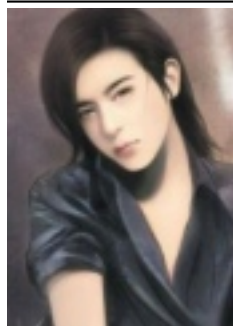

Tây Môn Bạch Hồ

Contents

Tây Môn Bạch Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65

Tây Môn Bạch Hồ

Giới thiệu

cuộc sống giang hồ của nàng từ khi quyết định bỏ nhà ra đi để sống tự lập. . . Thật ra là vì cái hôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-mon-bach-ho>

1. Chương 1

Lúc này là đầu mùa xuân, trong Vân Lưu cung là một mảng an bình, tuy nhiên hôm nay gió thổi tới Bạch Hồ cư một chút cũng đều không có an tĩnh.

Tây Môn Bất Hồi ung dung nhìn thư ở trong tay, than thở cười một tiếng, rồi đứng dậy đi tới Vân Chức Lâu.

“Bất Hồi tham kiến cung chủ!”

Cung chủ Vân Lưu Cung đang ngồi ở trong thư phòng đọc sách, giương mắt lên nhìn thấy hấn, nhẹ gật đầu.

“Vào đi!” Được cho phép, Bất Hối mới từ từ bước vào cửa.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cung chủ cứ như vậy khẳng định, Bất Hối nhất định phải có chuyện gì sao?” Tây Môn Bất Hối cười nói.

“Nếu như không có chuyện gì, tại sao ngươi lại phải than thở?” ánh mắt của hấn không có gì lạ, nhưng ở trước cửa vườn kia nụ cười thờ dài của hấn không phải là giả.

“Chuyện gì cũng không thể gạt cung chủ được! Bất Hối lần này phải than thở thật rồi. Cung chủ, Bất Hối có chuyện cần làm, phải lập tức xuất cung một chuyến!”

“Chuyện gì?” Cung chủ nhẹ giọng hỏi.

“Nhạc phụ đại nhân tương lai viết thư báo, vị hôn thê của ta vì không muốn gả cho ta nên đã đào hôn rồi.” khuôn mặt của hấn bi thương.

Vân Lưu cung chủ nhẹ giọng cười: “Ngươi tính làm gì?”

“Trước tiên là tới Phong Lăng cốc tìm hiểu rõ tình huống, sau đó sẽ đi tìm cho bằng được vị hôn thê trở về!” aizzz, hấn thật là khổ cực.

Vân Lưu cung chủ suy nghĩ một chút.

“Nghe nói phía Nam võ lâm gần đây muốn cử hành một cuộc đại hội võ lâm, ngươi liền thuận đường đi xem tình hình ở đó một chút! Tin tưởng là tiến hành cùng lúc hai việc cũng không làm khó được Bất Hối!”

“Bất Hối đã hiểu!”

Tây Môn Bất Hối nhận lệnh rồi rời khỏi Vân Chức Lâu.

Vân Lưu cung chủ đóng lại cuốn sách trong tay, nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Ấm! Ngươi thấy có cần phái Lôi Quyết và Thạch Vô đi theo hỗ trợ hấn không? Chuyện nam nữ rất khó xử lý có chuyện gì phát sinh thì cũng khó có thể dự liệu, nhưng mà chuyện này có thể làm khó được Bất Hối sao?” Nàng lại suy nghĩ.

“Hoặc là nên chờ Lôi Quyết cùng với Thạch Vô đi hồi hương giỗ tổ về thì cho bọn họ đi xem một chút tình hình ở đó!” Ủ, cứ quyết định như vậy đi.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, thổi lay động ống tay áo trắng như tuyết của cung chủ Vân Lưu cung, cũng lay động hình ảnh của bóng đen bảo hộ phía sau lưng nàng.

Bạch Hổ đăm đăm phục Tây Môn!

Thần Long, Bạch Hổ lần lượt đã rời cung rồi, tiếp theo là... Chu Tước sao?

Nàng mới không cần mới mười tám tuổi liền phải gả cho người ta làm thê tử, hơn nữa, nàng lại càng không muốn ngơ ngác bị phụ mẫu bán đi, cái gì mà khi còn bé đã được đính ước, đã trưởng thành rồi thì nên lập gia đình...

Nàng__ mới__ không__ muốn!!!

Bất kể vị hôn phu của nàng là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng như thế nào, còn có cái gì bạch thủ cái gì tây... nàng chính là không cần gả sớm như vậy!!!

Nàng quyết định, nàng muốn đi xông xáo giang hồ!

Với phụ mẫu nàng là người cao thâm khó lường, dạy nàng cũng là những người có bản lĩnh cao thâm, mặc dù là tám chín phần đã bị nàng quên mất, ngủ quên rất mất, kiếm giả bộ ngu ngốc rơi mất, nhưng dầu gì nàng cũng là thiên kim của cốc chủ Phong Lăng cốc, tùy tiện cũng có thể xông xáo trên dòng Trường Giang rồi!

Hắc hắc...Phụ mẫu lúc còn trẻ đều đã đi khắp nơi, hiệp danh vang dội, nàng dĩ nhiên cũng phải được như vậy thì mới công bằng!

Cho nên, vì để tránh cho còn chưa có bước ra khỏi cửa cốc đã bị bắt trở lại bắt lập gia đình, nàng quyết định... chuẩn êm!!!

Vì vậy, lúc nửa đêm, nàng sờ soạn đi tới tiền viện nơi cha mẹ ở, dừng lại ở trước cửa phòng khoảng mười bước chân, xác định người ở bên trong sẽ không nghe thấy tiếng động của nàng, nàng liền quỳ xuống dập đầu ba cái.

“Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi bái biệt hai người, bởi vì nữ nhi muốn đi xông xáo giang hồ, trở thành nữ hiệp nổi danh trên giang hồ,các người cũng không nên trách nữ nhi không chào mà đã ra đi, bởi vì con đã cùng hai người bái biệt rồi đó!” Dập đầu xong, nàng đứng lên.

“Phụ thân, mẫu thân, lúc ta không có mặt, cũng không có người làm phiền hai người, cho nên hai người đừng có nóng ruột nóng gan, hai người muốn ân ái thế nào thì cứ ân ái như vậy, nữ nhi tuyệt đối không có ý kiến. Phụ thân, người hãy nắm chắc cơ hội, nói không chừng khi ta chở về nhà thì ta đã có thêm một tiểu đệ đệ hoặc một tiểu muội muội rồi!” haizzz thật là một tương lai tốt đẹp!

“Phụ thân,Mẫu thân, ta đi đây! Hai người nên保重, nhớ tạo cho ta một đệ đệ hay một muội muội làm quà tặng!!!” nhỏ giọng nói xong, nàng cực kỳ yên lòng rời đi.

Đợi sau khi nàng đi, cửa phòng liền bị mở ra, một đôi nam nữ trung niên ôm nhau đi ra.

“Tướng công, cứ như vậy để cho nó đi ra ngoài được không?”

“Để cho nó đi ra ngoài xông xáo cũng tốt, miễn cho nó cứ làm phiền chúng ta, Tuyết nhi là quý linh tinh, thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài làm phiền người ở bên ngoài, để cho người khác nhức đầu một chút cũng hay!”

“Nhưng mà võ công của Tuyết nhi không tốt...”

“Đừng lo lắng, võ công của Tuyết Nhi mặc dù không tốt, nhưng đầu óc nó lại thực sự rất thông minh! Nếu không thì nó cũng sẽ không luôn ngồi đọc sách, tới thời điểm luyện võ liền bỏ trốn đi!” Nói tới đây, thật không biết là do di truyền của người nào mà nữ nhi của ông thực rất thông minh, thông minh tới bằng môn tả đạo luôn! Quy cũ bản lãnh thì không có, nhưng ngược lại có khả năng ứng biến rất cao, khiến cho người làm cha như ông cực kỳ nhức đầu!

Dù sao cũng là ái nữ duy nhất, nên ông luôn chỉ mặt lạnh uy hiếp, chứ không nỡ đánh nàng!

“Nếu như người quan trọng không tới, thì nên làm cái gì đây?” Người làm mẹ vẫn luôn lo lắng.

“Yên tâm đi!” nói tới điểm này, người làm cha như ông cười tới gian tà “Ta đã sớm đoán được Tuyết nhi sẽ trốn đi, cho nên đã sớm một chút kêu người tới Vân Lưu cung đưa thư rồi, nếu Bất Hồi muốn thê tử này, thì phải có bản lãnh đưa nữ nhi chúng ta trở về!”

Dẫu gì Bất Hồi cũng là con rể tương lai, phải cho hắn cơ hội biểu hiện bản lãnh, hắn muốn cưới Tuyết Nhi, thì trừ hôn ước đã định thì cần phải nhìn xem bản lãnh của hắn!!!

Giang hồ giang hồ! Ra khỏi Phong Lăng cốc, có tính là đang ở trên giang hồ hay không?” Phong Sơ Tuyết vô cùng phức tạp!

Phụ thân nói người trên giang hồ tâm tình hiểm ác, đại đa số sẽ không bao giờ nói thực với người xa lạ. Hại nàng phải bỏ đi ý định tìm người tới hỏi đường!

Phụ thân cũng rất ghê gớm, đã nói giang hồ, nhưng lại không nói rõ giang hồ rốt cục là ở nơi nào, từ huyện nào tới huyện nào, hại nàng đi tìm thật là khổ cực! vậy bây giờ rốt cục nàng nên làm gì bây giờ?

Bụng thật đói.....

Nàng quyết định, bỏ đi ý tưởng hỏi đường, nàng muốn trước tiên phải tể ngũ tạng miếu của nàng trước đã!

Ba ngày qua, mặc dù nàng chưa có đi qua một thành trấn lớn nào, nhưng mà bên đường quán trà cũng có vài căn, theo đường lớn đi, chỗ có người lui tới thì sẽ có người bán hàng rong, nàng nhất định sẽ không đói chết!

Nghĩ đi nghĩ lại, thì nàng thấy ở không xa phía trước có một quán trà nhỏ, Phong Sơ Tuyết lập tức chạy vọt tới trong quán trà.

“Khách quan muốn dùng gì?” thấy có khách tới, tiểu nhị lập tức chạy ra hỏi.

Vừa nhìn thấy vị cô nương này, tiểu nhị liền sững người. Hắn lớn tới như vậy, vẫn chưa bao giờ nhìn thấy một cô nương đẹp tới như vậy, giống như... như tiên nữ vậy!

“Ta muốn hai cái bánh bao, một đĩa rau xào!” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

“Hai... bánh bao...” Tiểu nhị bị nụ cười ngọt ngào kia làm cho mê muội rồi.

“còn có 1 đĩa rau xào, nhanh lên một chút! Ta rất đói!” Nàng vừa nói đói, tiểu nhị lập tức hồi thần trở lại.

“Được, tới ngay!” Vì không để cho tiên nữ đói bụng, tiểu nhị lập tức mang bánh bao, sau đó chỉ chốc lát sau mang lên một bàn món ăn. “Còn cần cái gì nữa không?”

“Tạm thời không cần! Cảm ơn!” Nàng nói tạ ơn, sau đó tiểu nhị lẳng lẳng mà bước đi.

Phong Sơ Tuyết vừa ăn vừa cảm thấy buồn cười.

Phụ thân nói người trong giang hồ rất là gian trá, thế nhưng tiểu nhị ca này lại phản ứng rất là đơn thuần! Ủ... mà tiểu nhị ca cũng không tính là người trên giang hồ!

Không phải người giang hồ, thì sẽ không ở trên giang hồ, vậy... nếu như nàng hỏi đường tiểu nhị ca, thì tiểu nhị ca có thể đường hoàng nói cho nàng biết hay không?

Trà quán cũng không lớn, trừ một trường quây, phía sau có một phòng ăn nhỏ, trong quán chỉ có 3, 4 cái bàn. Trừ nàng ra, trong quán chỉ có một bàn khách.

“Sư huynh, ta rốt cục cũng tìm được huynh rồi!” Một người dáng dấp không hề giống một nam nhân tốt chút nào, bên người còn mang theo một cây đao, chạy vào quán trà, sau đó lại ngồi vào cái bàn chỉ có một người khách đó, sau đó liền rống to lên: “Tiểu nhị, mang thêm hai món ăn nữa!”

“Tới ngay!” Tiểu nhị vội vàng mang thêm thức ăn lên.

ừ, người này nhất định không phải là người tốt gì, có thể là người giang hồ hay không? Phong Sơ Tuyết phỏng đoán.

“Sư đệ, người không có ở bên cạnh sư phụ, làm sao lại tới đây?” Tên khách kia bưng lên ly trà uống, thông thả nói.

“Ta là phụng mệnh sư phụ tới tìm huynh! Sư huynh, huynh hàng năm ở bên ngoài, chẳng lẽ đại sự gần đây cũng không biết sao? Sư phụ đã phát anh hùng thiếp cho tất cả các môn phái, bảo là muốn tổ chức đại hội tỷ thí võ công, dùng võ công luận bàn thắng thua, chọn lựa một Minh Chủ cho Nam võ lâm!” tên miệng to vừa ăn, vừa nói.

Minh Chủ Nam Võ Lâm?

“Ta nghe sư phụ nói, lần này đại hội tỷ thí võ, cơ hồ như tất cả các môn phái ở Nam võ lâm đều tham gia, nói không chừng ngay cả người của Bắc võ lâm cũng tới!”

“Vô duyên vô cớ, tại sao sư phụ lại làm như vậy?” Tên sư huynh này xem ra cũng có vẻ lương thiện một chút, cử chỉ cũng không có thô lỗ như vậy, chỉ là nàng không thể nào có hảo cảm với hắn được.

“Sư phụ nói muốn mượn cơ hội lần này quan sát võ học, cũng cho chúng ta cơ hội cùng người khác luận bàn một chút võ công, để có thể rèn luyện bản thân tốt hơn!” Nói là rất hay, nhưng hắn nghĩ, sư phụ nhất định là đối với vị trí Minh Chủ Nam võ lâm này có hứng thú, hơn nữa, mượn cơ hội làm chủ đại hội võ lâm thì danh vọng của phái Thanh Thành trên giang hồ cũng được đề cao hơn.

“Tại sao chỉ tuyển ở Nam võ lâm, mà không phải là Minh Chủ toàn võ lâm?” Tên sư huynh lại hỏi.

“Cái này ta cũng không rõ!” Sư đệ nhún vai. “Sư huynh, sư phụ đặc biệt dặn dò huynh phải nhất định trở về!”

“Đại hội lúc nào thì bắt đầu?”

“Mười ngày sau, ở trên đất phái Thanh Thành, trong vòng mười ngày tuyệt đối có thể tới kịp!”

“Người trở về bẩm báo sư phụ, nói ta sẽ tới đúng giờ!”

“Không cần phiền phức như vậy, sư phụ muốn đệ đi theo huynh cùng nhau trở về.” Tên sư đệ cười hì hì trả lời.

“Cũng tốt!” hắn gật đầu một cái, tiếp tục ăn bánh bao.

Cái tên sư đệ đó ăn no rồi mắt bắt đầu nhìn loạn, vừa nhìn thấy nàng, đột nhiên hai mắt nhìn đăm đăm, bị Phong Sơ Tuyết trừng mắt một cái.

“Sư huynh, Mỹ nhân kia!” tên sư đệ vẫn đăm đăm nhìn nàng.

“Đừng suy nghĩ làm khó tiểu cô nương nhà người ta!” Tên sư huynh cảnh cáo. Người luyện võ có thói quen quan sát bốn bề, tai nghe tám hướng, hắn đã sớm biết bên trái hắn có một tiểu cô nương ngồi, nhưng mà người ta chẳng qua là đi ngang qua, xem ra rất đơn thuần ngây thơ, không giống người ở trong võ lâm.

“Nhưng mà... tiểu cô nương này thật đẹp!”

“Sư đệ, nếu muốn đồng hành cùng ta, thì đừng có mà tùy ý gây chuyện!” cái tính thấy nữ nhân liền không nhịn được nhào tới của sư đệ hắn nếu mà không đổi, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ chọc vào một phiền toái to.

“Được rồi!” Giọng của sư huynh tràn đầy cảnh báo, hắn cũng chỉ biết phải kiềm xuống.

Ăn no, nghỉ ngơi đủ rồi, Phong Sơ Tuyết kêu tiểu nhị ra trả tiền.

“Cô nương đi thông thả!” Tiểu nhị ca rất vui vẻ đưa nàng ra ngoài.

Phong Sơ Tuyết mang bọc quần áo lên, hướng về phía nam tiếp tục đi.

Đại hội tỷ võ, giống như là chơi rất vui, nếu món xông xáo giang hồ, thì nàng nên vào giúp vui, đại hội võ lâm nhất định sẽ có rất nhiều người tới, nói không chừng nàng còn có thể biết được rất nhiều người!

Thanh Thành. Thanh Thành. Phái Thanh Thành rốt cuộc là ở nơi nào? Sớm biết như vậy nàng nên hỏi tiểu nhị ca thân thiện ở quán trà một chút.

Nhìn sắc trời một chút, Phong Sơ Tuyết đột nhiên phát hiện rời nhà đi chơi không vui giống như trong tưởng tượng của nàng, ít nhất cho tới bây giờ nàng vẫn chưa có đụng phải chuyện gì chơi vui! Bất kể, trời sắp tối rồi, trước tiên tìm nơi ngủ qua đêm thì quan trọng hơn.

Đã quyết định rồi, nàng nhanh... nhanh... nhanh chạy về phía cửa thành, cố chạy vào trước khi cửa thành đóng lại.

“Cô nương, một mình cô muốn vào thành?” Vừa nhìn thấy nàng, thủ vệ thủ thành trừng mắt nhìn đi tới gần nàng.

“Ừ!” nàng lui lại một chút, lui về phía sau, lui về phía sau nữa.

“Cô nương muốn vào thành làm gì?”

“Ta đói bụng, muốn vào khách sạn trong thành ăn cái gì, còn nữa, tại sao người vẫn cứ hỏi ta lung tung vậy!” Giọng nói của nàng ngây thơ, nhưng trong mắt lại có phòng bị.

“Như vậy, cô nương không phải là người nơi này rồi!” Tên thủ vệ nở một nụ cười rất hòa thuận “Ta chỉ là thấy cô nương một người đơn độc ở bên ngoài, rất dễ dàng gặp nguy hiểm, cho nên mới hỏi cẩn thận một chút!”

“Ta có thể vào thành chưa?” Phong Sơ Tuyết cười giả lả, cảm thấy nam nhân bên ngoài đều không phải là người tốt.

Nguy hiểm? nếu nàng mà bị tiếp tục tra hỏi thì đó mới thật sự là nguy hiểm!

“Cô nương không có lộ phiếu chứng minh, sợ rằng không thể tùy tiện vào thành!” hắc võ võ bọc quần áo trên vai nàng, giống như là đang ánh chừng bên trong có bao cân lượng, có hung khí hay không?

“Lộ phiếu? Tại sao lại có Lộ phiếu?” Phong Sơ Tuyết ôm chặt túi của mình, lui về phía sau.

Mới vừa rồi nhiều người như vậy đi vào thành, cũng không có nghe nói muốn kiểm tra lộ phiếu gì, tại sao lại hỏi phiếu có một mình nàng? Còn nữa.. hắc mới vừa rồi rõ ràng nói sợ nàng gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ lại gây khó khăn cho nàng, những người này thật là không tốt chút nào!

“Người ta chẳng qua là một tiểu cô nương, sai gia không cần phải hù dọa người ta chứ?”

Phong Sơ Tuyết vừa mới muốn cho tên vệ binh xấu bụng này một chút giáo huấn thì sau lưng nàng lại vang lên một chút âm thanh trầm thấp, làm cho nàng tò mò quay lại.

“Là Tây Môn đại gia sao” tên vệ binh liền cung kính với người mới tới.

Tây Môn? ! Phong Sơ Tuyết sửng sốt một chút, làm sao lại trùng hợp như vậy, người này cũng họ Tây Môn.

“Trời sắp tối rồi, mấy vị sai gia cũng nên đi đóng cửa thành sớm một chút đi về nghỉ đi, nên cho vị tiểu cô nương này dễ dàng một chút, đừng dọa nàng!” Hắc cười cười vừa nói vừa nhảy xuống ngựa.

“Tây Môn đại gia nói đúng!” Thủ vệ binh lập tức gật đầu làm theo. “Tây Môn đại gia đã nói rồi, cô nương cũng vào thành đi!”

Dưới sự cung nghênh của quan sai, hắc dắt ngựa tiêu sái vào thành, Phong Sơ Tuyết lập tức đi theo phía sau hắc, hắc đi vào khách sạn, nàng cũng đi theo vào khách sạn đó.

“Một bình trà, hai chén cơm trắng, bốn đĩa thức ăn và một tô canh!” Vừa ngồi xuống, chưa kịp cho tiểu nhị đặt câu hỏi, hắc đã lên tiếng kêu món ăn trước. Nàng lại lập tức ngồi xuống ở bên cạnh hắc.

“Tới ngay!” Tiểu nhị lập tức mang thức ăn tới, chỉ chốc lát sau thức ăn và cơm lập tức được dọn lên, sau đó hắc lại hỏi: “Khách quan có muốn ngủ lại không?”

“Một gian phòng hảo hạng sạch sẽ!” hắc trả lời.

“Được!” Tiểu Nhị xoay người đi, Phong Sơ Tuyết lập tức lên tiếng kêu lại.

“Chờ một chút, ta cũng muốn một gian như vậy!”

“Cô nương cũng muốn một gian!? Được rồi!” hai vị khách này không phải là đi chung sao? Tiểu nhị không thể hiểu nổi.

Sau khi tiểu nhị dứt lời, Phong Sơ Tuyết quay đầu lại, chỉ thấy công tử mặc áo trắng đó bắt đầu ăn cơm, một chút cũng không để ý tới nàng.

Nàng bắt mắt nhìn nhú nhú mày, sau đó bưng lên một chén cơm trắng liền ăn. Ăn cơm của hắc, ăn món ăn của hắc, uống canh của hắc, nhìn xem hắc có chịu nói hay không?

Kết quả... hắc ăn của hắc, nàng ăn của nàng, hắc vẫn không thèm mở miệng ra!

Về mặt của Phong Sơ Tuyết buồn bực, nhìn thấy chỗ đĩa của hắc muốn gấp, thì liền trước một bước gấp lấy trước, phách lối ăn vào trong miệng.

Nàng đang gây hắc kiêm gây sự, nhìn xem hắc có chịu nói hay không nói.

Kết quả... hắc vẫn như cũ không thèm để ý tới nàng! Nuốt miếng cơm cuối cùng, hắc tiếp tục uống canh, khiến cho Phong Sơ Tuyết bực bội không dứt.

“Này, ngươi không biết nói chuyện sao?” Kỳ quái, hắc ở cửa thành giúp nàng giải vây, hắc là không phải người lạnh lùng, thế nhưng tại sao bây giờ lại không để ý tới nàng?

Ăn uống no đủ, hắc nâng ly trà lên uống một hớp, sau đó Tây Môn Bất Hồi mới lịch sự nhìn về phía nàng.

“Nàng ăn của ta một chén cơm, ăn mấy món ăn của ta, nhìn thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương, một mình đi ra bên ngoài nên ta chỉ lấy của nàng mười quan tiền mà thôi!”

Phong Sơ Tuyết trợn to mắt.

Cái gì... người này đang nói gì?

“Mười quan tiền?” Nàng thiếu chút nữa là sặc!

“Mười quan tiền cũng không có quá đắt chứ?” hần cũng cau mày “cũng không tính là đắt, ta đã thu ít hơn so với khách sạn rồi!”

“Ngay cả mời ta ăn một bữa cơm người cũng muốn tính tiền, quý hẹp hòi!” nàng liếc hần.

“Chúng ta không quen không biết, tại sao ta lại phải mời nàng ăn cơm?” hần phẩy phẩy cái quạt, ung dung hỏi nàng.

“Người gọi hai chén cơm, ta lại ngồi cùng bàn với người, một chén kia nhất định là kêu cho ta.” Nàng đương nhiên nói “Hơn nữa, nếu như không phải người muốn mời ta, vậy lúc mà ta ăn sao người không có phản đối?”

“Bởi vì ta nghĩ, cô nương đáng yêu như vậy nhất định đã đói bụng rồi, có thể ngay cả việc gọi cơm cũng không có hơi sức, cho nên ta liền tốt bụng gọi giúp nàng! Ta nghĩ, vị cô nương này nhất định là người phân rõ phải trái biết tri ân báo đáp, nên khi nàng ăn uống ta cũng không có gọi nàng ngừng lại!”

“Hơn nữa, ở cửa thành ta giúp nàng một lần, ta nghĩ rằng một cô nương thiện lương như nàng ít nhất sẽ có chút cảm kích, ai biết nàng tự nhiên bây giờ lại nghĩ ta tính toán, muốn ăn không cơm của ta, không thèm trả tiền!”

“ai... ai nói người tính toán đâu!” Phong Sơ Tuyết lục trong bọc quần áo, muốn lấy tiền ra đưa cho hần. Cũng chỉ là 10 quan tiền, còn ở đây ầm ĩ.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ có nàng thắng phần người khác, nào có người khác hãm hại nàng?

Hừ! tên áo trắng Tây Môn kia, chờ đó ta sẽ cho người biết sự lợi hại của ta!

Hả? Hả? Túi tiền của nàng đâu rồi?

Trái lật phải tìm, thế nào lại không có ở trong bao quần áo? Nàng nhớ rõ là đã bỏ vào đây mà, hơn nữa bọc quần áo luôn ở bên người nàng, tuyệt đối không thể nào rớt mất ở trên đường...

“Không tìm được, đúng không?” Hần hỏi nàng.

Phong Sơ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn hần.

“Là người trộm đúng không?” nàng hung hăng trừng hần. “Xem người ăn mặc anh tuấn tiêu sái, bộ dáng đường đường, không nghĩ tới lại biết trộm tiền của ta!”

“Này này, nàng không nên trước tiên nên làm rõ mọi chuyện xong rồi hãy mắng chửi người sao? Nếu như ta trộm tiền của nàng, còn có thể hỏi nàng có tìm thấy tiền không sao?” Hần vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Nhìn bộ dáng của nàng, nhìn một cái cũng biết là mới ra khỏi cửa nhà, nàng có lẽ là có chút thông minh, nhưng tuyệt đối không thể đối phó được với sự gian trá trên giang hồ.

“Vậy tiền của ta tại sao lại không thấy?” Bị hần nói như vậy, giọng điệu của nàng lại yếu hơn một chút, nhưng vẫn rất hung hăng.

“Lúc này ở ngoài cửa thành, tên thủ vệ đó đã chạm qua gói đồ của nàng, nàng quên rồi sao?”

Hần nhắc nhở khiến cho nàng lập tức bừng tỉnh ra.

Không trách được cái tên thủ vệ đó cứ đứng hỏi nàng, phiền toái nàng, thì ra là muốn trộm tiền!!!

“Ghê tởm, ta đi tìm hần tính sổ!” nàng vừa nói vừa xông ra ngoài.

“Cửa thành đã đóng, nàng biết thủ vệ đó là ai sao?” hần lạnh lạnh hỏi.

Nghe vậy, nàng không khỏi dừng chân lại, sau đó quay người lại hỏi: “Người biết hần có đúng không, hần là ai?”

“Ta không biết hần!” hần lắc đầu một cái, khẽ mỉm cười.

“Người không biết hần, vậy tại sao hần lại gọi người là Tây Môn đại gia?” vẻ mặt nàng không tin.

“Tiểu nha đầu, thứ nhất người khác biết ta không có nghĩa là ta phải biết về hần. Thứ hai, ta không thừa nhận mình là đại gia, nhiều nhất ta cũng chỉ là một giang hồ lãng tử, có một chút danh tiếng nhỏ mà thôi!” hần rõ ràng mạch lạc nói, bộ dáng vững vàng, so sánh với vẻ nôn nóng của nàng, thật là một tiểu nha đầu!!!

Phong Sơ Tuyết cong môi lên, biết mình bị đuối lý.

“Vậy người cũng là người có ý xấu, biết người ta đang trộm tiền của ta, cũng không có nhắc nhở ta, tội đó cũng lớn như tội trộm tiền vậy!” tên quý xấu xa.

“Ta có ý xấu?” hần cười cười, mang theo một ít vẻ tặc, một ít gian tà... Phong Sơ Tuyết nhìn thấy thì liền cảm thấy bất an. “Nếu như mà ta có ý xấu, ta sẽ dứt khoát không thềm để ý tới nàng, để cho nàng bị chặn lại ở ngoài thành, phải ngủ ở nơi hoang dã! Nếu mà ta còn có ý xấu hơn một chút, thì ta đã để cho tên quan sai đó tiếp tục quấy rầy nàng! Nếu mà tâm ta còn tệ hơn một chút nữa, hiện tại ta không cần quản nàng, chờ xem nàng bị tiểu nhị đuổi ra khỏi cửa!”

Vẻ mặt nàng sững lại, ngoan ngoãn trở lại, ngồi xuống lại vị trí cũ.

“Người thật là muốn thu 10 quan tiền của ta?” Nàng cắn môi dưới, giọng nói có chút yếu ớt, nhìn rất điềm đạm đáng yêu.

Hần lại gật đầu một cái.

Nàng sững người, khiêm nhường nói: “Nhưng mà hiện tại ta không có tiền!”

E hèm! Hần lại gật đầu một cái.

“Cho nên, hiện nay ta không có biện pháp trả tiền lại cho người!” nàng lại tiếp tục nói.

“Sau đó?” Hần lại gật đầu một cái.

“Sau đó?” nàng làm sao biết sau đó sẽ ra sao?

Nàng luôn không sợ người khác, nhưng bộ dạng này của hần nàng lại không thể nào nổi giận lên, nhìn hần nhàn nhả nàng lại phiền não muốn chết.

“Muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một cái đây!” nàng giận dữ kêu lên, ném bọc quần áo về phía hần, dù sao nàng cũng không có tiền, nàng không tin hần có thể làm được gì nàng?

Cổ tay hần vừa chuyển một cái, bọc quần áo lại hoàn hảo quăng lại trên bàn, Phong Sơ Tuyết lúc này mới phát hiện ra, cái tên công tử yếu đuối này cũng biết võ công!

Nghe thấy nàng giận dữ kêu lên, hần nhin không được bật cười. hần đương nhiên biết nàng không có tiền, nếu không hần cần gì đặc biệt chỉ ra sự thật này?

“Trên căn bản, nàng nợ ta mười quan tiền!”

“Vậy thì thế nào?” nàng nhắc cầm lên, không chịu nhận thua.

“Ở ngoài cửa thành, nàng nợ ta một cái nhân tình!”

“Vậy thì thế nào?” Quý hẹp hòi, ngay cả cái này cũng muốn so đó, thật là quý hẹp hòi.

“Mà lúc này nàng không có tiền, nếu như muốn đi tới bất kỳ đâu mà không có ai giúp nàng, nàng tuyệt đối sẽ rất thảm! dĩ nhiên, trừ phi nàng đi cướp tiền của người khác để cho mình dùng!”

“Vậy thì thế nào?” Nàng bắt đầu nhú mày. Cần nhân một đồng, hần rốt cục là muốn làm như thế nào?

“Khụ, khụ!” hần lấy quạt che miệng lại, hắng giọng. “Căn cứ vào ta rất nhân hậu hiền lành, lại có tinh thần trọng nghĩa khí, cho nên ta có thể cung cấp một biện pháp giúp cho nàng có thể vừa trả nợ, vừa có thể đi tới bất kỳ địa phương nào, nàng có hứng thú không?”

“Nói mau!” nàng tức giận trả lời. có phương pháp thì hãy nói liền, lẽ mà lẽ mề một đồng, thật là không dút khoát.

“Rất đơn giản, ta thiếu một người hầu, nàng liền theo hầu ta, phục vụ ta, đầu tiên là để trả nợ, thứ hai...” Hần còn chưa nói xong, nàng đã mang bộ dáng muốn nhảy dựng lên trên ghế.

“Phục vụ người?” có làm hay không, người nói bản tiểu thư phải phục vụ người? “Người có biết bản tiểu thư là ai không? Người là vương tôn quý tộc hay là kim chi ngọc diệp? Dám muốn ta phục vụ người?”

Nàng liền hỏi chất vấn hần, còn hần chỉ rảnh rang móm móm lỗ tai, sau đó ung dung nói với nàng một câu: “Nàng nợ ta và tiền một cái ân tình!”

Một câu nói nhẹ nhàng của hần, khiến cho tất cả mọi lời nói của nàng đều bị đông cứng lại ở trong họng, nàng chỉ có thể đột nhiên câm miệng lại, nguyệt nhìn hần.

“Khi để một cô nương nhu nhược, thì làm sao là một anh hùng hảo hán?”

“Ta chưa bao giờ là một anh hùng hảo hán, trên căn bản ta chỉ là một nam nhân bình thường, kiêm giang hồ lãng tử.” Hần cười híp mắt phụ họa.

Nàng dừng lại, lập tức đổi cách nói chuyện: “Tiếc cho người có tinh thần hiệp nghĩa, mà nhìn thấy người khác đang trộm tiền của ta mà cũng không có nhắc nhở ta, ác độc!”

“Nhưng mà ta khiến cho nàng không bị quấy rối, không phải sao? Nàng cảm thấy ngân lượng so với nàng bị người ta ăn đậu hủ chuyện nào quan trọng?” Hần lạnh lạnh hỏi ngược lại.

Nàng buồn buồn nhìn hần. “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Không có gì, ta chỉ thiếu một tên tùy tùng mà thôi!” hần cười cười vẫn nói tiếp câu nói kia.

“Chỉ nợ người có mười quan tiền mà muốn ta hầu hạ người, vậy thì thiệt thòi cho ta rồi!” nàng cứng rắn nói.

“Nhưng nàng còn nợ ta một cái ân tình!” hần lại nhắc nhở.

“Vậy muốn ta làm tùy tùng cho người bao lâu?” Tốt nhất là hần đừng có nói thời gian quá dài, nếu không... hừ hừ!!!

“Ừm... một tháng!” một tháng là đủ rồi, hần rất hài lòng thầm nghĩ.

2. Chương 2

“Một... một tháng?” nàng thiếu chút nữa thì thét chói tai.

“Quá ngắn sao? Ta cũng cảm thấy như vậy!” hần nghĩ nghĩ còn gật đầu một cái, cảm giác mình rất thua thiệt “nhưng mà ta rất có lương tâm, để cho nàng làm thị nữ của ta quá lâu thì ta cũng cảm thấy thương tiếc, cho nên...”

“Là quá lâu đó!” nàng trực tiếp cắt lời của hần. nàng cũng đường đường là nữ nhi của Cốc chủ Phong Lăng Cốc, tại sao có thể làm tùy tùng cho người khác được!

“Có không?” hần cau mày nhìn nàng “Thế nhưng trong một tháng này, ta còn phải bao ăn bao ở, gánh nặng chi phí của nàng, một tháng sau sẽ cho nàng hai mươi lượng bạc làm lộ phí về nhà, ta có thể coi như là một chủ nhân quá hào phóng rồi!” người bình thường trong 2 năm cũng không thể kiếm được đến hai mươi lượng!

Phong Sơ Tuyết tạm ngừng một chút, xác nhận lại một lần “Bao ăn bao ở, một tháng sau lại cho ta thêm hai mươi lượng?”

“Ừ!”

“Nơi ngươi phải đi sẽ để cho ta chọn?” Nàng được voi đòi tiên yêu cầu.

“Ừ...” hần suy nghĩ một chút” nếu như mà ta không có chuyện gì làm, có thể để cho nàng chọn!” trên căn bản là hần phải đi làm việc trước, cho nên địa điểm đầu tiên là do hần quyết định.

“Được, ta đồng ý!” Phong Sơ Tuyết cuối cùng cũng đồng ý. Căn cứ vào việc nàng cần người dài thọ ăn ở cho mình, cũng cần có tiền cho nên hai mươi lượng không kiếm cũng uống phí.

Cái này gọi là làm người phải biết thức thời, lúc cần thiết nàng phải biết gác thân phận thiên kim tiểu thư của cốc chủ lại, giải quyết vấn đề thực tế trước mắt trước.

“Rất tốt, tiểu tùy tùng, nàng tên là gì?” Hần cũng cười hài lòng.

“Tiểu Tuyết!” Nàng mới không cần nói cho hần biết tên thật của nàng.

“Tây Môn Bất Hồi!” hần không hỏi nhiều, nói lên tên của mình.

“Ngươi chính là Tây Môn Bất Hồi?” giọng nói của nàng bỗng nhiên trở nên là lạ, chỗ ngồi đột nhiên cách hần một đoạn xa, từ trên xuống dưới cẩn thận dò xét hần.

“Đúng!” hần vẫn ổn định như núi Thái Sơn gặt đầu.

“Ngươi rất nổi tiếng ở đây sao?” Nàng lại hỏi.

Hần vừa nghe cũng đã biết nàng đang muốn hỏi cái gì.

“Thật ra thì ta chỉ mới tới nơi này có mấy lần, những quan sai kia biết ta họ Tây Môn là bởi vì có một lần ta đã giúp họ bắt được một cường đạo, cho nên bọn họ liền nhớ ta!” Nhưng là vốn bọn họ chỉ biết hần là họ Tây Môn, những chuyện khác hần không hề lộ ra.

Hóa ra là như vậy, đầu nàng chuyển một cái, lập tức nói: “Đúng rồi, ta muốn thêm vào một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Trước tiên ngươi phải đồng ý, còn điều kiện thì một tháng sau ta mới nói cho ngươi biết!” nói giỡn, bây giờ mà nói ra, thì nàng làm gì còn cái đầu?

Tây Môn Bất Hồi chuyển ý định một cái, cười: “Được rồi, cho nàng thêm một điều kiện!”

“Coi như là ngươi cũng có khí khái! Đáng được gọi là một nam tử hán!” nàng miễn cưỡng khen ngợi hần một câu.

“Nàng bây giờ mới biết?” hần vốn chính là một nam tử hán.

Hừ! nàng buột miệng cười. Tây Môn Bất Hồi, chờ xem, ta biết rõ ngươi, mà ngươi lại không biết thân phận của ta, đây chính là vũ khí có lợi nhất cho ta.

Hai người trong bụng đều có tính toán riêng, cuộc giao dịch này đến cuối cùng rốt cục thì ai mới là người chiếm được tiện nghi? Sợ rằng tới cuối cùng mới biết được!!!

Một tên tùy tùng cần phải làm chuyện gì, Phong Sơ Tuyết hoàn toàn không biết, nhưng ngược lại nàng biết một chút làm sao có thể giảm bớt gánh nặng cho chính mình.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thời điểm muốn rời khỏi khách sạn, nàng cũng không nói chủ tử mua cho nàng một con ngựa, chỉ là quyết định mang toàn bộ hành lý đặt ở trong túi bên hông ngựa.

Tây Môn Bất Hồi thấy động tác của nàng, chẳng qua là cười cười để mặc nàng thôi.

“Lên ngựa thôi!” hai người đứng ở cửa khách sạn, Tây Môn Bất Hồi để cho nàng lên ngựa trước.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Nàng hỏi trước.

“Phái Thanh Thành.” Hần trả lời nàng.

“Ngươi cũng muốn đi tham gia đại hội võ lâm?” Nghe nói Vân Lưu Cung ở Bắc võ lâm, chẳng lẽ đối với vị trí Minh Chủ kia rất có hứng thú!?

“Muốn tới giúp vui thôi!” hấn nhún nhún vai. Muốn sinh tồn được trên giang hồ, nghe nhiều, nhìn lâu, biết nhiều hơn một chuyện là tuyệt đối cần thiết.

“Được rồi!” Miễn cưỡng nhận lấy đáp án này, nàng lưu loát tung mình lên thân ngựa, kéo lấy dây cương.

Tây Môn Bất Hồi cũng nhảy lên lưng ngựa, đem chân đặt ở phía sau chân nàng, đôi tay vòng qua người nàng cầm lấy dây cương, khẽ quát một tiếng, con ngựa ngay lập tức ôn thuận đi về phía trước.

Lần đầu tiên cùng người khác cưỡi chung một con ngựa, Phong Sơ Tuyết cảm thấy thật là kỳ quái, hơi thở của hấn rất dễ chịu, hàm chứa một loại hương vị nam nhân rất thanh tịnh, cùng với những nam nhân đầy mồ hôi nàng gặp ở trên đường hương vị hoàn toàn bất đồng.

Cực kỳ... Tốt như vậy hình như là không được tốt lắm? Nam nữ khác biệt, mặc dù nàng ở trong cốc bị ngăn cách mà lớn lên, nhưng mà nam nữ khác biệt, cũng không thể trắng trợn bị người ta ăn đậu hủ như vậy!

“Này... như vậy không tốt lắm?” nàng vừa mới mở miệng, liền bị hấn dùng quạt gõ nhẹ lên đầu “Oh!” nàng xoa xoa đầu, xoay người lại nhìn hấn.

“Không có lẽ phép, dầu gì bây giờ ta cũng là chủ tử của nàng, nàng không gọi ta một tiếng công tử, thì cũng nên gọi ta một tiếng đại ca chứ?”

“Công tử? đại ca? vậy thì không phải ta quá thua thiệt sao?” nàng mới không cần.

“Nếu không thì ít nhất nàng cũng không thể dùng một chữ “Này” gọi ta, nếu như sợ thua thiệt thì ta cho nàng gọi tên của ta!” hấn rộng rãi nói.

“Cho phép?” Hai chữ này nàng ghét cực kỳ “Người ngời người là ai, ta thích gọi người là gì thì liền gọi như vậy, người...”

“Ta bây giờ là chủ tử của nàng, nàng là tùy tùng, không được phép lựa chọn!” hấn chặn lại câu nói của nàng, hại nàng chỉ có thể hờn dỗi.

“Người khi dễ ta!” ánh mắt của nàng liền biến đổi, tức giận biến thành chỉ trích tố cáo, cộng thêm hốc mắt mơ hồ có ánh nước, pháp bảo của nữ nhân không chỉ có tranh cường tranh thắng mà thôi, quan trọng nhất còn có 1 khóc, hai nháo, ba treo ngược, bảo đảm là đem hấn phiền chết.

“Ta? !” Khi dễ nàng? Hấn lúc nào thì khi dễ nàng?

“Đúng, người mới ra lệnh cho ta!”

“Ta là chủ tử, chẳng lẽ còn phải mời mọc cầu xin nàng? Tiểu Tuyết, nàng không phải là đang bắt chước mấy nữ nhân khác bắt đầu khóc lóc, ép nam nhân phải nghe lời chứ?” hấn chau mày lại, mang một bộ dáng suy nghĩ sâu xa.

Ghét! Bị hấn lật tẩy rồi! không sao, nàng còn có chiêu thứ hai!

“Ta mới không biết. Mặc dù ta là tiểu tùy tùng, nhưng ta cũng là người, người cũng phải tôn trọng ta, lời nói với ta cũng phải khách khí một chút, không thể cứ ra lệnh tới ra lệnh lui, ta cũng không phải là sủng vật của người!” nàng liền thoảng nói, hấn nói hai câu nàng trả về tới sáu câu.

Đến tột cùng hiện tại ai là chủ tử? Tây Môn Bất Hồi chỉ có thể than thở, lắc đầu một cái.

“Được, như vậy về sau nàng cũng sẽ tôn trọng ta sao?” hai chủ tớ cùng ngồi trên lưng ngựa, thảo luận cách xưng hô lẫn nhau, đây là tình huống gì???

“Được rồi” nàng là một cô gái có hiểu biết, dĩ nhiên là người kính ta một phần, ta kính lại người nửa phần, ai cũng không có thiệt thòi.

“Vậy bây giờ gọi thử một lần cho ta nghe thử!”

“Bất... Hồi” Thật là khó đọc.

“Có thể bỏ đi trọng âm không?” Hấn nói.

“Bất Hồi!” Nàng kêu thêm lần nữa, lần này thuận một chút.

“Cái này còn không sai biệt lắm!’ Có một tùy tùng, thật đúng là không phải phiến toái thông thường.

“Bây giờ trở lại đề tài lúc nãy chúng ta nói!” nãy giờ thương lượng với hần, làm cho nàng thiếu chút nữa quên đi lời muốn nói lúc đầu.

“Đề tài gì?”

“Hai chúng ta là cô nam quả nữ, nam chưa lấy vợ, gái chưa gả chồng, lại ở trước mặt đám đông cười chung một con ngựa nhìn không hay lắm đâu!” bởi vì nàng ngồi ở trước người của hần, không thể nhìn thẳng vào hần, nàng không thể làm gì khác hơn là không ngừng quay đầu lại, cổ thật là đau.

“Bây giờ nàng mới nghĩ tới vấn đề danh tiết?” hần buồn cười hỏi.

“Không được sao?” nàng lại hạ mắt xuống, không có gì tại sao hần lại cười gian tới như vậy làm gì?

“Dĩ nhiên là được!” bằng vào việc hần nói hai câu, nàng trả lời sáu câu, trừ phi hần muốn cùng nàng đôi co, nếu không làm sao hần dám nói không được “Chỉ là, tối hôm qua chúng ta cùng ở trọ trong khách sạn, lại là do ta trả tiền, bây giờ hai ta lại đồng hành, người khác có thể đã sớm nghĩ giữa hai chúng ta có vấn đề rồi!”

“Người khác là người khác, hai chúng ta trước tiên phải phải sạch quan hệ đã!” thật ra thì nàng cũng không quan tâm người khác nhìn nàng như thế nào, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi, nàng chỉ không muốn để cho hần quá đắc ý thôi.

“Vậy nàng muốn làm sao?”

“Nếu không thì người mua cho ta con ngựa, chúng ta mỗi người cưới một con, còn không cả hai đều không cưới, xuống đặt ngựa đi bộ!” nàng cho hần hai cái lựa chọn.

“Còn một lựa chọn nữa, đó là chúng ta không cần quan tâm tới người khác, tiếp tục gấp rút lên đường!” hần nhìn nàng khẽ mỉm cười, đáp lời nàng.

Phong Sơ Tuyết thấy sững sờ!!!

“Này, người coi thường quyền lợi của ta!” nãy giờ nàng nói nhiều như vậy, đều là nói với không khí sao? Hần căn bản là không cho nghe vào tai!

“Nàng còn gọi ta là “Này!”” hần lại gõ nhẹ vào đầu nàng.

“Đó!” nàng nheo mắt lại “Sẽ đau!” hần một chút cũng không có dịu dàng.

“Không đau thì ta đánh làm gì?” Đau thì nàng mới chịu nhớ lâu.

“Tây Môn Bất Hồi!”

“Tiểu quỷ không có lễ phép, lại gọi cả tên họ của ta!” hần lại gõ nữa.

“Người mới không có lễ phép, ta là cô nương xinh đẹp, làm sao người có thể gọi là tiểu quỷ?” nàng vùng mạnh tay muốn kháng nghị.

“Ai kêu lời nói của nàng cùng với số tuổi không hề tương xứng với nhau!”

“Ta thấy người cũng chẳng có mấy phần thành thực, uống phí người hơn ta mấy tuổi, chỉ biết cậy vào người cao ngựa lớn, lớn tuổi hơn ta, lại có tiền, đi khi dễ tiểu nữ tử đáng thương vô tội bất hạnh gặp rủi ro như ta!” nàng không khách khí trả lời.

Tây Môn Bất Hồi trừng mắt nhìn nàng, đối với việc cãi vã nàng thật đúng là cãi không biết mệt!!!

“Tiểu Tuyết.” Hần trịnh trọng kêu lên một tiếng.

“Làm gì?”

“Có người nào nói với nàng khi nàng tức giận nhìn nàng rất đẹp không?”

Hần đột nhiên thốt lên một câu ca ngợi, hại nàng ngây người tại chỗ, thiếu chút nữa là ngã xuống ngựa.

Bọn họ vẫn còn đang cãi nhau chứ? Hần tại sao lại đột nhiên khen ngợi nàng? Có __ quỷ rồi! nàng cau mày.

“Đừng tưởng là rót mật cho ta, ta sẽ quên đi thói quan của lão đại người, mau xin lỗi, hơn nữa mua một con ngựa tới cho ta cưỡi để bồi tội!” Nàng cao ngạo nói.

“Đây chính là yêu cầu của nàng?” Hấn vừa cười cao thâm khó lường, hại nàng không tự chủ được đề phòng hấn.

“Yêu cầu gì?”

“Hôm qua nàng đòi ta một cái điều kiện!” hấn nhắc nhở, chuyện ngày hôm qua nàng không phải đã quên rồi chứ?

“Không phải!” nàng bừng tỉnh hiểu ra.” cái này cùng cái đó chẳng có can hệ gì với nhau cả, cái này là cái này, cái đó là cái đó!!!”

Cái gì là cái này và cái đó, nàng cho là nàng có thể ra lệnh sao? Hấn cảm thấy mắc cười.

“Nếu không phải là yêu cầu kia, vậy thì không đáng suy nghĩ, đừng quên bắt đầu từ hôm nay nàng là tùy tùng của ta trong một tháng. Thân là tùy tùng phải học được một chuyện, đó chính là đừng có yêu cầu quá nhiều, phải hiểu được làm sao cho chủ nhân vui, như vậy mới có thể sống tốt qua ngày!”

“Đây là đạo lý gì...”

“Đây là đạo lý thông thường!” nàng còn đang muốn kháng nghị, hấn liền cắt đứt lời nàng. “Hay là nàng muốn nói không giữ lời, hiện tại muốn trốn đi?”

“Ai nói ta muốn trốn đi?” Giống như một con nhím vậy, mới vừa kích nàng một cái, nàng đã lập tức kịch liệt phản ứng.

“Vậy thì tốt! ngoan ngoãn ngồi yên, đừng có nói nhiều nữa!” hấn cười cười nói, giống như bắt kẻ nàng muốn gây sự cái gì hấn cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

Cười cười cái gì! Nàng nghĩ thầm trong lòng.

Ở trong Phong Lăng cốc, không có người nào nói qua được nàng. Tại sao vừa đụng phải hấn, mỗi câu của nàng đều bị hấn khắc chế chứ? Thật là ghê tởm!!!

Được rồi, hiện tại nàng ở dưới cơ hấn, không thể không cúi đầu, chờ một tháng sau đến ngày đó, bảo đảm nàng sẽ cho hấn biết sự lợi hại của nàng, nàng tuyệt đối không phải là dễ chọc!

Tiểu hài tử! đó là từ đầu tiên hiện ra trong đầu khi mà Tây Môn Bất Hồi nhìn thấy Phong Sơ Tuyết lần đầu tiên!

Ở trong mắt của phần lớn người, nàng là một cô nương vô cùng xinh đẹp tỏa ra ánh sáng mê người, nhưng mà hấn đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, trong mắt nam nhân lão đời như hấn thì những che dấu của nàng đều bị bại lộ, trong mắt hấn nàng vẫn chỉ là một đứa bé.

Không nên hỏi hấn làm sao lại biết nàng chính là Phong Sơ Tuyết, bởi vì ở Phong Lăng cốc hấn đã nhìn thấy hình vẽ của nàng, nàng cùng cô gái trong tranh đáng đáp không sai, nhưng chẳng qua nàng có phần linh hoạt hấp dẫn động lòng người hơn! Một bức tranh không thể vẽ ra được thần thái như vậy!!!

Tốt lắm, hiện tại hấn đã bắt được tiểu gây sự trốn nhà rồi, có nên lập tức đưa nàng trở về không?

Hấn dám lấy đầu hấn ra đánh cược, chỉ cần hấn để cho nàng biết là hấn đã biết rõ thân phận của nàng, tên tiểu tử này nhất định ở trên đường sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để trốn thoát, hơn nữa là trốn không còn bóng dáng!

Đầu óc nàng xoay chuyển rất mau, lại có thân thủ rất nhanh nhẹn, nếu như không phải hấn hơn nàng mười năm kiến thức cùng với kinh nghiệm thì hấn sẽ không có dễ dàng như vậy khiến cho nàng ngoan ngoãn nghe lời.

“Tên quan sai kia kia!” nàng đột nhiên khê gọi một tiếng, sau đó tính toán muốn nhảy xuống ngựa.

Tây Môn Bất Hồi kịp thời ôm ngang hông nàng, vừa trấn an ngựa, cố gắng duy trì bước chân bình thường.

“Nơi này là ở trên đường cái, nếu như nàng lộn xộn khiến cho ngựa mất đi không chế, thì hãy nghĩ xem có bao nhiêu người gặp nạn?” Hấn thấp giọng cảnh cáo nàng.

Phong Sơ Tuyết lập tức cứng đờ, không dám lộn xộn nữa.

“Là tên quan sai ngày hôm qua, ta muốn đi lấy túi tiền của ta trở về!” mặc dù đã hạ thấp giọng, nhưng nàng vẫn còn rất tức giận.

“Làm sao mà lấy? không có chứng cứ, cho dù ta có thể làm nhân chứng đi chăng nữa, thì vật chứng đã sớm bị hấn quăng đi nơi nào, nàng làm sao có thể khiến cho người ta tin tưởng nàng?”

Nhắc nhở của hấn khiến cho nàng chợt tỉnh táo lại.

“Nhưng mà ta không có cam lòng!” mặc dù hiểu lời của hấn, nhưng mà nàng vẫn còn rất tức giận.

“Nàng ngoan ngoãn đừng có gây chuyện, ta liền giúp nàng hả giận, như thế được không?” cánh tay của hấn vẫn còn ôm ngang lưng nàng, cảm giác này thật là tốt!

“Thật sao?” chuyên tâm vào chuyện này khiến cho Phong Sơ Tuyết nhất thời không có để ý, cứ như vậy bị người ta ăn đậu hủ!

“Ta có lúc nào gạt nàng không?” Hấn hỏi ngược lại. Cho tới bây giờ, hấn nói chuyện luôn giữ lời, người thính thoảng nói đi nói lại chính là nàng!

Nàng linh hoạt đảo mắt, đột nhiên hỏi: “Chúng ta bây giờ ra khỏi thành đúng không?”

“Đúng.” Hấn gật đầu.

“Vậy thì không cần người, tự ta cũng có thể báo thù!” nàng cầm lấy bọc quần áo, lục lọi một hồi sau đó móc ra một chiếc bình sứ.

Tây Môn Bất Hồi buông tay ôm nàng ra, kéo dây cương lại, chuẩn bị nhìn nàng biểu diễn.

Thật ra thì bọn họ vào thành và ra khỏi thành không cùng một cửa, nhưng quan sai ở đây thì luân phiên đổi chỗ, cho nên hôm nay nàng mới gặp lại tên quan sai này, có thù không báo không phải là thực nữ, lấy đức báo oán trước giờ không có trong phương châm sống của nàng, cho nên.. hấn thăm rồi!!!

“Tây Môn đại gia, người phải đi sao!” Tên quan sai đắc tội Phong Sơ Tuyết trưng ra khuôn mặt nịnh nọt nói.

“Ừ!” Tây Môn Bất Hồi không có xuống ngựa, trực tiếp ngồi trên ngựa đi ra ngoài.

“Vậy Tây Môn đại gia đi thông thả!”

Bởi vì lúc này nàng cười chung một con ngựa với Tây Môn Bất Hồi, cho nên không có ai dám lộ ra biểu tình thèm thuồng với nàng, cũng không dám để ý tới đồ của nàng, toàn bộ cung kính đứng qua một bên đưa mắt nhìn bọn họ đi ra khỏi thành.

Đi ngang qua tên quan sai đó, Tây Môn Bất Hồi chợt nghe thấy một mùi hương tản đi từ người của nàng, mà ống tay áo của nàng vung lên, mùi thơm kia lại thổi trúng vào tên quan sai đó!

Hấn vừa cảm thấy có gì không đúng, thì tên quan sai kia đột nhiên sợ hãi kêu lên, chỉ thấy tóc trên đầu hấn đột nhiên rụng xuống một mảng lớn, hấn hoảng sợ la hét nhảy lên.

“Tóc của ta, tóc của ta!”

Quyết định thật nhanh, Tây Môn Bất Hồi giục ngựa bỏ chạy, Phong Sơ Tuyết rốt cục cũng không nhịn được cất tiếng cười to.

Ha ha ha, để cho hấn biến thành tên trọc, xem hấn sau này có dám tùy tiện loạn trộm tiền của người khác không.

Chờ con ngựa chạy rời khỏi phạm vi của thành, Tây Môn Bất Hồi mới ghìm lại cương ngựa, khiến cho con ngựa chạy chậm lại.

“Nàng biến hấn thành đại đầu trọc?” Hấn suy nghĩ sâu xa hỏi.

“Đúng!” tiếng cười của nàng lại vang lên.

Tây Môn Bất Hồi suy nghĩ một chút. Khi bọn hắn đi qua cửa thành, tên quan sai kia chỉ đơn giản nhìn nàng một vài lần, ánh mắt mang theo vẻ bất chính, nhìn một cái cũng biết tên quan sai này tâm thuật bất chính, bình thường không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện xấu. Nàng chính hắn như vậy, cũng coi như thay mọi người hả giận.

“Trên người nàng mang theo không ít thứ!” lại nghĩ tới nàng, hắn nghi ngờ không biết bản thân mình có nên cẩn thận một chút hay không.

Cốc chủ Phong Lăng cốc từng được xưng tụng là đệ nhất khéo tay, cộng thêm bản thân ông thông hiểu kiến thức về thảo dược, công phu chế luyện âm khí, trong thiên hạ không người nào có thể so sánh, ngón nghề này của nàng hẳn là kiệt tác của nhạc phụ tương lai.

Nếu được đặt biệt danh là “Đệ nhất khéo tay”, dĩ nhiên sẽ không dùng bột thuốc rụng lông Thái Minh Lộ, hẳn suy đoán, mùi thơm kia chính là thuốc rụng tóc, về phần làm sao làm được, sợ rằng phải hỏi bản thân người chế được thì mới biết được!

“Cũng không có gì, đủ phòng thân mà thôi!” Nàng khiêm tốn nói.

“Như vậy, ta không phải là nên đề phòng sao, nói không chừng một ngày kia sẽ bị nàng chinh?” Tây Môn Bất Hồi làm ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Người đúng là nên đề phòng!” nàng gật đầu một cái, nói lên cảnh báo “Cẩn thận, nếu như ngươi dám đối với ta không tốt, ta liền sẽ biến ngươi thành ra giống như tên quan sai đó vậy!”

“Dạ dạ, thật là thật là sợ ngươi, tại hạ sẽ ghi nhớ.” Hắn gật đầu một cái phụ họa, kết quả giọng nói cùng vẻ mặt một chút cũng không hợp.

Nàng quay lại liếc xéo hắn: “Tâm và miệng không đồng nhất!”

“Có sao?” hắn lại trưng ra vẻ mặt thành khẩn.

“Người ta nói ngươi là ‘tiểu diện hồ’ trên mặt luôn treo một nụ cười nhưng thật ra trong bụng nghĩ cái gì căn bản là không ai đoán được, ngươi là nhân vật rất kinh khủng!” đây là kết luận của nàng.

“Ai nói ta là Tiểu Diện Hồ?” Nàng nghe được những lời này ở đâu?

“Trên giang hồ đều đồn đại như vậy!” hắn dừng hòng đánh trống lảng.

“Ta đây là người thiện lương, còn thu dụng nàng, không phải là một nhân vật kinh khủng gì cả, nàng đừng có tin vào lời đồn bậy bạ!” khuôn mặt hắn tỏ ra uất ức.

“Tin ngươi thì ta thật ngu ngốc!” nàng lại không ngu ngốc, vậy nên mới không tin hắn thiện lương. Chỉ là, nếu hắn không phải là nhân vật thiện lương gì, tại sao lại phí tâm chiêu cố nàng ... Có bậy!!!

“Vậy nàng nhìn ta một chút, nếu không phải trời sanh tính tình thiện lương, ta còn có mục đích gì khác?” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng.

“Ngươi trời sanh tính tình thiện lương?” nàng chê cười “Bất kể ngươi có mục đích gì, tuyệt đối không có liên quan gì tới hai chữ ‘Thiện lương’. Hơn nữa, những người giang hồ các ngươi, trong bụng ẩn giấu bao mưu mô, ta đơn thuần ngây thơ như vậy thì làm sao có thể đoán được?”

Nàng đơn thuần ngây thơ? Làm ơn, đó là câu để hình dung người khác thì tốt hơn! Chung đụng gần một ngày, hắn rất rõ ràng tính tình nàng tinh ranh, chỉ có tướng mạo có thể lừa mắt người khác, nhưng thật may mắn hắn nhìn người thì nhìn mắt trước, ánh mắt sẽ không có giả dối, cộng thêm nàng kinh nghiệm trên đời này không sâu, không biết cách che giấu, hắn có thể nhìn ra được tính cách chân thực của nàng.

Nhưng... Tính tình của nàng tự biến tự diễn cũng không có làm cho hắn cảm thấy chán ghét. Chỉ cảm thấy đáng yêu và mắc cười. Ủ! tiểu nữ nhân này thật là đúng hợp với hắn.

Một điểm này, hắn thừa nhận!

“Ta chưa chấp nàng, đúng là có mục đích!”

“Ta biết ngay mà!” khôn khéo như người, chuyện lỗ vốn tuyệt đối sẽ không làm.

“Còn lý do... Ta không nói cho nàng biết, chờ một tháng sau nàng sẽ biết!” hấn dừng lại ngay chỗ hấp dẫn, tiếp tục đi về phía trước.

“Treo lại tò mò của người khác là một hành động rất thất đức!” nàng trừng trừng mắt nhìn hấn.

“Cũng vậy thôi.” Hấn cười toét miệng, “Đừng quên là ai nói yêu cầu kia cũng phải chờ một tháng sau mới nói, cho nên chúng ta là tám lạng nửa cân!”

Ách! Nam nhân này thật là gian trá, Phong Sơ Tuyết ngẫm nghĩ, hơn nữa, nàng ở trước mặt hấn giống như là suy nghĩ gì cũng đều không giấu được, hấn làm sao nhìn ra được?

Không được, không được! như vậy đối với nàng quá bất lợi, ngộ nhỡ ngày nào đó hấn muốn bán nàng, thì nàng sẽ gặp nguy hiểm, nàng phải suy nghĩ biện pháp đối phó với hấn mới được!

Trên con ngựa hai người cùng ngồi, lại bắt đầu tính toán riêng của mình!!!

3. Chương 3

Chương thứ 3

Cùng đi mấy ngày, thì Phong Sơ Tuyết cãi nhau cùng Tây Môn Bất Hồi mấy ngày, mà thời gian này chính là lần đầu tiên Phong Sơ Tuyết nhìn thấy nhân sĩ giang hồ nhiều đến như vậy.

“Chúng ta đã tới giang hồ rồi sao?” Nhiều người trong giang hồ như vậy, nơi này nhất định là “Giang hồ” rồi!

Kết quả phản ứng của Tây Môn Bất Hồi chính là liếc nhìn nàng một cái là lạ, sau đó lắc đầu một cái, một bộ dáng nín cười mà không cười được, hại nàng thiếu chút nữa muốn đá cho hấn một cước.

Đi tới nơi này, chuyện đầu tiên mà Tây Môn Bất Hồi làm chính là đi tìm khách sạn để ngủ trọ. Hôm qua tới giờ, nàng phát hiện ra trong trấn này có thật nhiều người mang kiếm, khiến cho các khách sạn đầy người ở, có vài người đi tới dùng bữa ăn xong liền phải đi ở nhờ nhà dân xung quanh.

Tại sao trong một sơn trấn nhỏ nhỏ như vậy lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy? thật ra chính là vì phái Thanh Thành. Bởi vì đại hội võ lâm sắp được khai mạc, nên thành trấn này mới tập nập chen lấn nhiều người như vậy.

Mấy ngày nay tập trung đấu võ miệng với Tây Môn Bất Hồi khiến cho Phong Sơ Tuyết thiếu chút nữa đã quên chuyện đại hội võ lâm. Sau khi dùng bữa ăn trưa xong, bởi vì không muốn ở trong phòng nên nàng liền lôi kéo hấn ra đường đi dạo.

“Bất Hồi, phái Thanh Thành là một môn phái rất lớn sao?”

“Phái Thanh Thành trên giang hồ mới tồn tại 60 năm, nàng cứ nói đi?” hấn hỏi ngược lại.

Thật ra thì nàng không biết gì nhiều về chuyện ở trên giang hồ, chuyện nàng biết về hấn chính là do cha nàng nói lại. Cho nên, nếu như có người hỏi nàng về chuyện ở trên giang hồ thì cái nàng có thể trả lời nhiều nhất chính là chuyện về Vân Lưu cung.

Nhưng mà, có điểm không đúng!!!

“Nếu như phái Thanh Thành không được tính là một môn phái lớn, vậy tại sao khi họ triệu hồi đại hội võ lâm thì có nhiều người tới như vậy?” nàng không hiểu nổi.

Hấn nói: “Thật ra thì đại đa số những người tới đây là để trả lễ lại và muốn tỵ võ mà thôi!”

“Là sao?”

“Giang hồ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trong đó có rất nhiều môn phái. Người ta nói có nhiều bằng hữu tốt hơn nhiều so với việc có thêm một kẻ thù. Hôm nay ta mời, người nể mặt, ngày khác người có chuyện nhờ thì mọi người dễ dàng thương lượng hơn!”

“Còn nữa, phàm là người tập võ trong giang hồ thì có cơ hội sẽ muốn cùng người ta so tài, người thắng rất có thể sẽ được vinh danh trên giang hồ, như vậy danh lợi đều đạt được, mọi người tại sao lại không làm?” hần cười giải thích.

“Thật phiền phức.” Nàng nghe xong thì cau mày.

“Chúng ta không cần danh, cũng không cần lợi, cho nên không cần để ý tới việc của bọn họ, nếu tới tham gia nào nhiệt thì chỉ cần ngoan ngoãn nhìn bọn họ biểu diễn là được rồi!” thấy biểu tình không đồng ý của nàng, hần cười có chút cứng chiều “Mấy ngày nay nàng sẽ được như ý nguyện thấy được nhiều loại người trên giang hồ, chỉ có điều nàng cần phải nhớ ít xen vào chuyện gì không liên quan tới mình, như vậy mới không tạo nên thị phi cho mình!”

Muốn đi lại trên giang hồ, lại muốn thoải mái trôi qua, chỉ cần lo cho thân mình là rất quan trọng. Nàng quá đơn thuần, hần mang nàng đi chỉ là muốn cho nàng được mở mang tầm mắt, hần cũng không hy vọng nàng tạo ra quá nhiều ân oán thị phi.

“Ta sẽ cố gắng!” Nàng trả về cho hần một biểu tình “rồi hãy nói”, Tây Môn Bất Hồi chỉ có thể lắc đầu nhìn nàng cười một tiếng.

Trận đại hội võ lâm này hần có thể bình an, yên lặng rời khỏi được sao?

Có thêm tên tiểu tử này bên người, hần thật là một chút nắm chắc cũng không có.

Thời điểm dùng bữa tối, người trong khách sạn ngày càng nhiều, cơ hồ không chen lấn nổi, mà vẫn luôn có người đi vào.

Tây Môn Bất Hồi cùng Phong Sơ Tuyết ngồi ở một bàn trong góc khuất, bởi vì bọn họ ngồi một góc quá khuất bên trong nên các bàn khác thì chật ních còn bàn của bọn họ thì rộng rãi thoải mái.

“Oa, thật là nhiều người!” Phong Sơ Tuyết chắc lưỡi nói.

Một khách sạn nho nhỏ, cũng chỉ có vài bàn, đơn giản chỉ cần vài chục người chen lấn là đã chật ních, khiến cho tiểu nhị phải bận rộn tới mất tối mũi loay hoay cả buổi, đến ngay cả trưởng quầy cũng phải tự mình đi ra hỗ trợ.

Trong phòng ăn tiếng người ầm ĩ, Tây Môn Bất Hồi chỉ yên lặng ngồi ăn tối, không hề giống như Phong Sơ Tuyết tò mò nhìn đông nhìn tây.

“Bất Hồi, phái Thanh Thành nếu muốn mở đại hội võ lâm, chẳng lẽ không hề chuẩn bị sẵn phòng khách cho khách ở sao?” nàng nhỏ giọng nói.

“Theo lý thuyết là có.” Hần thông thả ung dung trả lời. “Chỉ là người trong giang hồ hơi kỳ quái một chút, khi dụng phải trường hợp phải tỷ võ, bọn họ bình thường không muốn tới trước, thà khi tới đại hội võ lâm rồi mới tới, trong lúc tỷ võ bọn họ mới để cho chủ nhân an bài phòng khách.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất là không muốn thiếu nợ ân tình của chủ nhà, thứ hai là nếu xuất hiện quá sớm thì có thể dễ dàng bị người ta do thám!”

Hần vừa nói thì nàng đã hiểu.

“Vậy người hôm qua đã tới nơi này, ngày mai mới muốn lên núi, có phải cũng vì muốn quan sát tình hình địch thủ hay không?” nàng mở to mắt tò mò hỏi.

Kết quả là đầu của nàng bị gõ một cái.

“Đó, người lại đánh ta!” nàng kháng nghị nhìn hần chằm chằm “Nếu như mà ta bị người đánh cho đần, thì người nhất định phải phụ trách đó!” Thấy ghét!!!

“Đánh là tình, mắng là yêu, ta đây là đang thương yêu nàng!” hấn cười cười nói.

“Hứ! ta ghê tởm!” nàng chà xát hay cánh tay, một bộ dáng không thể tiêu hóa nổi “Ta còn ăn chưa no, người đừng hại ta ăn không ngon, nếu buổi tối ta mà ăn không vô, nửa đêm nhất định sẽ đói bụng, đến lúc đó xem người làm sao tìm thức ăn khuya cho ta!” nàng phụng phịu la lên.

Căn cứ vào kinh nghiệm của đêm qua, khi trời tốt thì mọi người trong thị trấn này đều tắt đèn đóng cửa đi ngủ, ngay cả khách sạn cũng vậy, nếu như nửa đêm mà nàng đói bụng thì nhất định sẽ phiền chết hấn.

“Từ này tới giờ ta chỉ thấy nàng tò mò nhìn người ta mà thôi, không có ăn vào một miếng cơm nào cả!” ánh mắt hấn quét qua chén cơm nàng chưa hề động vào, chiếc đũa cũng chỉ động vào thức ăn có một lần.

Phong Sơ Tuyết le lưỡi một cái, ngoan ngoãn bắt đầu ăn cơm.

Chung đụng mấy ngày nay, nàng phát hiện ra người đàn ông này thật ra đối xử với nàng không tệ, trừ bỏ việc hấn hay gõ đầu của nàng thì hấn vẫn luôn chịu đựng nàng.

Trên đường tới nơi này, đụng phải phiên chợ mới hay phong cảnh đẹp hấn sẽ đặc biệt dừng lại lâu một chút, để cho nàng nhìn đủ, hấn cũng không tiếc rẻ mua đồ cho nàng, còn quan tâm chuyện ba bữa ăn của nàng, đối với nghi ngờ của nàng hấn bình thường không thèm nói chuyện thì lại giải thích rất cặn kẽ tường tận. hấn đối với nàng coi như không tệ, nhưng chẳng qua chỉ là “Không tệ” mà thôi, ai kêu hấn thảnh thơi vẫn khi dễ nàng, thật sự là có ý xấu mà!!!

Lúc nàng tập trung ăn cơm, hấn không để lại dấu vết nhìn sơ qua trong phòng, nhìn ra phần lớn thân phận của bọn người trong đó.

Đám người kia có thể bình yên vô sự tới hôm nay, không có ai khiêu khích, không có ai tới trước cá cược cuộc so tài, chính là chuyện lạ xảy ra rồi!

Hấn mới vừa nghĩ xong, đã có một bàn vứt mấy lượng bạc cho tiểu nhị, sau đó kéo ra bên ngoài đi đánh nhau. Ách... người giang hồ kia!!!

“Như vậy liền đánh nhau?” Phong Sơ Tuyết trợn to mắt. Năm người kia không cùng môn phái, vừa lúc lại kêu cùng một món ăn, tiểu nhị trước tiên đưa lên một bàn, kết quả là vì tranh giành món ăn kia mà lên tiếng bất hòa liền đưa ra bên ngoài giải quyết.

“Nếu như là nàng, nàng ngồi xuống trước, món ăn của nàng kêu được mang tới lại bị người khác giành, nàng sẽ làm như thế nào?” Hấn hỏi.

“Nếu như hấn là quỷ chết đói đầu thai, nếu quả thực hấn đói như vậy, ta sẽ nhường lại cho hấn!” nàng vô tình trả lời. Cũng không phải là không được ăn, chỉ chờ thêm một chút cũng không đói thêm bao nhiêu.

Nghe xong câu trả lời của nàng, Tây Môn Bất Hồi chẳng qua là cười cười.

“Người thì sao? Nếu như người gặp chuyện như vậy, người sẽ làm như thế nào?” nàng hỏi ngược lại.

“Vừa bắt đầu, ta sẽ liền không vào tiệm này, nhiều nhất là ta mua thức ăn đi ra bên ngoài tìm chỗ ngồi ăn!” ngồi dưới mái hiên của người ta cũng tốt hơn nhiều so với chen chúc ở nơi đông đúc này!

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đưa ra kết luận “Người rất lười!”

“A?” xin lắng tai nghe.

“Người cảm thấy gây gỗ cùng người khác rất là khổ cực, cho nên dứt khoát không muốn tiếp cận loại náo nhiệt này, tình nguyện một mình đi ra bên ngoài dùng bữa, đây không phải là lười thì là cái gì?”

“Ta đây là phòng ngừa chu đáo, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện!” hấn lại gõ nhẹ lên đầu nàng.

“Người lại đánh ta, ta sẽ báo thù!” nàng bắt mắt cảnh cáo nói.

“Mau ăn cơm!” không đếm xỉa đến cảnh cáo của nàng, hấn tiếp tục uống trà.

Phong Sơ Tuyết trừng hấn, trừng hấn, trừng hấn!!! Cuối cùng nàng cho hấn một cái mặt quỷ, sau đó khoái lạc ăn cơm của nàng.

Như vậy liền thỏa mãn? Tây Môn Bất Hồi suýt chút nữa là phì cười một cái.

Sơ Tuyết thật sự không có mang thù, nếu không phải thật sự phạm tới nàng, trên căn bản là nàng sẽ không cùng người ta kết thù chuốc oán.

Có lẽ do từ nhỏ sinh trưởng ở trong sơn cốc, nàng có cái tiêu sái mà cô gái bình thường không có được, lòng dạ rộng rãi, không bị ý kiến thế tục ảnh hưởng, nàng cũng rất cơ trí nên mặc dù là mới ra giang hồ, nhưng chuyện có thể làm hại nàng không nhiều, nếu không nàng cũng sẽ không bình an vô sự gặp được hắn.

Nhìn nàng ăn cơm, Tây Môn Bất Hồi đột nhiên phát hiện hắn giống như là càng lúc càng thường thức nàng... Ai ai!!! Điều này thật là một chuyện không tốt lắm!!!

Vốn là, Phong Sơ Tuyết có chút giận hắn, ai kêu bộ dạng hắn gồ gề như là đang dạy dỗ tiểu hài tử, dầu gì nàng cũng là một đại cô nương mười tám tuổi, ít nhất hắn đối với nàng cũng phải tôn trọng một chút chứ?

Chỉ là, sau khi cơm nước xong hắn mang nàng đi ra ngoài tản bộ, nàng liền đổi giận thành cười, quyết định khoan hồng đại lượng tha thứ cho hắn.

“Không nổi giận nữa sao?” hắn nhìn nàng mặt mày hớn hở hỏi.

“Tức cái gì? Ta mới không phải là một người nhỏ mọn như ngươi.” rõ ràng là đã không còn tức giận nữa, nhưng nàng phải phê bình hắn một chút, để cho hắn sửa.

Nhìn bộ dạng yêu kiều của nàng, Tây Môn Bất Hồi mỉm cười không nói.

Đi tới phố chợ nhỏ, Phong Sơ Tuyết đột nhiên phát hiện, rất nhiều người bán hàng rong vẫn còn buôn bán! Tại sao lại không giống như ngày hôm qua?

“Bởi vì tối hôm nay sẽ có rất nhiều người ở ngoài trời này, bọn họ đương nhiên phải bày gian hàng lâu thêm một chút, vậy cũng là muốn kiếm thêm một ít tiền!” Nhìn ra nghi ngờ của nàng, hắn chủ động giải thích.

“Người đã sớm biết tối nay có chợ nên mới đi dạo, có đúng hay không?” hắn cứ nhiên dám không nói sớm cho nàng biết.

“Ta chỉ theo lẽ thường mà phán đoán, nhưng không có nghĩa tối nay nhất định là sẽ có chợ!” Hắn nhẹ gõ vào mũi nàng “Muốn đi dạo chợ, hay là về khách sạn nghỉ ngơi?”

“Đương nhiên là đi dạo!” không nói hai lời, nàng chủ động kéo cánh tay hắn đi về phía mấy gian hàng.

Chợ của trấn nhỏ thật ra thì không có gì để đi dạo, đêm xuống hơn phân nửa đều là bán món ăn, mới vừa rồi ở trong khách sạn ăn uống khá nhiều rồi. Mà thời gian này dùng bữa ăn xong, số người rảnh đi dạo khá nhiều.

“Ta muốn ăn cái này!” nàng đối với cái khác không có hứng thú, nhưng mà đối với những thứ đồ ăn vặt linh tinh này thì nàng cực kỳ yêu thích, vừa nhìn thấy liền sẽ phải mua ăn thử.

Không có biện pháp, ai kêu ở trong Phong Lăng Cốc không có đồ ăn vặt, hại nàng không biết thì ra ở trên thế giới này còn có nhiều món ăn ngon tới như vậy, thật may mắn là nàng đã rời khỏi nhà trốn đi, nếu không thì nàng đã bỏ qua những thứ đồ ăn vặt ngon miệng tới như vậy, đáng tiếc tới cỡ nào!!!

Hắn là lạ nhìn nàng “Nàng vừa mới ăn no xong!” Bắp nướng sao?

“Không sao, ta ăn được mà!” nàng nhao nhao muốn thử.

“Được rồi, nàng chọn một trái đi!” hắn đài thọ là được rồi.

“Ông chủ, ta muốn lấy một trái, nhưng làm phiền ông chia ra làm hai giùm!” nàng chọn một trái bắp tương đối mềm.

“Được, tiểu cô nương xin chờ một chút!” người bán hàng rong thuận thục bẻ trái bắp thành hai phần rồi đặt ở trên lò nướng.

Chỉ chốc lát sau, nàng nhận lấy bắp nướng, hắn trả tiền xong nàng lôi kéo hắn bước đến bên một tảng đá dưới tàng cây ngồi.

“Đây, cho người đó!” nàng rất rộng rãi chia cho hắn một nửa.

“Cho ta?” Tây Môn Bất Hồi cúi đầu nhìn nàng.

“Yên tâm, ta không có hạ độc, người bỏ tiền còn ta bỏ công ăn! Mỗi người một nửa, có phúc cùng hưởng rồi!” nhìn đi, nàng rất hiền lành!

“Là vậy sao?” hắn bật cười nhận lấy. Nhưng mà người trả tiền là hắn mà!

“Mau ăn đi, nhân lúc còn nóng thì mau ăn đi, ăn ăn thật là ngon!” nàng vừa lắc lắc chân vừa ăn vừa nói. Ừ! Thật là rất ngon, không quá mềm cũng không quá cứng, mùi vị vừa đúng, ông chủ thật là có kỹ thuật rất tốt!

Nhìn nàng ăn, giống như là rất ngon! Tây Môn Bất Hồi ngoại trừ bữa ăn chính ra không có ăn thêm cái gì cả, nhưng khi hắn ở chung một chỗ với nàng, nhìn nàng mới mẻ thăm dò thế giới, thì giống như hắn cũng buông lỏng, hắn mở miệng cắn một miếng bắp, mùi vị thật là khá!!!

“Hả?” Phong Sơ Tuyết đột nhiên neho mắt lại, giống như nhìn thấy một người quen.

“Thế nào?” hắn nhìn theo ánh mắt nàng.

“Ta đã nhìn thấy người kia!” nàng đáp.

“A!” Tây Môn Bất Hồi chỉ liếc một cái, liền có thể nhận ra được, trên đao của hắn có khắc ký hiệu của phái Thanh Thành, vậy hắn chính là đệ tử của phái Thanh Thành rồi.

“Lúc trước ta có gặp người đó ở trà quán nhỏ bên đường ta thấy hắn và sư huynh ngồi ở bên cạnh nói chuyện đại hội võ lâm, cho nên ta mới biết!” nàng chủ động nói.

“Nàng không có sung đột với người ta chứ?” hắn hoài nghi hỏi.

“Này này! Về mặt của người là sao?” nàng bất mãn nói “Ta chỉ là ngồi đó ăn bánh bao, nửa câu cũng không có nói, ta mới không có tùy tiện gây sự với người khác!”

“Được được, ta không nên hiểu lầm nàng!” không muốn phá hư không khí thanh thản này, hắn lập tức nhận sai với nàng.

“Vậy thì còn được!” nàng lười biếng, sau đó thỏa mãn tiếp tục gặm bắp nướng của nàng. Ăn thêm vài miếng, nhìn thấy gian hàng khác bán đậu hủ, nàng lập tức đẩy đẩy người bên cạnh “Ta khát nước rồi, mua một chén đậu hủ ăn có được hay không?”

“Ta nhớ ra... Hình như nàng là tùy tùng, ta là chủ nhân nên nàng phải đi mua mới đúng chứ?” tiểu nha đầu này thật là càng lúc càng không phân rõ rồi.

“Ta đang ăn bắp, người đi mua giúp ta như vậy ít nhất cũng chứng minh người rất chăm sóc thuộc hạ!” nàng nói về dĩ nhiên.

Tây Môn Bất Hồi thiếu chút nữa là trợn trắng mắt, suy nghĩ một chút vẫn là được rồi, coi như hắn sẵn sàng tốt, hắn đem trái bắp còn chưa có ăn xong đưa cho nàng, sau đó đi mua đậu hủ.

Giờ phút này hắn sâu sắc lĩnh ngộ được một chuyện, mọi người muốn thuê tùy tùng ngàn vạn lần không được thuê mướn một người làm không rõ ràng tình huống, lại không biết lớn nhỏ, nếu không thì kết quả sẽ giống như hắn lúc này, có người chăm sóc cũng như không còn phải đi hầu hạ người nữa.

Tây Môn Bất Hồi buồn bã, còn Phong Sơ Tuyết lại cực kỳ vui vẻ, càng chung đụng thời gian lâu nàng càng cảm thấy nam nhân này cũng không có kém cỏi như trong tưởng tượng của nàng.

Phong Sơ Tuyết thật biết điều ngồi yên tại chỗ chờ hắn trở về, không để ý gì tới những người khác, nhưng mà nàng từ xưa tới giờ không phải là một người có thể bị người khác xao lãng, cho nên xa xa đã có “Người khác” nhìn thấy nàng.

“Cô nương, chúng ta lại gặp mặt!” thật là có duyên! Hoàn hảo đại sư huynh nói hắn muốn nghỉ ngơi lấy sức để ứng phó chuyện ngày mai nên không muốn cùng hắn đi ra ngoài dạo chợ, nếu không cơ hội thật tốt này nhất định lại bị đại sư huynh ngăn cản rồi.

Phong Sơ Tuyết dĩ nhiên biết hắn là ai, chỉ là không thèm để ý tới hắn.

“Cô nương tại sao lại tới nơi này, lại đi một thân một mình thật quá nguy hiểm!” Giai nhân không thèm để ý tới hắn, hắn cứ tiếp tục một mình một người nói hăng say.

Nguy hay không nguy hiểm thì có mắc mớ gì tới người?

Mặc kệ hắn, Phong Sơ Tuyết cầm bắp nướng ăn cho xong. Bất Hối tại sao còn chưa có trở lại đây???

“Cô nương, như vậy đi! Cô nghỉ ngơi ở đâu, ta đưa cô trở về! Ta không phải là người xấu, là đệ tử của phái Thanh Thành, cô có thể tin tưởng ta!” tên sư đệ đó tiếp tục giữ vững nụ cười.

Tùy tiện tin tưởng người xa lạ, hậu quả chính là bị bán đi!!! Đây chính là câu cửa miệng của cha nàng, nàng cũng không có dám quên. Nàng tiếp tục không để ý tới hắn! Thôi được rồi, nàng đi tìm Bất Hối là tốt nhất!!! nói đi là đi thôi!!!

“Cô nương!” thấy nàng phải đi, người nọ lập tức đưa tay kéo nàng lại.

“Buông ra!” nàng rất ghét cùng người khác tiếp xúc, nàng lập tức theo phản xạ hất tay hắn ra. Người nọ cư nhiên không từ bỏ ý định, lại giơ bàn tay tới, Phong Sơ Tuyết liền há miệng kêu to: “Bất Hối!”

Tây Môn Bất Hối lập tức phi thân trở lại, một tay nhanh chóng ôm Phong Sơ Tuyết tránh ra phía sau ba bước.

“Vị các hạ kia, tìm xá muối của ta có chuyện gì vậy?” Tây Môn Bất Hối một tay ôm nàng, một tay bưng chén đậu hủ nhưng lại không hề đổ một giọt nào ra, hắn ném câu hỏi về phía đối phương sau đó lại đưa chén đậu hủ cho Phong Sơ Tuyết, thấp giọng nói: “Tới bên kia tìm chỗ ngồi ăn đi!”

“Được!” Phong Sơ Tuyết rất phối hợp lập tức ngoan ngoãn đi tới một bên.

“Nàng là muối muối người?” thật khiến cho người ta hoài nghi “Ta chỉ là thấy cô nương này một người đơn độc ở bên ngoài, sợ nàng gặp nguy hiểm, cho nên mới suy nghĩ đưa nàng trở về!”

“Không cần người phí tâm!” Tây Môn Bất Hối nhàn nhạt trả lời.

“Người thật sự là ca ca của nàng?”

“Các hạ là đệ tử của phái Thanh Thành đúng không?” Tây Môn Bất Hối nhìn xuống chuôi dao của hắn, giọng mang theo thâm ý nói: “Ngày mai là đại hội võ lâm, các hạ cũng không nghĩ lúc này muốn gây chuyện chứ?”

“Người là ai?” Nam nhân này vừa nhìn là đã biết thân phận của hắn, khẳng định cũng là người ở trong võ lâm, nhưng tại sao hắn lại không có chút ấn tượng nào?

“Chỉ là một người rảnh rỗi đem muối muối đi chơi mà thôi!” Tây Môn Bất Hối hơi hột trả lại một câu, sau đó đi tới bên cạnh nàng “Ăn ngon không?”

“Rất ngon!” Đậu hủ rất thơm.

“Khuya lắm rồi, chúng ta nên về nghỉ ngơi rồi!” hắn cười, đưa tay ra cho nàng.

“Được!” nàng tựa vào tay hắn đứng lên, nhìn thấy trên tay mình còn một cái bắp chưa ăn “Người còn chưa ăn xong nè!”

“Không sao, cứ mang về ăn khuya!”

“Bụng của ta rất no rồi.”

“Ai kêu nàng ăn nhiều như vậy!” hắn cười khê. Hai người từ từ đi xa, không thèm để ý gì tới tên xa lạ xen ngang đó!

Cô nương khắp nơi đều có, nhưng cô nương đẹp thì không phải ở đâu cũng có, muốn hấn dễ dàng buông tha thì làm sao có thể! Hấn quyết định theo dõi bọn họ!!!

Thành trấn nhỏ vào ban đêm, bình thường rất an bình, rất yên tĩnh, chỉ là hai ngày nay cái thành trấn nhỏ này lại tiếp đón một số lượng lớn người giang hồ nên muốn yên tĩnh cũng rất khó khăn.

Vừa qua canh đầu, ngay cả chợ cũng đã thu dọn, bên trong khách sạn là một mảnh yên tĩnh.

Một bóng người đột nhiên bay qua mái hiên, nhảy vào trong khuôn viên khách sạn, tay cầm cây đao, hấn lục lọi đi đến phía sau phòng khách, dùng đao cạy khóa một cánh cửa.

"Tiểu mỹ nhân, ta tới đây!" hấn đè thấp thanh âm lại nhưng không che dấu được hưng phấn, ở trước mặt mọi người thì phải tỏ ra lễ độ, nhưng nửa đêm 2 người ở trong phòng thì... hắc hắc, lễ phép kia liền tiết kiệm chút đi!

Người trên giường không có phản ứng, hấn ta rón ra rón rén từng bước một đến gần.

"Tiểu mỹ nhân, ca ca đến với nàng, bảo đảm buổi tối nàng tuyệt đối sẽ không bị lạnh!" hấn mở màn lên "Này, người là ai?"

Tây Môn Bất Hồi đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

"Nửa đêm tới chơi, không mời tự vào thì không phải kẻ gian cũng là đạo chích!" hấn phi thân lên phía trước, đối phương còn chưa kịp phản ứng đã bị hấn chế phục.

"Thì ra người muốn tạm thời đổi phòng với ta là vì lý do này!!!" Tây Môn Bất Hồi vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Phong Sơ Tuyết cầm đèn đứng ở ngay cửa.

Trở về khách sạn, Tây Môn Bất Hồi đột nhiên nói muốn đổi phòng với nàng, nàng chưa kịp kháng nghị quá mấy câu thì liền bị hấn phán 1 câu: "Chủ nhân có mệnh lệnh, không được phản kháng!" chặn nàng lại, nàng chỉ còn nước là ngoan ngoãn dọn dẹp quần áo chuyển qua phòng hấn ở.

Nằm ở trên giường, nàng càng nghĩ càng thấy không đúng, cũng không ngủ được, cho nên vừa nghe thấy phòng bên có động tĩnh nàng lập tức đã chạy tới, vừa nhìn thấy tình hình trong phòng thì nàng đã hoàn toàn hiểu ra.

"Tại sao lại còn chưa ngủ?" Tây Môn Bất Hồi hỏi khẽ.

"Ai kêu người không thêm giải thích lý do đổi phòng với ta, hại ta không ngủ được!" Nàng đi tới, nhìn một chút cái tên đang bị điểm huyết "Làm sao người biết hấn sẽ đến?"

"Ta chỉ là đoán theo lẽ thường!" Tây Môn Bất Hồi cười trả lời. Hấn đã sớm phát hiện ra phía sau có người theo dõi bọn họ, vì an toàn của nàng hấn mới kiên quyết đòi đổi phòng.

"Vậy thì người có thể trực tiếp nói cho ta biết mà!" cứ tự mình làm, nàng ghét nhất là bị ra lệnh, hại nàng cả đêm ngủ không được, còn mắng hấn từ đầu tới chân nữa.

"Chuyện này ta chỉ đoán, không nhất định sẽ xảy ra, ta chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi!" hấn vẫn giữ phong độ, không thêm để ý tới việc nàng la lối om sòm.

"Phòng ngừa chu đáo!" đây là lần thứ hai hấn nói như vậy. Được rồi, hấn làm vậy là vì muốn bảo vệ nàng, nàng cũng không thêm so đo, xoay người đối mặt với tên gian xảo kia.

"Nửa đêm tới chơi, không mời lại tự vào, nếu không phải kẻ gian thì cũng là đạo chích mà thôi! Bất Hồi, chúng ta đưa hấn tới quan phủ thôi!" Nàng đề nghị.

"Quá phiền toái, nếu vậy chúng ta còn phải đặc biệt đi đến quan phủ một chuyến!" hấn lắc đầu một cái. Hấn không nghĩ tới nàng lại lặp lại những lời nói giống y hệt hấn.

"Vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Tây Môn Bất Hồi suy nghĩ một chút, quay qua nhìn nàng lại quay qua nhìn tên kia một chút.

"Ta cho người hai con đường. Thứ nhất là đem chuyện này vào ngày mai nói cho sư phụ người biết, người tán thành thì liền gặt đầu!"

Người nọ lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Được, vậy thì chỉ còn có con đường thứ hai rồi, Người lập tức đem hết ngân lượng trên người giao ra đây!” Tây Môn Bất Hồi không khách khí nói.

Người nọ lập tức sạm mặt lại, dờn mắt xuống. Tây Môn Bất Hồi chính xác tìm ra túi tiền của hắn, khá nặng, còn không ít. Ngay sau đó hắn giải huyết đạo cho tên kia.

“Nhớ lấy, đừng có đụng tới nàng lần nữa, nếu không hậu quả sẽ không đơn giản như tối hôm nay vậy đâu!!! giờ người có thể đi rồi!” Tây Môn Bất Hồi cảnh báo.

“Người... người nhớ kỹ cho ta!” người nọ lập tức rời đi.

Như vậy cũng có thể kiếm tiền, có quá đáng không vậy? nàng trợn to mắt, thế nhưng hắn lại cười cười chẳng hề lo lắng gì cả.

“Tiểu tử, đi đứng trên giang hồ không có đơn giản như vậy, sau này còn có nhiều chuyện cho nàng học hỏi!” vỗ vỗ vai nàng, hắn liền leo lên giường nằm ngủ.

Tiểu tử? Hắn gọi nàng là tiểu tử? ! Nàng không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn chằm chằm!!!

Phong Sơ Tuyết lại lần nữa rút ra một cái kết luận...

Nam nhân này chẳng những lười, hơn nữa... còn rất gian trá!!!

Ghe tởm hơn chính là... hắn lấy được tiền nhưng lại không có chia cho nàng một nửa, thật là quá đáng!!!

4. Chương 4

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, tất cả người giang hồ ở trong trấn nhỏ này đều như ong vỡ tổ rời đi, chạy tới phái Thanh Thành. Cũng chỉ còn lại duy nhất một mình Tây Môn Bất Hồi vẫn ở lại chỗ này chậm rãi ăn điểm tâm.

“Sao người lại ăn chậm như vậy?” làm ơn, nàng chỉ hai ba miếng là nuốt no rồi, hắn lại như thế nào cứ chậm rãi gấp từng hột đậu phộng bỏ vào miệng ăn vậy.

“Ăn cái gì phải từ từ ăn mới không làm hư dạ dày của mình! Hơn nữa, chúng ta cũng còn dư dả thời gian, cần gì phải gấp gấp như vậy?” Hắn tiếp tục chậm rãi ăn.

“Thế nào lại không vội? Tất cả mọi người đều đi hết rồi!” nàng vỗ bàn đứng lên. “Người sao lại như vậy, không phải người muốn đi xem đại hội võ lâm sao? Chẳng lẽ người thay đổi chủ ý rồi!?”

“Tất cả mọi người đều đi, không có nghĩa là chúng ta phải đi! Tiểu tử, bí quyết thứ hai đi lại trên giang hồ chính là tuyệt đối không đi trước, bởi vì càng vượt lên trước người khác thì càng chết sớm hơn bình thường!” Hắn nhàn hạ thoải mái dạy dỗ nàng.

“Đã hiểu!” dù thế nào đi chăng nữa thì nàng đã biết hắn không có ý định đi sớm là được rồi. Phong Sơ Tuyết bình tĩnh ngồi xuống.

“Vậy muốn đợi tới lúc nào thì đi?”

Vừa nghe hắn nói muốn mua cho nàng đồ ăn vặt, Phong Sơ Tuyết lập tức đảo mắt cười thật vui vẻ.

“Coi như ngươi có lương tâm!” nàng khen ngợi hắn một câu, coi như là hồi báo. “Người yên tâm, ngộ nhỡ quá nhàm chán ta sẽ cho người ăn chung.” nàng đương nhiên nói.

Thật không biết người đài thọ rốt cục là ai!!!

Vì đại hội võ lâm lần này, trong vòng 1 tháng phái Thanh Thành đã đem võ trường luyện võ hàng ngày của đệ tử mở rộng ra gấp đôi. Vị trí chủ tọa là phái Thanh Thành, hai bên trái phải là của các phái khác, một góc là đội nhạc võ còn ở giữa là võ đài thật lớn.

Khi Tây Môn Bất Hồi cùng Phong Sơ Tuyết tới phái Thanh Thành thì môn chủ của phái Thanh Thành còn đang nói chuyện cùng mọi người.

“Rất cảm tạ các vị đã nỗ lực, hiện tại lão phu tuyên bố: tỷ võ hôm nay thuần túy là trao đổi võ học, nguyên tắc là không đả thương người, người thắng cuộc chính là đệ nhất cao thủ của Nam võ lâm!!!”

“Môn chủ, người thắng tỷ võ hôm nay cũng không phải là Minh chủ của Nam võ lâm hay sao?” có người hỏi.

“Muốn làm Minh Chủ, nhất định là phải có tài có đức nhiều mặt khác. Người thắng cuộc tỷ võ này sẽ là ứng viên cho chức vị minh chủ, nhưng nhất định là còn phải có sự tán đồng của các môn phái khác ở Nam võ lâm thì hẳn mới có thể lên làm Minh Chủ được!” Môn chủ phái Thanh Thành trả lời.

“Bần ni thỉnh giáo môn chủ, vì sao lại muốn cử hành đại hội tỷ võ này?”

“Trải qua thời gian dài, các môn phái trên giang hồ xuất hiện rất nhiều, không khỏi có chút phân tranh. Lão phu tổ chức đại hội tỷ võ này với mục đích chủ yếu là vì để cho mọi người có cơ hội trao đổi nhiều hơn, bình chọn nên Võ Lâm Minh Chủ, cũng là hy vọng mượn sự tồn tại của Minh Chủ có thể hòa giải những phân tranh, quan trọng là có thể đại diện cho các nhân sĩ trên giang hồ làm chút chuyện. Chuyện bình chọn Minh Chủ chỉ là đề nghị của lão phu, hy vọng các vị có thể tán thành!!!”

“Là chuyện của Nam võ lâm, tại sao người của Bắc võ lâm cũng tới?” các môn phái Nam Bắc bắt đầu lớn tiếng nói.

“Các vị bình tĩnh chờ nóng vội.” Môn chủ trấn an nói: “Mọi người đều biết, võ lâm Trung Nguyên đều là người một nhà, nam bắc thật ra là giới hạn địa hình mà thôi. Mọi người cùng là người giang hồ, có thể cùng hòa thuận sống chung, duy trì hòa bình của võ lâm mới là kết quả tốt đẹp nhất!”

“Hôm nay chuyện của Nam võ lâm, có người của Bắc võ lâm chứng kiến, cũng trao đổi lẫn nhau. Ngày khác chuyện của Bắc võ lâm, Nam võ lâm cũng tới tham dự, đó là sự tôn trọng lẫn nhau, tại sao lại không làm?”

Vừa nói đến đây, các môn phái phản đối lập tức yên tĩnh lại. Trông thấy mọi người đều không phản đối nữa, môn chủ phái Thanh Thành liền cao giọng tuyên bố: “Hiện tại, xin đại biểu của các môn phái ra rút thăm! thứ tự tỷ võ sẽ do lá thăm quyết định!!!”

Chỉ chốc lát sau, tỷ võ chính thức bắt đầu. Tây Môn Bất Hồi ôm lấy Phong Sơ Tuyết nhảy lên một cành cây. Phong Sơ Tuyết bắt đầu vừa xem tỷ võ, vừa lột hạt dẻ ăn.

Tây Môn Bất Hồi tỏ vẻ nhàn nhả nhưng đối với mọi biến hóa trong sàn tỷ võ đều lưu lại trong mắt.

“Bất Hồi, người nghĩ người nào sẽ chiến thắng?”

“Trên giang hồ có mấy môn phái nổi danh, nàng có biết không?” hắn cúi đầu nhìn nàng, hỏi ngược lại.

“Ta biết chút. Nhất bang, hai cung, ba gia, bốn trang, năm phái.” Cái này cha có từng đề cập tới.

“Những môn phái này là phái nào?”

“Cái bang, Vân Lưu Cung, Linh Loan Cung, Mộ Dung Thế gia, Thượng Quan thế gia, Phong Thắng thế gia, Tiêu Dao sơn trang, Hắc Phong sơn trang, Vệ Kiếm sơn trang, Danh Diệu sơn trang, Đường Môn, Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang, Long Hành Môn!” nàng trả lời trôi chảy, còn theo thứ tự nói ra.

“Ừ!” hắn gật đầu một cái. “Những môn phái này có thể ở trên giang hồ đứng vững vàng hàng trăm năm được nhiều người sùng bái ngoại trừ võ công có sở trường riêng, còn có những môn hạ của họ đều có nhân tài, làm việc lại công bằng, cho nên lời nói của họ trên giang hồ rất có phân lượng. Nàng nhìn lại một chút những người ở trong sân.” Hắn nhẹ nhàng phân tích cho nàng nghe.

“Nhìn những người tham gia, trên giang hồ được xưng là hai cung, Ba gia, bốn trang toàn bộ đều không tới, mà được xưng là Nhất bang bởi vì có đệ tử ở khắp cả võ lâm nên cũng phải một trong ngũ đại trường lão trình diện, nhưng nhìn dáng dấp của hắn không hề có ý tham gia tỷ võ. Mà trong năm phái, ba phái ở Nam

vô lâm là Đường Môn, Nga Mi, Võ Đang đều đã đến, nhưng người của Đường Môn tới một già một trẻ bối phận không cao, xem ra là cũng không có ý định tỷ võ tranh tài!”

Như vậy, trận tỷ võ này thực chất chỉ là một trận khoe mẽ mà thôi!!!

“Vậy thì còn tỷ võ làm gì?” Phong Sơ Tuyết tò mò hỏi.

“Vậy cũng không nhất định!” hắc cười nhẹ, ôm lấy vai nàng, không tự chủ được vuốt vuốt mái tóc nàng.

“Miệng người thật sự không có đức!” nàng nhăn mặt hỏi.

“Có sao?” hắc nháy mắt mấy cái, hắc không hề chữmắng người.

“Người chính là bậc thầy nói chuyện vòng vo mê hoặc người khác!” mấy ngày này ở chung với nhau nàng đã có chút quen thuộc với cá tính của hắc rồi.

“Trên căn bản lời người nói đều có sửa chữa qua, quanh co lòng vòng, rồi lại toàn là ngụ ý, tuyệt đối có thể khiến cho đối phương tức giận tới chết!”

“Nàng càng lúc càng hiểu rõ ta!” hắc lại cười nhẹ, nghiêng đầu gần tóc của nàng, ngửi thấy mùi hương thơm thiếu nữ đặc biệt của nàng, mùi hương thật sự rất hấp dẫn hắc.

“Đó không phải là chuyện tốt!” nàng nghiêm mặt nói.

“Nàng nói gì?” hắc kinh ngạc.

“Bởi vì càng hiểu rõ người, thì cũng chính là suy nghĩ trong đầu ta càng lúc càng quanh co, rẽ trái rẽ phải 18 hướng, vậy ta cũng trở nên gian trá giống như người rồi! Thực sự là gần mực thì đen!!!”

Hắc bị giọng nói chán ghét của nàng chọc cười vui vẻ.

“Như vậy mới tốt, tuyệt đối sẽ không sợ bị người ta lừa gạt!”

“Vậy mới không tốt!” nàng vênh mặt lên nói “Cuộc sống khó có được nhất là cuộc sống đơn thuần, bởi vì đơn thuần nên cuộc sống mới luôn vui vẻ, nếu mà gian trá giống như người thì sẽ trở thành người có hai bộ mặt rồi, ngay cả cười thì người khác cũng đều cho rằng trong bụng người đang tính kế với người ta!”

Hắc bật cười ha ha.

“Vui vẻ là chuyện riêng của bản thân, chính bản thân nàng cảm thấy vui vẻ là được rồi, cần gì phải quan tâm người ta suy nghĩ như thế nào?”

“Cho nên sự thật chứng minh, gần mực thì đen! Ta đã mau chóng bị người dạy hư rồi!” nàng buồn bã nói.

Thời điểm nàng mới rời khỏi cốc, nàng vẫn là một thiếu nữ ngày ngày tươi cười vui vẻ. Nhưng từ khi nàng gặp được hắc, thì liền ngày ngày đều tức giận, một ngày nào đó nàng sẽ sớm già mất!

Hắc lại cười lớn, ôm cánh tay của nàng thật chặt.

“Làm sao bây giờ? Nàng càng lúc càng khiến cho ta mê muội rồi!” hắc thở dài nói.

Nói ngụ ý biện: Chuyện đương nhiên, chiếm tiện nghi của hắc đổi khách thành chủ: Chuyện đương nhiên, ăn vạ: càng thêm là chuyện đương nhiên. Phản ứng của nàng đối với mỗi sự kiện đều giống như là đang khiêu chiến nhận thức của hắc về con người, nàng lại hay thay đổi hành động cử chỉ khiến cho hắc phải tò mò tìm hiểu. Loại hy vọng này càng lúc càng lớn, sắp làm cho hắc không thể nào tự kiềm chế được rồi.

“Ta cũng không có muốn người mê muội!” nàng dùng bả vai rất không hề kiêng dè đẩy đẩy cảm của hắc ra. “Người là lão nhân gia, ít đi dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ như ta đi!”

“Lão già?” Hắc tức cười nhìn nàng.

Nàng không hề biết sợ gật gật đầu.

“Ta mới hai mươi tám tuổi, ngay cả lập gia đình còn chưa có!”

“Ta mới có mười tám, so với ta người đủ già rồi!” vẻ mặt nàng chán ghét nói.

“Như vậy mới đủ trăm ỏn!” hấn giải oan cho mình.

“Không phải là vì tuổi quá lớn nên hành động không nhanh nhẹn sao?” Nàng lập tức đả kích hấn.

“Là suy nghĩ sâu xa rồi mới hành động!” hấn lại biện minh cho mình.

“Là gian trá mới đúng chứ!” nàng lạnh lạnh nói.

“Tiểu Tuyết, nên nhóta là chủ nhân của nàng!” hấn cảnh cáo nàng.

“Cho nên ngươi lại càng phải khoan dung, thả lỏng độ lượng rộng rãi!” nàng mềm mại trả lời.

Phía dưới võ trường tỷ võ khí thế rùng rục, bọn họ ở trên cây âm ỉ cũng cực kỳ cao hứng. Từ khi hai người đi chung tới nay, đây là lần đầu tiên Tây Môn Bất Hồi nói thua miệng nàng.

“Nàng nha!” hấn chỉ có thể bất đắc dĩ xoa xoa tóc nàng. Thực sự là hấn không thể phản bác về số tuổi của mình, hấn thật sự lớn hơn nàng 10 tuổi.

“Không được làm loạn tóc ta!” nàng bắt lấy tay của hấn lại, không để cho hấn lại chơi đùa với tóc của nàng.

Tây Môn Bất Hồi chơi rất thích thú, lấy một tay khác bắt lấy một túm tóc của nàng, Phong Sơ Tuyết một tay cầm túi hạt dẻ nên không thể ngăn cản được, không thể làm gì khác hơn là xoay người qua tránh hấn.

A... Tiếng kêu chợt dừng lại, bởi vì Tây Môn Bất Hồi đã lanh tay lẹ mắt ôm lấy nàng, một chuỗi tiếng cười trầm thấp truyền xuống từ trên đỉnh đầu của nàng.

“Coi như nàng muốn đi xuống, cũng không cần chọn cách té xuống đi!” hấn thu tay lại, kéo nàng bình ỏn ngồi trở lại trên cành cây.

Phong Sơ Tuyết vẫn chưa tỉnh hồn ôm lấy hông của hấn.

“Chớ sợ chớ sợ!” nàng vuốt vuốt tim, trấn định lại bản thân. Nàng nhất thời quên mất mình đang ở trên cây, thiếu chút nữa là ngã xuống đất sừng mặt sừng mũi rồi.

“Có ta ở đây, nàng có gì phải sợ?” Hấn tự cao nói.

“Có người ở đây nên ta mới sợ!” đáng tiếc nàng cả nửa điểm mặt mũi cũng không thềm cho hấn “Người không đáng tin, tuyệt đối không an toàn!”

“Ta nơi nào lại không đáng tin đâu?” cho tới giờ chỉ có người khác coi trọng hấn, theo đuổi hấn, chỉ có duy nhất mình nàng ghét bỏ hấn. Thật là không nể mặt hấn mà!!!

“Nhìn người một thân áo trắng, cả người trắng tới rồi tinh rồi mù, nghe nói theo màu sắc ưa thích có thể đoán tính cách của người đó, bình thường người thích màu trắng sẽ có điểm tự cho mình là siêu phàm. Hơn nữa bình thường người tỏ ra hiền hòa vui vẻ, cười cười làm như mình không có chút uy hiếp nào, nhưng mà một khi bị chọc giận sẽ giống như một con cạp đang ngủ bị đánh thức vậy, khiến cho người không biết sống chết dám chọc tới người phải chết không được tử tế

!”

Hấn tiêu sái thì bị nàng bình luận thành tự cho mình siêu phàm, hiền hòa biến thành con cạp ngủ, bị chọc giận còn có thể nổi điên, nàng cho hấn là mãnh thú sao???

“Ta là bình thần qua ngày, về phần trang phục là sở thích cá nhân của ta, nhưng không có nghĩa là ta tự cho mình siêu phàm! Nàng thật là không biết phân biệt tốt xấu gì cả!”

“Khó trách người không lấy được vợ!” nàng làm như không nghe thấy phản bác của hấn, lại thêm một câu tổng kết vào.

“Ta không lấy được vợ?” hấn chỉ chỉ chính mình hỏi. Nàng thật sự là hoàn toàn xem thường hấn. “Yên tâm, ta đã có đối tượng rồi!” xem ra hấn phải chỉnh sửa lại một chút hình tượng của bản thân rồi.

“Người nào?” mắt nàng nhú lại, nghe được hấn nói hấn có đối tượng trong lòng nàng đột nhiên thoáng qua một hồi cảm giác không được thoải mái lắm.

“Ta cần gì nói cho nàng biết?” Hấn lạnh lạnh trả lời.

Nàng nhíu mày lại “Không có người yêu thì cũng không cần phải ra về, ta cũng không có đi rêu rao khắp nơi, người cần gì phải úp mở như vậy?” trong đầu nàng chuyển một cái, phép khích tướng lập tức được tung ra, không tin hẳn sẽ không nói.

“Nàng thật muốn biết?” vẻ mặt hần chợt chuyển chú nhìn nàng, hạp tim nàng nhảy lên một cái.

“Muốn nói thì nói, chớ lề mề như vậy!” nàng không chịu yếu thế nhìn thẳng vào hẳn.

“Được, người này là ...” chữ cuối cùng chợt biến mất khi hẳn đột nhiên áp môi vào môi nàng!!!

Bốn phiến môi ẩm áp chạm vào nhau, trong nháy mắt tiếng đánh nhau, tiếng cổ vũ lập tức giống như từ xa xôi truyền tới.

Hắn khẽ thối lui, cười nhẹ một tiếng, lại nghiêng đầu qua hôn nàng.

Môi hẳn mỏng nhưng có lực, mà môi nàng lại mềm mại ngọt ngào, hẳn không vội công thành chiếm đất, chẳng qua là lấy môi vuốt ve môi nàng, lưỡi nóng ướt khẽ dò đường, đem hơi thở của hẳn truyền sang môi nàng.

Nàng ngơ ngác mở to mắt, hạt dẻ ăn dở trên tay từng hạt rớt xuống đất cũng không biết.

“Người nào?” hạt dẻ rớt xuống đất bị đám đệ tử phái Thanh Thành phát hiện ra, lập tức hét lớn một tiếng.

Đệ tử phái Thanh Thành lao qua, nhìn thấy xác hạt dẻ dưới đất, theo trực giác liền ngược mắt nhìn lên.

Tây Môn Bất Hồi đồng thời cũng hồi thần, dừng lại nụ hôn, ôm nàng ở trước ngực, trong lòng biết tránh không được, hẳn liền dứt khoát hiện thân.

“Quấy rầy!” hai bóng dáng nhanh nhẹn nhảy xuống.

“Người!” người vừa hét lớn kia lập tức neho mắt lại.

Thật là oan gia ngõ hẹp, Tây Môn Bất Hồi thiếu chút nữa là trợn trừng mắt.

“Người lại dám đến phái Thanh Thành giường oai!” giọng nói vừa chuyển lập tức biến thành chỉ trích.

“Tại hạ...”

“Người đâu tới đây! Bắt lấy hẳn!” lời nói vừa dứt, một đám đệ tử Thanh Thành lập tức vây quanh họ.

Thật là một chút cơ hội giải thích cũng không cho hẳn.

Tây Môn Bất Hồi một tay ôm nàng, một tay cầm quạt mà đối phó với những thứ đao kiếm kia. Môn chủ phái Thanh Thành được xưng tụng là tập luyện cả đao và kiếm, cũng hiểu biết về chiêu pháp, cho nên đệ tử Thanh Thành sử dụng đao kiếm đều có, chỉ phân biệt dựa trên ký hiệu ở chuôi đao hay kiếm. Xem ra, cái tên dùng đao tối hôm qua hôm nay muốn trả thù hẳn!!!

Phong Sơ Tuyết bước theo chân hẳn, vốn là nàng tính toán ra tay giúp hẳn, nhưng mà nhớ tới vừa rồi hẳn vừa... Dù thế nào thì hẳn cũng có thể ứng phó được, nàng cứ xem cuộc vui trước thì tốt lắm!!!

Xôn xao ở bên này rất nhanh khiến cho mọi người ở bên trong chú ý, một đám đệ tử phái Thanh Thành đang bao vây tấn công một người, môn chủ phái Thanh Thành thừa dịp tranh tài trong sân kết thúc lập tức lên tiếng kêu tạm ngừng.

“Dừng tay, ở đây là xảy ra chuyện gì?” môn chủ của phái Thanh Thành chạy tới, đi theo sau hẳn chính là đại đệ tử mà hẳn đặc ý nhất.

“Sư phụ!” một đám đệ tử phái Thanh Thành lập tức dừng tay, nhưng vẫn như cũ bao vây hai người bọn họ.

“Triệu Thành, người nói xem!” môn chủ phái Thanh Thành nhìn về phía Nhị đệ tử hỏi.

“Hồi bẩm sư phụ, hai người kia ẩn núp trên cây bị đệ tử phát hiện, cho nên đệ tử mới cùng những sư đệ khác chuẩn bị bao vây bắt lấy hẳn!” Triệu Thành trả lời.

Thì ra hẳn là nhị đệ tử của phái Thanh Thành, Tây Môn Bất Hồi thăm nghĩ. Bốn đại đệ tử của môn chủ phái Thanh Thành, tên liền theo thứ tự Thanh, Thành, Chí, Thắng, và lại nghe nói tên nhị đệ tử ham mê nữ sắc, khó trách hẳn dám nửa đêm lẻn vào trong khách sạn muốn tấn công Phong Sơ Tuyết.

“Người là người phương nào?” môn chủ phái Thanh Thành uy nghiêm hỏi “Nếu là tới bốn phái tham gia tỷ võ, bốn phái tự nhiên là lấy lễ đón tiếp, nhưng lại ẩn thân không ra là có dụng ý gì?”

Tây Môn Bất Hồi còn chưa có giải thích, đại biểu của Đường Môn là chú cháu Đường Viễn, Đường Minh đã lên tiếng trước.

“Tây Môn huynh!” Đường Minh lập tức lên tiếng trước, chấp tay cười nói: “Năm trước từ già, không nghĩ tới lại có thể gặp lại ở nơi này, huynh cũng là muốn tới tỷ võ sao?”

“Xin chào Đường tiên bối.” Tây Môn Bất Hồi chào hỏi Đường Viễn trước, sau đó mới quay đầu qua phía Đường Minh: “Đường huynh nói đùa, tại hạ chẳng qua là đi ngang qua, tới nhìn xem để lấy kinh nghiệm mà thôi!”

Đường Minh cười ha ha nói: “Đường đường là Đường chủ Bạch Hổ Đường của Vân Lưu Cung, danh tiếng đã sớm vang danh thiên hạ, còn cần phải lấy kinh nghiệm sao?”

Đường chủ Bạch Hổ Đường? mọi người một hồi kinh ngạc, sắc mặt của môn chủ phái Thanh Thành liền chuyển một cái, thái độ chuyển biến 180 độ.

“Thì ra là đường chủ Bạch Hổ Đường, thứ lỗi lão phu không tiếp đón từ xa!”

“Môn chủ khách khí rồi.” Tây Môn Bất Hồi lên tiếng chào hỏi. Thuận tiện liếc mắt xem thường Đường Minh, người này nhất định là cố ý nói ra thân phận của hắn, muốn hại hắn hay sao?

Thật là, một mình chịu khổ còn phải lôi kéo hắn chịu theo nữa, thật là uổng phí mối giao tình bao lâu của họ!!!

Đường Minh bắn lại cho hắn một nụ cười vui vẻ. Hãm hại đã thành công!!!

“Đường chủ, xin mời vào! Lão phu đã sớm an bài vị trí cho người rồi!” môn chủ phái Thanh Thành lấy lễ đãi khách quý nghênh tiếp, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hắn.

Tây Môn Bất Hồi thăm than, lần này thật không thể trốn tránh được rồi.

Tây Môn Bất Hồi vừa mới cất bước, Phong Sơ Tuyết lập tức vượt bụng, kêu gào khổ sở: “Thật là đau nha.... Bụng của ta thật là đau...”

Tây Môn Bất Hồi lập tức nắm chặt lấy cơ hội.

“Tiểu Tuyết? thế nào rồi?” hắn cong người xuống hỏi.

“Bụng thật là đau... tim... đại phu... thật là đau quá...” nàng tiếp tục kêu la đau.

“Quấy rầy nhã hứng của các vị, tại hạ xin cáo lỗi, xin môn chủ tha thứ tại hạ lúc này có chuyện gấp, ngày khác sẽ tới cửa bái phỏng, xin cáo từ!” Một tay ôm lấy nàng, Tây Môn Bất Hồi đạp chân vận nội công lập tức biến mất dưới tầm mắt của mọi người.

Trong lòng mọi người là một hồi kinh ngạc!!!

Tứ đại đường chủ trong truyền thuyết quả nhiên là không phải hư danh, chỉ nói về khinh công thì trong đám nhân sĩ ở đó thật có rất ít người có thể bì kịp được.

Đường Minh che miệng cười trộm, bị thúc thúc trừng mắt liếc một cái.

Bất Hồi lúc nào lại đối xử với một cô gái tốt như vậy? Ủ... có vấn đề !!!

Rời khỏi phái Thanh Thành, hai người giục ngựa rời khỏi trấn nhỏ đi tới một đồng cỏ bên ngoài trấn, Tây Môn Bất Hồi tạm thời dừng lại cho ngựa uống nước, cánh tay cũng buông Phong Sơ Tuyết ra.

“Ta không có sao!” Nàng nhảy ra xa hắn, chống nạnh nói.

“Ta biết rõ!” hắn gật đầu cười.

“Nhưng mà người có chuyện rồi!” nàng nghiêm trọng nói.

A???

“Cái này!” tay nàng giơ lên, trong nháy mắt hướng về phía má trái của hắn vung tới.

Tây Môn Bất Hồi không thay đổi nụ cười, hai mắt chẳng qua là dịu dàng nhìn nàng.

“Tại sao người không né?” Bàn tay tới bên mặt của hắn liền dừng lại, nàng lên tiếng hỏi.

“Tại sao nàng lại dừng tay?”

“Là ta hỏi trước?”

“Như vậy nàng trả lời trước thì sao?”

“Người... người... đáng ghét!” nàng tức giận buồn bực dậm chân.

Hắn bắt lấy cánh tay của nàng, muốn đánh vào mặt mình nhưng nàng lập tức rút tay lại: “Không cần!”

“Vậy ta thay nàng đánh vậy!” hắn giơ tay muốn tự đánh mình.

“Không cần!” nàng nhanh chóng bắt tay hắn lại “Ta không cho phép!”

“Tại sao?” hắn êm ái hỏi ngược lại.

“Muốn đánh... cũng là do ta đánh, không cần người... tự mình đánh mình!” nàng mang giọng điệu bướng bỉnh trả lời.

Tây Môn Bất Hồi cười một tiếng nói: “Ta khinh bạc nàng, nàng nên tức giận!”

“Không cho phép người nói!” nàng trừng mắt với hắn “Còn nữa... ta thực sự đang rất tức giận, giận người!!! Tây Môn Bất Hồi, người là kẻ háo sắc!!!”

“Ta không phải!” hắn trịnh trọng phủ nhận.

“Người phải!” nàng lại giận dỗi dậm chân.

“Ta thừa nhận thì nàng có thể vui vẻ sao?” hắn tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa “Nếu như ta là sắc lang, vậy thì chứng tỏ nàng chính là sói cái hấp dẫn lang sói rồi...”

“Câm miệng!” Nàng che miệng của hắn lại “Người còn nói nữa... ta sẽ không thêm đề ý tới người nữa!”

“Được, ta không nói nữa!” hắn nghe lời nói, hơn nữa còn nhân cơ hội ôm lấy nàng. Nàng thật sự là rất đáng yêu!!!

“Này, buông ta ra!” nàng khế gọi. “Ta còn chưa có hết giận, không cho phép người ôm ta!”

“Giận cái gì đây?” hắn nhẹ nhàng buông nàng ra hỏi.

“Tác phong người hôn trộm ta một chút tình cảm đều không có!” xấu hổ lúc ban đầu trôi qua, nàng bắt đầu cảm thấy không được tôn trọng, dầu gì đây cũng là nụ hôn đầu tiên của nàng, hắn không khỏi quá qua loa đi!!!

“Ừ...” Hắn lại thâm sâu suy nghĩ. “Là giận ta hôn nàng không nhiều, hay giận ta hôn nàng không có nhiều tình cảm đây?”

“Cả hai đều có!” nàng ngược mặt lên, vẻ mặt căm giận bất bình. “Trước tiên hãy giải thích tại sao người lại hôn ta?”

“Sự thật rõ ràng như vậy, nàng còn không nhận ra sao?” hắn cố ý tỏ ra kinh ngạc “Ta hôn nàng, đương nhiên là bởi vì ta thích nàng rồi!”

“Thích???” Nàng kéo dài thanh âm, khuôn mặt bất mãn “Người ở đâu mà yêu thích ta hả?”

Tây Môn Bất Hồi mỉm cười ngắm nhìn nàng “Cả người ta đều rất yêu thích nàng!!!”

5. Chương 5

“Đồng” một tiếng, Phong Sơ Tuyết giống như là bị người ta gõ cho một cái, nàng đỏ mặt, nũng nịu nói: “Tây Môn Bất Hồi, người nghiêm chỉnh cho ta!”

“Ta rất nghiêm chỉnh!” hắn cố gắng bày ra bộ dáng cùng người ta nói chuyện công.

“Người nghiêm chỉnh ở chỗ nào?” cười gian tới như vậy.

“Ta thật sự rất là nghiêm túc!” thật khiến cho người ta than thở, tại sao hắn nói thật mà nàng lại không tin đây?

Phong Sơ Tuyết ngăm nhìn hắn thêm vài lần, mới chậm rãi nói: “Người yêu thích ta, không có nghĩa là người có thể hôn trộm ra” Nàng trách móc.

“Được!” hắn biết điều đồng ý.

“Về sau không cho phép người lại như vậy!”

“Được!”

“Ngoan ngoan như vậy?” Nàng hoài nghi, đây là lần thứ nhất nàng nói gì hắn cũng nghe theo, nàng không phải nên nhân cơ hội này thay mình chiếm thêm chút tiện nghi đây?

“Dĩ nhiên, bởi vì ta sợ nàng tức giận!” thật ra thì hắn cũng biết, nếu như nàng thật sự giận hắn, mới vừa rồi sẽ không thay hắn giải vây, mà hắn đột nhiên hôn nàng là do hắn có lỗi trước.

“Vậy tại sao trước kia khi ta tức giận người lại không sợ?”

“Bởi vì khi đó ta không để ý tới thua thiệt!”

Được rồi, coi như hắn nói cũng êm tai. Chỉ là... nàng lại nghĩ tới một chuyện khác rồi.

“Người không phải nhìn thấy cô nương nhà ai cũng thân thiết như vậy chứ?” nàng hoài nghi hỏi.

“Nàng cho ta là người tùy tiện tới như vậy sao?” hắn gõ đầu nàng một cái “Mắt của ta rất cao, nàng cho rằng bất kỳ ai ta cũng tùy tiện nhìn trúng sao?”

“Lại đánh ta!” nàng bất mãn trừng mắt nhìn hắn “Chẳng lẽ lọt vào mắt người là rất vinh hạnh sao? Nói cho người biết, cái người luôn thích khi dễ ta như người sẽ không có ai thích người đâu!” đến lúc đó, hắn chuẩn bị chịu cảnh cô đơn tới già đi.

“Không sao, chỉ cần nàng yêu thích ta là được” Hắn tiếp tục thản nhiên nói.

Tim của Phong Sơ Tuyết chợt nhảy lên, tại sao mỗi lần hắn chăm chú nhìn nàng thì nàng lại cảm thấy cả người rất kỳ lạ?

Bất kể, không nhìn hắn là được rồi!!!

Hiện tại quan trọng nhất là... ánh mắt nàng lại linh lợi chuyển hướng, có thể thấy được nàng lại đang nghĩ cách rồi!!!

“Người hôn trộm ta, ta muốn xử phạt người!” nàng tuyên bố.

“Xử phạt?” Hắn nhướng mày.

“Người có ý kiến?” ánh mắt nàng uy hiếp nhìn hắn.

“Thôi, được rồi!” hắn chịu thua nhìn nàng.

“Người qua đây!” nàng giơ ngón tay út lên ngoắc ngoắc hắn.

“Sao?” Hắn nghiêng người về phía nàng hỏi.

Nàng đột nhiên cả nhấc bước lên phía trước, đôi môi hồng hăng đụng vào môi hắn.

Tây Môn Bất Hồi thật sự kinh ngạc, hắn sớm biết nàng không giống như những cô gái bình thường, sẽ không câu nệ chuyện này, nhưng hắn không ngờ nàng lại tìm cơ hội lấy lại công đạo cho mình.

“Cái này là trả lễ lại, như vậy mới công bằng!” nàng hất cằm lên, một bộ dáng cao ngạo nhìn hắn.

“Đứa ngốc!” đụng như vậy nàng không thấy đau sao? Tây Môn Bất Hồi lén cười, tiếp theo chụp lấy nàng, nhẹ nhàng xoa xoa cái cằm nàng.

Phong Sơ Tuyết nhìn hắn một lúc lâu, mới không cam lòng nói: “Thật ra thì ta cũng không ghét ngươi!”

“Sao?”

“Nhưng mà, ta không có quên ý định ban đầu của ta!” nàng thì thầm.

“VẬY?”

“Một tháng sau, ta sẽ lại nói lên yêu cầu kia!” nàng kiên định nói.

“Ừ?”

“Ngươi không còn câu nào khác sao?” Nàng giận giữ nói.

“Nàng thật sự không có tính nhẫn nại!” hắn đột nhiên thốt lên một câu.

“Cá tính của ta là như vậy, không có biết nhẫn nại là gì!!!” nàng bày ra bộ dáng ta chính là như vậy, người làm được gì ta.

“Yên tâm, ta không có ý chê trách nàng!” xem ra, tương lai hắn phải rèn luyện thêm tính nhẫn nại rồi, như vậy mới đủ cho hai người bọn họ dùng.

Phong Sơ Tuyết lại nhìn hắn một cái, không nhìn ra hắn có ý phê phán gì, chỉ là một bộ dáng dung túng, lúc này nàng mới yên tĩnh lại, thuận theo mặc cho hắn ôm lấy mình.

Hắn nói thích nàng? nàng không có ghét hắn vậy có thể coi là thích không? Phong Sơ Tuyết có chút mơ màng, nàng chỉ xác định một chút là ở trước mặt hắn nàng có thể rất thoải mái, rất tự nhiên biểu đạt bản thân, không cần giả bộ, không cần che giấu, tự nhiên vui vẻ quăng “Nữ giới”* qua một bên!!!

- nữ giới: chính là tam tông tứ đức của người phụ nữ ngày xưa.

-

Nhưng là, Tây Môn cũng không biết nàng chính là vị hôn thê của hắn, hắn đã có vị hôn thê mà còn cột nhả nàng, đây có phải là đang làm chuyện bất chính không???

“Này này, ta nói cho ngươi biết, bản cô nương ghét nhất là nam nhân trêu hoa ghẹo bướm!” nàng cảnh cáo hắn trước, hắn dám có ý niệm nạp thiếp... hắn sẽ liền xong đời!!!

“Trên căn bản, nữ nhân ở bên cạnh chính là phiền phức lớn nhất, phiền toái như vậy ta sẽ không rước vào thêm!” tiểu nữ nhân này trong đầu đang nghĩ gì lại có thể nói với hắn như vậy?

“Ngươi nói ta là phiền toái?” nàng quắc mắt nhìn hắn.

“Dư thừa mới gọi là phiền toái, nàng cảm thấy mình dư thừa sao?” đem vấn đề ném trả cho nàng, Phong Sơ Tuyết mới không cảm thấy mình là dư thừa.

“Coi như ngươi thức thời vậy!” nàng lầu bầu, lại nằm trở về trong ngực hắn.

Nhưng là, còn chưa hết vấn đề! Bởi vì... Tiểu Tuyết không phải là vị hôn thê của hắn, hiện tại hắn thích nàng, vậy hắn tính toán “vị hôn thê” kia như thế nào bây giờ? Nếu như hắn theo hôn ước cưới “vị hôn thê” kia, vậy... “Tiểu Tuyết” phải làm sao bây giờ? Hắn nên biết mình đã có “vị hôn thê” rồi, vậy hắn đối với “vị hôn thê” kia suy nghĩ như thế nào??? * “Vị hôn thê” hay là “tiểu Tuyết” thì cũng chỉ là tỷ thôi, phải suy nghĩ chỉ cho một vậy, đúng là “phiền phức mà!!!”

Giống như thế nào cũng đều không thích hợp, Phong Sơ Tuyết đột nhiên cảm thấy thân phận của mình dù thế nào cũng không hợp, vẻ mặt lập tức buông lỏng, lập tức lại nhú chặt, khiến cho Tây Môn Bất Hồi cảm thấy rất buồn cười.

Hắn biết nàng nhất định là vì chuyện “vị hôn thê” kia mà suy nghĩ, hắn cũng không vội vàng giải khai cho nàng, cứ để cho nàng từ từ suy nghĩ thì tốt hơn, hai người ngồi gần bó ở trên cỏ, xa xa một tiếng vó ngựa dồn dập vang tới khiến cho Tây Môn Bất Hồi cảm giác thấy phiền toái đã tới rồi.

“Bạch Hổ đường chủ!” Tiếng vó ngựa cách bọn họ mấy trượng liền dừng lại, người tới xuống ngựa, cầm kiếm đi về phía bọn họ.

Tây Môn Bất Hồi ôm nàng đứng dậy, nhìn người mới tới.

“Tại hạ Vi Thanh, là đệ tử phái Thanh Thành!” người mới tới lên tiếng thông báo thân phận.

“Vi huynh đặc biệt đuổi theo, có chuyện quan trọng gì chỉ giáo?”

Tây Môn Bất Hồi cười cười, vẻ mặt đối phương thì cứng ngắc, Phong Sơ Tuyết có dự cảm không tốt lắm.

“Đường chủ có thể trong hai chiêu chế phục sư đệ của ta, tu vi thật là hơn người! Vi Thanh đặc biệt tới muốn thỉnh giáo cao chiêu!” Vi Thanh ngang nhiên nói, có chút sát khí trong giọng nói.

“Tại hạ không có ý định tranh giành với ai, nếu như Vi huynh có ý muốn tỷ võ, thì tin tưởng lúc này ở trong quý môn nhất định là có rất nhiều đối thủ!” Tây Môn Bất Hồi uyển chuyển từ chối.

“Đối với vị trí mình chủ hay hư danh thiên hạ đệ nhất ta đều không có hứng thú, ta chỉ muốn theo đuổi võ học cao thâm, mà người chính là mục tiêu của ta!”

Người này nói chuyện hoàn toàn không có mang theo một chút tình cảm nào, tựa như băng giá vậy. Phong Sơ Tuyết nhíu nhíu mày, trên mặt toàn bộ là biểu tình không dám gật bừa.

“Ta? !” Tây Môn Bất Hồi còn cố tình giả bộ ngây ngô.

Nếu như hắn hành tẩu giang hồ tới nay mà phản ứng vẫn còn trì độn như vậy, thì Phong Sơ Tuyết thật hoài nghi làm sao hắn có thể sinh tồn tới ngày hôm nay, hơn nữa còn vang danh thiên hạ nữa!!!

“Bạch Hổ đường chủ, xin mời rút kiếm thôi.” Vi Thanh rút kiếm ra.

Tây Môn Bất Hồi cười lắc đầu “Người đối với vị trí mình chủ, hư danh đệ nhất thiên hạ không hề hứng thú, còn ta đối với việc tỷ võ không hề thấy hứng thú. Mọi người đều có việc yêu thích của mình, Vi huynh xin đừng làm khó người khác!” hắn ôm Phong Sơ Tuyết bước đi.

“Chậm đã!” Vi thanh giậm mạnh chân, phi thân lên chặn đường “Đối tượng mà Vi Thanh ta muốn khiêu chiến, từ trước tới giờ chỉ tiếp nhận một loại lựa chọn!”

Tây Môn Bất Hồi giương mắt lên nhìn hắn: “Chuyện ta không muốn làm, từ trước tới giờ cũng không có ai có thể miễn cưỡng ta!”

“Như vậy thứ cho ta không khách khí!” Vi Thanh trực tiếp ra chiêu.

Tây Môn Bất Hồi bước lui lại một bước, Phong Sơ Tuyết lại trực tiếp che ở trước người hắn, khuôn mặt hung hãn, thật may là Vi Thanh chỉ đang thử dò xét nên kịp thời dừng tay.

“Cái người này thật là phiền phức, người ta đã nói là không muốn đấu với ngươi rồi!!! Phái Thanh Thành của ngươi làm việc đều như vậy sao? Sư đệ của ngươi nửa đêm chạy vào khách sạn muốn khi dễ cô gái yếu đuối, mà sư huynh như ngươi vô duyên vô cớ gặp người liền đánh, loại hành vi này so với cường đạo có gì khác biệt?” nàng chống nạnh, một bộ dáng hung ác nói.

Vi Thanh nhíu mi lại hỏi: “Sư đệ?”

“Thế nào? Sư đệ của ngươi mà ngươi còn không hiểu rõ hắn sao?” nàng hung hãn nói “Đừng tưởng phái Thanh Thành người có gì đó đặc biệt hơn người, ác giả ác báo, những lời này không biết ngươi đã nghe qua chưa?”

“Tiểu Tuyết...” Tây Môn Bất Hồi muốn ngăn cản, nàng lại thả cho hắn một câu “chớ quấy rầy” rồi lại mắng tiếp:

“Cái người này cái gì... Họ Vi, đừng tưởng rằng ngươi mặt mày hung ác mà ta sợ ngươi, ngươi là chưa từng gặp qua người xấu, không có chạm qua cộp mẹ sao? Nói cho ngươi biết, nhẫn nại của người ta là có giới hạn, đừng ở chỗ này làm chướng ngại mắt bản cô nương, nếu không bản cô nương sẽ khiến cho ngươi thật khó coi cho xem!!!”

Vi Thanh vặn vẹo đôi lông mày.

“Chớ khôn không cần đường, đừng giống như chó phát bệnh điên giữa đường cần loạn người ta, nói cho ngươi biết, làm người phải có cách làm người, nhân ngoại hữu nhân ngươi nghe qua chưa? Trên thế giới này không chỉ có kiếm pháp của ngươi là tốt nhất, đừng cho là học kiếm qua mấy năm là sẽ thiên hạ vô địch, bốn chữ võ học vô tận ngươi nghe qua chưa? Nếu là ăn no quá rảnh rỗi, thì sao không học người ta dọn dẹp mở đường, làm chuyện có ích cho người khác? Người luyện võ phải có “vô đức”, động một chút là tìm người tỷ võ chém giết, người khác không chịu đánh với ngươi thì ngươi đánh trước, cả ngày tỷ võ tỷ võ, lãng phí hơi sức, ngươi không thấy nhàm chán ư!!!”

Phong Sơ Tuyết không nói thì thôi, vừa mở miệng thì ngay cả lấy hơi cũng không cần, nói một câu mắng một câu, thật khiến cho người ta phải say sẩm mặt mày, cũng không biết phải nói từ đâu.

Vi Thanh mặt mày xanh mét khó coi, nhìn ra được là hắn bị mắng thấy rất tức giận.

“Tránh ra... chặn đường của ta là con chó con!” Bản cô nương khát nước rồi, mắng người xong thật là thoải mái.

Vi Thanh đứng yên tại chỗ, tay nắm chặt kiếm, vẻ mặt như muốn giết người.

“Ách...”

Nhảy lên lưng ngựa, Phong Sơ Tuyết vẫn như cũ ngồi ở phía trước, cầm lấy dây cương nói: “Câm miệng, ta khát nước rồi, đi tìm cái gì ăn đi!” nàng khẽ thúc vào bụng ngựa một cái, con ngựa lập tức chậm rãi đi tới.

Thôi!!! Vì nghĩ tới an toàn tính mạng của mình, hắn không nên mở miệng là tốt nhất! nghĩ đến khuôn mặt Vi Thanh bị chửi tới ngây ngô, Tây Môn Bất Hồi thiếu chút nữa là bật cười to.

Sơ Tuyết... không khỏi quá hung hãn đi? Xem ra, trước đây khi hai người cãi vã, nàng đều chưa có dùng đến công phu thật, lần này mắng chửi người mới là tài ăn nói thực sự của nàng!!!

Gặp phải một con chó mắc bệnh điên, hại nàng cả ngày tâm tình đều không tốt, thật là ghê tởm!!!

Một lúc sau, nhìn bộ dáng một người khác nàng còn cảm thấy đáng ghét hơn, ghê tởm hơn!!!

“Thế nào? Còn đang tức giận sao?” nhìn nàng ăn cơm, cơm cũng mau bị nàng chọc chiếc đũa khiến cho hư mất.

“Đều tại ngươi!” nàng lườm hắn một cái.

“Ta?” Hắn đã làm gì sai?

“Người khác tới cửa khiêu khích, ngươi không thể hung dữ một chút sao? Ngươi xem ngươi hiền hòa như vậy, người ta sẽ cảm thấy ngươi mềm yếu có thể lấn lướt, thua thiệt sẽ về phần ngươi! Tại sao đạo lý đơn giản này ngươi cũng không biết!” người hiền hay bị bắt nạt, hắn có hiểu hay không vậy!!! * tỷ là đang xót cho chồng chứ gì nữa!!!*

“Cái này...” hắn cười cười, lơ đãng buông ra một câu.

“Ngươi còn cười được?” mới vừa rồi nếu không phải là nàng mắng một hồi, hắn đã bị người ta chém rồi!!!

“Tiểu Tuyết, ta biết rõ nàng quan tâm ta, nhưng mà người tìm ta khiêu chiến tuyệt đối không chỉ có một mình Vi Thanh, nàng có thể mắng từng người, từng người sao?” hắn ôn hòa nói “Ở trên giang hồ, cái chuyện kỳ quái gì cũng có, tựa như đại hội tỷ võ hôm nay, nàng cảm thấy nó có ý nghĩa gì sao?”

“Không có!” dùng hai chữ “nhàm chán” để hình dung thì nàng còn cảm thấy là đánh giá quá cao đi!!!

Nhưng mà vẫn có rất nhiều người lao vào đó thôi!” Tây Môn Bất Hồi giải thích “Chuyện giang hồ chính là như vậy, để ý tới hay không thì người cũng phải chấp nhận!”

“Nhưng mà nếu hần kiên trì muốn chém người thì phải làm sao?” nàng mới không tin hần ôn hòa thối lui là có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

“Có thể lui được thì lui, tránh được thì tránh, nếu không nữa thì chính là để cho hần biết khó mà lui!” cái gọi là “không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa” chính là đạo lý của hần.

“Làm điều thừa!” nàng không hề khách khí phê bình “Đánh sớm đánh trễ cũng đều phải đánh, người cần gì cùng hần nói nhảm?” trực tiếp đánh cho hần khó coi không phải là được rồi sao.

“Không nhất định, có lẽ võ công của đối phương so với ta cao hơn, đến cuối cùng có thể là ta sẽ thua. Lại nói, nếu như mỗi người tới cửa khiêu khích ta đều ra tay đó không phải là đánh hoài không hết sao?” Tây Môn Bất Hồi chẳng qua là chọn lựa cách thức giảm bớt số lượng mà thôi.

“Dù sao thì cũng là do người lười không phải sao?” có thể không mở miệng liền không mở miệng, nếu có thể dùng miệng giải quyết thì tuyệt đối sẽ không động thủ, còn bày trò lý luận giải thích nhiều như vậy làm gì.

“Nàng càng lúc càng hiểu rõ ta!” Tây Môn Bất Hồi cười cười “Đừng tức giận nữa, ăn cơm phải tâm bình khí hòa mà ăn, nếu không ăn vào sẽ không tiêu được!”

“Tiêu hóa không được cũng là do người hại thôi!” đều do hần quá lười, hại nàng thật là vất vả. như vậy thì nàng cần gì phải lo lắng thay cho hần nha!!!

“Yên tâm, ta không có việc gì, không cần lo lắng cho ta!” nàng thật sự cho hần là kẻ không làm được việc, một cái khiêu chiến nho nhỏ có thể làm khó hần sao? Lòng tin của nàng đối với hần có thể nhiều hơn một chút được không???

“Ta... ta làm gì lo lắng cho người đâu!” không có không có, dù nói thế nào thì hần chính là “Vị hôn phu” vô duyên của nàng, coi như... ách ách.. nhiều lắm là... nhiều lắm là nàng không ghét hần, cứ như vậy mà thôi, không hơn!!!

“Được rồi, không có không có!” hần gấp một món ăn cho nàng “Há miệng ra!”

“Tự ta sẽ ăn!” nói tới nói lui, nàng vẫn phải mở miệng ra cho hần dứt. Nhắc tới mới nhớ, thời gian này hần đột nhiên thay đổi, ngay cả khi có người khác hần vẫn không thèm để ý dứt đồ ăn cho nàng.

Nàng không ghét hần làm như vậy... chẳng qua là cảm thấy là lạ, nàng không tự chủ được đỏ mặt... không phải là nàng đã bị bệnh chứ?

Thật vất vả hần mới di dời được sự chú ý của Phong Sơ Tuyết, thì ở ngoài cửa khách sạn lại đi vào một người, ngồi xuống ở cái bàn bên cạnh bọn họ.

“Tiểu Nhị, mang tới hai đĩa rau xào, hai chén cơm!” người tới mặt mày không chút thay đổi, hại tiểu nhị phải sợ hãi, nhanh chóng mang đồ ăn lên rồi chạy ra xa.

“Thật là Âm Hồn Bất Tán.” Tâm tình của Phong Sơ Tuyết lại biến xấu đi.

“Có lẽ là người ta thuận đường đi ngang qua thôi!” Tây Môn Bất Hồi trấn an.

“Vậy sao?” lời như vậy có nói cho quỷ nghe quỷ nó còn không tin.

“Mở miệng!” hần gấp một món ăn, dứt vào trong miệng của nàng “Ngoan ngoãn ăn cơm, ngủ cho ngon, chớ có suy nghĩ lung tung!”

Nàng bật cười “Người cho ta là heo hả?”

“Cá nhân ta cho là ăn ngon ngủ ngon chính là chuyện hạnh phúc nhất trong thiên hạ, cho nên heo là một loại động vật hạnh phúc. Mặc dù nó sẽ rất nhanh bị ăn sạch!” thật khiến cho người ta tiếc hận.

“Cho nên người cũng là đang đợi làm thịt heo?” nàng ranh mãnh nói.

“Này!” hần ký nàng một cái “Ta chỉ là tương đối lạc quan, coi tình trạng mà làm việc thôi!!!

“Người lại đánh ta!” nàng cong môi liền mắng “Quý xấu xa!”

“Đây là ta thương yêu nàng!” hắn rảnh rang nói.

“Vậy đến lượt ta đánh ngươi” nàng làm bộ muốn đánh hắn, thế nhưng hắn lại cười to.

“Đánh là tình, mắng là yêu. Tiểu Tuyết Nhi, nàng thích ta sao?” hắn vừa hỏi nàng lập tức dừng tay, sau đó... đôi má đỏ hồng lên!!!

“Người nào, người nào thích ngươi chứ, ngươi đừng...đừng có dát vàng trên mặt mình!” nàng mắng hắn.

“Thì ra là không phải sao?” vẻ mặt hắn đáng tiếc “Xem ra ta còn phải cố gắng nhiều hơn!” nàng thật sự là lừa gạt!!!

“Cố gắng cái đầu của ngươi!” nàng lườm hắn một cái, quyết định không để ý tới hắn, ăn cơm của nàng.

Hai người mới cãi vã xong, ngoài cửa khách sạn lại tràn vô thêm nhiều người, chiếm hết toàn bộ các bàn trong khách sạn, sắc mặt của Phong Sơ Tuyết lại càng trầm xuống.

“Tiểu Tuyết” Hắn đè lại tay của nàng, lắc đầu với nàng một cái.

“Nhưng mà...” Mục tiêu của bọn họ rõ ràng là nhắm tới hắn!

“Nói cho ta biết, võ công của nàng như thế nào?”

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, đành hoàng nói: “Chỉ có khinh công thì dùng được!”

“Không thể nào?” hắn không tin tròng mắt nhìn nàng, nhạc phụ đại nhân tương lai không có dạy dỗ cô ấy một chút võ công sao?

“Bản cô nương không thích học võ, bởi vì rất vất vả, không được sao?” nàng hung hăng hỏi ngược lại. Vẻ mặt kia là cái gì? Nếu như nàng sớm biết sẽ có ngày mình đụng phải phiền toái thì năm đó nàng sẽ ngoan ngoãn học hỏi rồi!!!

“Dĩ nhiên là có thể!” hắn làm sao có thể lấy được can đảm nói không được.

Chỉ là bởi vì như vậy, chuyện phiền toái lại thêm một chút rồi. đối phương người đông thế mạnh, nếu như chỉ có một mình hắn, hắn đương nhiên là không lo lắng, nhưng bây giờ lại có thêm nàng, hắn nhất định phải ưu tiên suy tính cho an toàn của nàng.

“Đừng tưởng rằng võ công của ta không tốt thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm, muốn đánh thắng trận cũng không chỉ có một cách!” nàng ngẩng cao đầu, dũng khí của nàng không hề thua ai cả!!!

Cũng đúng! Hắn bật cười, hai người cùng nhau tò mò quan sát những người này.

Phái nhiều người như vậy, phái Thanh Thành rốt cục là muốn làm cái gì đây?

Thấy các sư đệ xuất hiện đông đảo, Vi Thanh biết sư phụ cũng đã tới rồi.

Cách nơi đó không xa, có một tòa nhà bỏ hoang không có người ở, sư phụ không đi vào khách sạn, chỉ đứng ẩn thân ở nơi này.

“Thanh nhi, vào đi!” khi hắn dừng lại ở trước tòa nhà, bên trong liền vang lên tiếng gọi nhỏ, Vi Thanh liền đẩy cửa bước vào.

“Sư phụ!” trong nhà không chỉ có sư phụ, còn có ba sư đệ khác cũng ở đây.

“Thanh nhi, vì sư cũng biết ngươi tuyệt đối sẽ không bỏ qua vị đối thủ Bạch Hồ đường chủ này!” bên trong tứ đại đệ tử, chỉ có Vi Thanh là học được chân truyền của hắn, đối với võ học chấp nhất cũng sâu nhất.

“Sư phụ tới nơi này có chuyện gì không?”

“Trong đại hội tỷ võ, bởi vì ngươi không có tham gia, cho nên chiến thắng cuối cùng đã bị đệ tử Võ Đang cướp đi, thật là uổng phí nỗi khổ tâm của sư phụ!” chuyện đề cử Minh Chủ là bởi vì do các phái do dự nên bỏ qua, nhưng thực lực của phái Võ Đang là đã được xác thực, phái Thanh Thành vẫn không có cách nào trở thành danh môn trong võ lâm.

“Chuyện danh lợi đồ nhi không quan tâm, sư phụ nên hiểu điều này!” hần chỉ chấp nhất đối với võ học, hần không muốn trông nom quá nhiều chuyện trong chốn giang hồ.

“Bên trong số đệ tử của chúng ta, chỉ có võ công của con là cao nhất, nếu như ngay cả con cũng không thay phái Thanh Thành giành lấy danh tiếng, thì vì sư còn có thể trông cậy vào người nào?” Hần đương nhiên hiểu rõ cá tính của đệ tử mình, nhưng có thể đem võ học của Thanh Thành phát dương quang đại, hần chỉ có thể đem hi vọng kỳ thác ở trên người của Vi Thanh.

Vi Thanh không đáp, bởi vì hần đã biểu đạt rất rõ ý tứ của mình rồi.

“Con cùng Bạch Hổ đường chủ ai cao ai thấp?” Môn chủ phái Thanh Thành lại tiếp tục hỏi.

“Chưa có kết quả!” Vi Thanh lãnh đạm nói.

“Tại sao?”

“Bạch Hổ đường chủ không muốn tiếp nhận khiêu chiến của con!”

“Hần không chấp nhận khiêu chiến của con?”

“Lời đồn đãi, bốn vị đường chủ đứng đầu cũng chính là sư phụ của “Vân Cung Tứ Tỳ” kinh động võ lâm năm ngoái, nếu như ngay cả võ công của các nàng cũng có thể vang danh thiên hạ, như vậy tu vi của bốn vị đường chủ đứng đầu càng sâu không thể lường được!” Môn chủ phái Thanh Thành suy nghĩ một chút “Thanh Nhi, vì sư có thể thay người ước chiến với Bạch Hổ đường chủ, nhưng người nhất định phải thắng!”

“Sư phụ nói vậy là có ý gì?”

“Vi sư muốn người vang danh thiên hạ, đây chính là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời của ta!” Thanh Thành lão tổ hần nếu như không có người nối nghiệp thì dù chết hần cũng không nhắm mắt.

“Nhưng mà...”

“Vi sư hiểu đây không phải là mong muốn của người” Thanh Thành lão tổ phát tay một cái “Nhưng người là đồ đệ mà vì sư đặc ý nhất, chẳng lẽ ngay cả thay sư phụ hoàn thành một tâm nguyện cũng không được hay sao?”

Vi Thanh hạ mắt không đáp.

“Thanh nhi, người cứ trở về khách sạn chờ, sau khi quyết định thời gian và địa điểm, vì sư sẽ sai người thông báo cho người!” Thanh Thành lão tổ phát tay một cái, chuyện này cứ quyết định như vậy đi!!!

“Đồ nhi cáo lui!” Vi thanh xoay người rời khỏi đó. Tranh danh đoạt lợi không phải là mong muốn của hần, cả sư phụ cũng không thể thay đổi được nguyên tắc của hần. Sư phụ, xin hãy tha thứ cho đồ nhi!!!

Vi Thanh quyết định rời đi, tìm cơ hội khiêu chiến lần nữa.

“Các người có phương pháp gì có thể khiến cho Bạch Hổ đường chủ đáp ứng cuộc tỷ thí này?” Thanh Thành lão tổ hỏi ba đồ đệ kia.

“Sư phụ, Bạch Hổ đường chủ... hình như rất để ý tới cô gái ở bên cạnh hần.” Triệu Thành nhắc nhở.

“Ừ!!!” Thanh Thành lão tổ trầm ngâm một lúc lâu “Mặc dù làm như vậy thì có không được quang minh chính đại lắm, nhưng là chuyện bất đắc dĩ... Triệu Thành, Văn Chí, Hà Thắng!”

“Đồ nhi ở đây!” Ba người đồng thanh trả lời.

“Ba người các người, đêm nay liền tới khách sạn bắt giữ cô nương kia, nhớ là không được làm kinh động Bạch Hổ đường chủ!” Thanh Thành lão tổ hạ lệnh.

“Đồ nhi tuân mệnh!” Ba người lập tức hành động.

Không cần biết như thế nào, hần muốn đệ tử của hần nổi danh thiên hạ, muốn đem phái Thanh Thành đẩy lên ngang hàng với ngũ đại phái của võ lâm!!!

6. Chương 6

Khó có được đêm trăng tròn, trong đêm yên tĩnh, Tây Môn Bất Hồi mang Phong Sơ Tuyết lên nóc nhà ngồi ngắm trăng.

“Thời điểm người có một mình cũng sẽ leo lên nóc nhà người ta ngắm trăng sáng sao?” nàng ngồi ở bên cạnh hắn, không có phản đối hắn tiếp tục ôm nàng.

Dù sao, mùi hương trên người hắn cũng rất dễ ngủ, mà nàng cũng đã có thói quen được hắn ôm nàng.

“Tùy tình huống thôi!” lời nàng vừa nói ra khiến cho không khí lãng mạn bị bay biến sạch.

“Vậy là từng có!” Phong sơ Tuyết lập tức tò mò hỏi tới “Tình huống như thế nào người lại một mình chạy đi ngắm trăng, có cảm thấy nhàm chán hay không, rất tịch mịch, còn là...”

Hắn nâng cằm nàng lên, trực tiếp hôn nàng chặn lại những lời nàng sắp nói.

Cô gái nhỏ này thật là!!! Không khí tốt đẹp như vậy bị nàng phá hỏng, lại còn có thể hỏi những vấn đề không có tình cảm chút nào, thật là phục nàng!

Một hồi lâu sau, nàng phì phò thở gấp đẩy hắn ra.

“hồ hô! Muốn tắt thở ta rồi!” nàng vừa thở gấp vừa nói.

“Dùng mũi để thở!” hắn cười nhẹ nhìn nàng. Môi bị hắn hôn, nhưng hắn cũng không có hôn luôn mũi của nàng, cô gái nhỏ này chẳng lẽ đã quên mình còn có lỗ mũi sao???

“Người cười ta, không có phong độ, quấy xấu xa!” nàng dùng sức đập vào vai hắn, tỏ vẻ kháng nghị. “Hừ! ta không giống người kinh nghiệm phong phú, người dám chê ta, ta liền đi tìm người khác hôn!”

“Nàng dám!” hắn ôm lấy nàng thật chặt khiến cho nàng thở không nổi. “Môi của nàng là của ta, chỉ có ta có thể hôn!” hắn lại che môi nàng một lần nữa.

Nghe nói nàng muốn đi tìm nam nhân khác, ham muốn giữ lấy trong lòng hắn đột nhiên bành trướng thêm gấp trăm lần, nghĩ đến có người khác đụng vào nàng, ý niệm đầm máu lập tức lan ra trong đầu hắn.

“Ừm...” Thuận theo một lát, nàng bắt đầu đắm vai hắn, nụ hôn của hắn dần trở nên thô bạo.

“Nàng dám tìm người khác, ta nhất định sẽ xé người kia thành mảnh nhỏ!” hắn thấp giọng, hung tợn uy hiếp.

“Hừ!” nàng vặn lông mày, thanh âm buồn bực vang lên.

“Nghe được không?” hắn lại hung tợn gầm nhẹ một câu, nàng giật mình lúc này mới gạt đầu một cái.

Ngón tay của hắn khẽ mơn trớn cánh môi nàng bị hôn sưng đỏ, ánh mắt thoáng qua thương tiếc: “Ta không cho nàng có ý niệm đi tìm người khác, nàng là của ta, có biết không?”

Nàng rũ mắt, biểu lộ có chút bất mãn, một hồi lâu sau nàng mới mở miệng.

“Vậy người cũng là của ta sao?” mặc dù đối với giọng nói bá đạo của hắn nàng rất khó chịu, nhưng mà nếu hắn nghĩ muốn độc chiếm nàng, vậy hắn cũng chỉ có thể là của nàng, hai người đều không thể có thêm người khác.

“Ta nói rồi, phiền toái giống nhau ta sẽ không tìm thêm 1 cái nữa!”

“Người còn nói ta phiền toái!” nàng nặng nề đập vào vai hắn.

“A!!!” hắn kêu lên, lần này nàng đánh thật đau.

“Người mới là phiền toái, gian trá, lừa dối, tư tưởng xấu, lại thích khi dễ ta, ta chịu ở lại bên cạnh người là người nên cười trộm vui vẻ rồi, còn dám chê ta phiền toái!!!” hắn thật là không rõ ràng tình huống gì cả.

Biểu tình kháng nghị của nàng thật đáng yêu, làm cho hắn nghĩ muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng. Tự chủ của hắn từ khi gặp gỡ nàng hình như một điểm hữu dụng cũng không có.

“Tuyệt nhi!”

“Làm gì?” đột nhiên gọi nàng thân mật như vậy, hai lòng nàng nhảy lên một cái, tim đập loạn xạ.

“Nhà nàng ở nơi nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Tại sao lại hỏi cái này?” nàng nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Hỏi cho biết sau này tới nhà nàng cầu hôn!” hắn coi như chuyện đương nhiên mà nói.

“Cầu... cầu hôn?” nàng kinh ngạc thiếu chút nữa cả lưỡi nói.

“Nàng nha, ta ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, chẳng lẽ nàng nghĩ không lấy ta sao?” hắn cười vẻ mặt đương nhiên nói.

Vấn đề là nàng không muốn gả cho hắn, nếu không nàng cần gì trốn nhà rồi đi?

Nhưng mà cái này cũng không thể nói cho hắn biết.

“Nói mau, nhà nàng ở nơi nào?” hắn thúc giục.

“Ách...” nàng liều mạng suy nghĩ cách “Như vậy... không tốt lắm đâu? Nhà của ta... cũng không biết... người đột nhiên...”

“Tuyệt nhi!” hắn bình tĩnh cắt đứt lời nàng.

“Hả?” nàng chớp mắt nhìn hắn.

“Nàng biết không?” hắn nghiêm trọng nói “Thời điểm khi nàng không muốn nói thật, ánh mắt nàng sẽ đặc biệt linh hoạt, sống mũi sẽ nhú lại, khi đó ta biết ngay là nàng đang nói dối, hoặc là đang tìm lý do thoái thác!”

“Thật?” nàng vội vã móc ra cái gương nhỏ. “Ta thật sự có loại tật xấu này?” hồng bét hồng bét, vậy về sau không phải là nàng ở trước mặt hắn sẽ không thể nói dối sao???

Không được không được, không được thật to, nàng như vậy thật sự là quá thua thiệt, không có sự gián trá của hắn đã thăm rồi, nếu như ngay cả một chút tâm sự cũng không giấu được thì không phải cả đời này nàng sẽ bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay sao???

Di? Cả đời? tại sao nàng lại có thể có loại ý niệm này?

“Tiểu Tuyết? Tiểu Tuyết?” hắn vẫy vẫy tay trước mặt nàng đang ngẩn người ra. Mặc dù nàng thông minh, nhưng bên trong thông minh của nàng lại hàm chứa một chút nhỏ nhen mơ hồ, rất dễ dàng phân tâm, cũng dễ dàng quên mất chuyện chính yếu!

Chỉ là... trong mắt hắn đó lại là một khuyết điểm nhỏ rất đáng yêu, làm cho hắn càng muốn thương yêu, cưng chiều nàng.

“À? Cái gì?” nàng rốt cục cũng hồi thần.

Hắn che giấu một tiếng thở dài, cười chỉ vào bầu trời.

“Nhìn kia, trăng sáng đã dời về phía Tây rồi!”

Thật nha! Trăng đã chuyển dời vị trí rồi! mới vừa rồi còn ở hướng Đông, bây giờ đã nghiêng về phía Tây, nhưng ánh trăng vẫn như cũ mê hoặc lòng người, nàng nhất thời ngẩn người ra ngắm nhìn!!

“Nguyện cầu cho đôi ta luôn ở bên nhau, thuyền quỳen chấp cánh!” hắn ôm lấy nàng ở trước người, thấp giọng nói ở bên tai nàng.

Đây là bày tỏ tình cảm, nàng hiểu được, bên tai đỏ lên, rũ mắt xuống thật thấp.

“Tiểu Tuyết, suy nghĩ thật kỹ lời ta!” hắn thấp giọng nói.

“Cái gì?”

“Ta muốn tới nhà nàng cầu hôn!”

Nàng im lặng “Người thật nghiêm túc?”

“Ta sẽ không nói giỡn những chuyện như vậy!” hấn nâng mặt của nàng lên, xoay qua bên mình “Ta chỉ lựa chọn nữ nhân ta muốn, đảm đương thê tử của ta!”

Nhưng mà... còn vị hôn thê của người thì làm sao bây giờ? Trong lòng nàng muốn thốt lên hỏi nhưng nàng kịp thời nhịn lại.

Hấn chọn nàng, rất tốt! nhưng mà như vậy thì vị hôn thê của hấn coi như đều là nàng, nhưng nếu hôm nay hấn thích không phải là nàng, mà là người khác thì sao? Nếu như nàng còn chưa có gả ra cửa đã bị từ hôn rồi thì chẳng phải là khóc chết rồi sao?

Làm sao bây giờ? Điều này cũng không đúng, kia cũng không đúng, cuối cùng nàng chỉ có thể buồn bã nhìn hấn.

“Bất Hồi...”

“Muốn nàng gả cho ta là chuyện rất khó khăn sao?” hấn buồn cười hỏi, nàng rốt cục là đang suy nghĩ cái gì?

“Ta...”

“Hừ!” Bất Hồi đột nhiên ngăn chặn môi nàng, nàng lập tức im lặng.

“Đợi ở chỗ này, ta đi giải quyết bọn họ!”

“Ta với người cùng đi!” nàng lập tức nói.

“Không cần, những người này không thể làm khó được ta, nàng cứ ở chỗ này xem cuộc vui là được rồi!” Tây Môn Bất Hồi đỡ nàng ngồi xuống vững vàng, sau đó lập tức nhảy xuống, rơi xuống đất không một tiếng động.

Muốn đặt mục tiêu trên người của hấn, những người này trong óc không có thứ gì sao? Muốn ám toán hấn, có thể dễ dàng như vậy sao?

Tây Môn Bất Hồi đi theo phía sau những người đó, một nhóm người chia ra hướng phòng hấn và phòng nàng đi tới, lấy binh khí cạy cửa phòng ra...

Phong Sơ Tuyết lo âu nhìn hấn, mặc dù nàng biết bản lĩnh của hấn thâm tàng bất lộ, nhưng trong lúc đánh nhau không khỏi có chuyện ngoài ý muốn, nàng vẫn là có chút lo lắng.

Trong phút chốc khi cửa phòng bị cạy ra, Tây Môn Bất Hồi lướt về phía trước, vung tay lên điểm huyệt mọi người, sau đó nhanh chóng di động thân mình giải quyết cả đám người ở trước cửa phòng nàng.

Phong Sơ Tuyết ở trên nóc nhà nhìn thấy tất cả thiếu chút nữa là bật cười, lần này nàng không cần phải lo lắng cho hấn nữa rồi! Nhưng mà nàng chỉ nhìn một màn trước mắt lại bỏ quên nguy cơ bên cạnh.

“Soạt soạt...”

Nghe tiếng động lạ, Phong Sơ Tuyết mới quay đầu lại là đã bị đập ngất đi. Tây Môn Bất Hồi vừa quay đầu lại là nhìn thấy ngay một cảnh này...

“Sơ Tuyết!” là điệu hổ ly sơn!!!

Tây Môn Bất Hồi lập tức xoay người, hướng về phía ba người che mặt đang khiêng Phong Sơ Tuyết chạy đi. Tây Môn Bất Hồi nhanh chóng đuổi theo, nhưng lại bị chậm một bước, ra khỏi khách sạn đã không còn nhìn thấy một bóng người nào.

“Sơ Tuyết!” Thật là ghê tởm! Tây Môn Bất Hồi nặng nề cắn răng một cái.

Hấn sơ suất quá, cư nhiên lại để cho Sơ Tuyết ở trước mặt hấn mà bị người bắt đi, theo trực giác hấn đã đoán được là ai đã bắt đi Phong Sơ Tuyết.

Thanh Thành lão tổ, mục tiêu của ngươi là ta sao? Nếu như vậy... hậu quả sẽ là phái Thanh Thành phải rước lấy nguy cơ diệt môn...

Tây Môn Bất Hồi trấn định lại tâm thần, xoay người trở về lại khách sạn.

Phía sau cổ rất đau...

Phong Sơ Tuyết chậm rãi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang ở trong một căn nhà hoang đơn sơ, đôi tay bị trói sau lưng, nàng xoay người cố gắng ngồi dậy.

Theo ánh sáng ở bên trong nhà, thì xem ra trời đã sáng rồi.

Cửa lại đột nhiên được mở ra “Cô nương đã tỉnh rồi!” người đi vào cửa là môn chủ của phái Thanh Thành cùng các đệ tử của hắn.

“Đường đường là môn chủ một môn phái lại đi làm chuyện mất mặt hạ lưu này, không biết sự kiện này nếu như truyền ra ngoài thì người trên giang hồ sẽ nói như thế nào?” nàng cười lạnh lạnh nói.

“Ngươi dám vô lễ với sư phụ của ta!” Cái tên Triệu Thành kia giơ tay muốn đánh nàng.

“Thành nhi, lui ra!” môn chủ của phái Thanh Thành kịp thời lên tiếng.

Triệu Thành không thể làm gì khác hơn là lui ra.

Thanh Thành lão tổ cẩn thận quan sát nàng.

“Là một nữ oa nhi rất xinh đẹp, khó trách Bạch Hổ đường chủ lại coi trọng ngươi như vậy!”

“Lão đầu tử, nói thẳng ra mục đích của ông đi!” cho dù bị trói, khí thế của Phong Sơ Tuyết vẫn rất mạnh mẽ, tuy rằng đang bị bắt nhưng mà nàng cũng không thêm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, bởi vì nàng tin tưởng nếu như nàng xảy ra chuyện gì thì Tây Môn Bất Hồi tuyệt đối sẽ không để những người này yên.

“Ngươi...” Triệu Thành lại muốn nổi giận, ánh mắt của Thanh Thành lão tổ lại khiến hắn lui ra, sau đó lại nhìn về phía nàng:

“Nữ oa nhi, ngươi rất có dũng khí!” hắn thật rất thưởng thức.

“Cũng không nhiều, dũng khí của ta chỉ vừa đủ so với người đầu râu đuôi nhiều hơn một chút!” nàng cười giả lả đáp lại.

Về mặt của Thanh Thành lão tổ trở nên rét lạnh. “Thái độ của ngươi như vậy, không sợ ta dưới cơn nóng giận sẽ giết chết ngươi sao?”

“Ngươi là người thông minh, ta cũng không có ngu ngốc. Muốn mạng của ta, thì cũng sẽ không đặc biệt bắt ta tới đây. Nếu như phí hết tâm tư bắt ta, nói vậy ta đối với các ngươi cũng có giá trị lợi dụng. Trước khi giá trị lợi dụng của ta biến mất, ngươi sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc nhất thời tức giận đem ta giết chết!” nghĩ muốn hù dọa nàng, còn chưa đủ trình độ rồi!!!

“Ngươi rất thông minh.” Thanh Thành lão tổ cười.

“Bớt nói nhảm đi, nếu như muốn nói cho ta biết mục đích, cứ việc nói thẳng. Nếu không, bản cô nương cần nghỉ ngơi, các người có thể biến rồi!” nhìn thấy bọn họ, nàng liền nổi giận ở trong bụng.

“Ngươi là ai, có quan hệ gì với Bạch Hổ Đường chủ?” Thanh Thành lão tổ hỏi.

“Ta là ai sao phải nói cho ngươi?” nàng kiêu ngạo liếc hắn một cái, biểu đạt đầy đủ đáng vẻ không để đối phương vào mắt.

Thanh Thành lão tổ nén xuống sự tức giận của mình.

“Tiểu oa nhi, ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của bản lão tổ, tránh cho phải ăn nhiều đau khổ!”

“Ít uy hiếp ta đi! Ta ba tuổi đã biết sử dụng rồi, ngươi bắt ta tới cũng đã sớm biết ta có chỗ dùng, chẳng qua ta nói cho ngươi biết, đem chủ ý đánh trên người của ta thì phái Thanh Thành của ngươi đại khái cũng mau xong đời rồi!” Coi như Bất Hồi không làm, thì nàng trở về nói với cha, cha tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

“Giọng điệu thật là lớn!” Thanh Thành lão tổ cười nói “Người thật sự cho là chỉ dựa vào một mình Bạch hổ đường chủ là có thể thắng nổi lão tổ sao?”

Phong Sơ Tuyết cũng cười đáp lại:

“Lão đầu tử, người đã già rồi, đại khái là suy nghĩ không sâu. Người quen Bạch Hổ đường chủ là thống lĩnh cả Bạch Hổ đường, mà Bạch Hổ đường là một phần của Vân Lưu Cung, người cho rằng bằng mấy đồ tôn của người có thể đối kháng lại cả Vân Lưu Cung sao? Thật là ngu ngốc!”

Lời của nàng nhắc nhở Thanh Thành lão tổ, khiến cho khuôn mặt lão biến sắc.

“Sư phụ, đừng nghe lời nàng, có nàng ở trong tay chúng ta, Bạch Hổ đường chủ tuyệt đối sẽ không dám vọng động!” Triệu Thành lập tức nói.

“Cái người này nửa đêm dám lén vào khuê phòng cô nương người ta, dám tặc hái hoa, cứ nhiên bây giờ còn có mặt mũi ở nơi này nói vậy, thật sự là một chút xấu hổ cũng không có!” nàng lắc đầu thở dài. “Có loại đồ đệ này có thể thấy được sư phụ cũng cao minh không tới đâu rồi!”

“Người nói vậy!” Triệu thành mặt đỏ tới mang tai “Sư phụ, đừng nghe nàng nói vậy.”

Thanh Thành lão tổ liếc Triệu thành một cái, lại quay về phía Phong Sơ Tuyết: “Nữ oa nhi, có dám nói ra tên người hay không?” cô gái này gan dạ sáng suốt hơn người, xuất thân tuyệt đối là không bình thường.

“Bản cô nương không có hứng thú nói cho người biết!” hắc không xứng đáng biết tên của nàng.

“Nữ oa nhi, bản lão tổ thật thưởng thức người, cũng không so đo với người hôm nay nói vậy. nhưng nếu người nghĩ còn muốn sống sót, tốt nhất là ngoan ngoãn đợi ở nơi này, không nên suy nghĩ vãn vơ, nếu không đừng trách bản lão tổ ra tay không thương tình!” Thanh Thành lão tổ vung tay áo đi ta, đám đệ tử của hắn cũng theo đi ra ngoài, cửa phòng lần nữa bị khóa lại.

Thưởng thức? Phong Sơ Tuyết hướng về phía hắn le lưỡi, bị hắn thưởng thức là nàng xui xẻo.

“Triệu Thành, người đi thông báo Thanh nhi, cũng đưa tin cho Bạch Hổ đường chủ, hẹn hắn buổi trưa ngày mai đến bìa rừng!” ngoài cửa, Thanh Thành lão tổ phân phó.

“Chí Nhi, Thắng Nhi, nha đầu bên trong không đơn giản, hai người các người ở chỗ này cẩn thận trông chừng, ngàn vạn lần đừng để cho nàng chạy trốn!”

“Đồ nhi tuân mệnh!” hai người lập tức canh giữ cửa.

“Được rồi!” Thanh Thành lão tổ lúc này mới rời đi.

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng đi xa, Phong Sơ Tuyết lúc này mới giãy giụa, sợi dây ghê tởm, làm gì lại trói chặt như vậy, hại tay của nàng đau muốn chết, còn giãy giụa không thoát.

Đôi tay bị trói phía sau lưng, tay không giãy thoát được, chân thì càng đừng nói tới, nhưng mà nàng không chịu nhận thua. Tỉnh táo lại, nàng phải cẩn thận suy nghĩ một chút, năm đó cha dạy nàng thuật cỡi dây thừng là làm như thế nào? Như vậy... như vậy... như thế nào nha...

Loại chuyện nhỏ nhỏ này nếu như có thể đánh bại nàng, nàng làm sao có thể còn mặt mũi trở về xưng là con gái của đệ nhất khéo tay trong thiên hạ, cần phải biết, khéo tay bậc nhất không những phải am hiểu chế tạo bất kỳ thứ tinh xảo gì, đồng thời đôi tay phải vận dụng được kỹ thuật, cũng không có ai có thể thắng qua được hắn!

Những người đó đại khái là nghĩ muốn ép Bất Hồi ra tay nên mới có thể bắt nàng. Thành thật mà nói, nàng cũng thật tò mò về bản lĩnh của Bất Hồi, rốt cục là cao minh đến trình độ nào, nhưng như vậy cũng không có bày tỏ nàng sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này phối hợp với đám bất lương bại hoại kia.

Nàng không nghi ngờ Bất Hồi nhất định sẽ tới cứu nàng, nhưng mà nàng cũng không phải là cái loại nữ nhân ngốc khắp nơi cần người ta cứu, cho nên trước khi bọn họ đạt thành mục đích nàng phải trốn thoát!!!

Trong khách sạn, tai mắt của phái Thanh Thành không có giám sát, nhưng mà Vi Thanh lại không thấy đâu.

Giống như đang nhàn nhã uống trà, thật ra thì lực chú ý của Tây Môn Bất Hồi đã sớm khuếch tán ra bên ngoài khách sạn, có bao nhiêu người theo dõi hắn trong lòng hắn biết rất rõ.

Không vội đi tìm vị trí của Sơ Tuyết, Tây Môn Bất Hồi khẳng định mục tiêu của đối phương nhất định là hắn, cho nên hắn đợi.

Không làm cho hắn thất vọng, Triệu Thành từ cửa đi vào, nhìn qua trong khách sạn sau đó chậm rãi đi về phía hắn, ngồi xuống ở trước mặt hắn.

“Bạch Hổ đường chủ!”

“Các hạ tới để trả tiền nữa sao?” Tây Môn Bất Hồi cười cười đáp lại.

Triệu Thành cố nén giận “Lần này không thể so với lần trước, nếu như người quý trọng sinh mệnh nữ nhân người yêu mến thì tốt nhất là phải khách khí một chút!”

“Lấy người để uy hiếp, một chút bản lãnh thật sự cũng không có, gần đây tác phong làm việc của các môn phái trên giang hồ càng lúc càng bất lưu rồi. Ai... tiền đồ của giang hồ thật là tối tăm!!!”

“Ít lời đi, đây là thư khiêu chiến sư phụ muốn giao cho người!” Triệu Thành ném ra một phong thư.

Tây Môn Bất Hồi nhún nhún vai, mở thư ra xem.

“Nếu như người muốn mạng sống của cô nương kia, người tốt nhất là làm theo giao ước.” Triệu Thành lên tiếng.

“Chuyển cáo lệnh sư, ta sẽ tới đúng giờ!” đường đường là người đứng đầu một phái, nhưng vì thanh danh không chứa một thủ đoạn nào, thật đáng buồn!!!

“Tốt nhất là như vậy, nếu không thì nàng...” Triệu Thành ác độc cười, hắn đã sớm thèm thuồng nàng...

Tây Môn Bất Hồi đột nhiên ra tay, trong nháy mắt Triệu Thành bị chế ngự, một nhánh đũa trúc đặt vào trên cổ của hắn, chỉ cần dùng sức một chút là hắn tuyệt đối sẽ thấy máu ngay.

“Người, người...” Tốc độ thật là nhanh.

“Đừng có động tới nàng, cũng đừng để cho ta nghe thấy những lời nói không sạch sẽ ở trong miệng người, nếu không ta đảm bảo người tuyệt đối sẽ không còn cơ hội lần thứ hai!” Giọng nói của Tây môn Bất Hồi bình thản, nhưng lại hù dọa khiến cho Triệu Thành toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Ta. . . . Ta hiểu rõ rồi. .” lực đạo của đũa trúc làm hắn đau đớn, nhưng lại không làm đổ máu. Triệu Thành trong chớp mắt ném được cảm giác sợ hãi giữa sinh và tử.

“Cút!”

“Được, được!” Triệu Thành chật vật rời đi.

Cái tên Bạch Hổ đường chủ này.. thật là đáng sợ, ngay cả sư phụ cũng không có cách nào trong vòng một chiêu liền giải quyết hắn, huống chi là ra chiêu vô hình? Chọc tới hắn, sư huynh... có phần thắng sao?

Triệu Thành càng nghĩ càng kinh hãi, hiện tại hắn có phải là nên tìm đường đi trước hay không?

Ban đêm, Văn Chí cùng Hà Thắng phụng mệnh sư phụ đem cơm cho Phong Sơ Tuyết, trong lúc này nàng yêu cầu được đi nhà xí, kết quả ở trong nhà có cái bô, hại kế hoạch chạy ra ngoài của nàng bị phá hỏng, thật là ghê tởm!!!

Thanh Thành lão tổ không có quá khát khe với nàng, bữa tối có cơm, có thịt, có canh, thật đúng là tù phạm sắp tử hình có được một bữa ăn cuối cùng, Sơ Tuyết lạnh lùng nhìn bữa ăn tối.

“Cô nương, cô có thể dùng bữa tối rồi.”

“Tay ta đang bị trói chặt, xin hỏi các người ta ăn như thế nào?” Đôi tay bị trói ở phía sau, nàng còn tay đầu để gấp thức ăn đây.

“Cái này...” Hai người quay đầu nhìn nhau một cái.

“Tam sư huynh, ta nghĩ vị cô nương này trốn không thoát đâu, cớ trớ cho nàng thôi!” Hà Thắng đề nghị.

“Được rồi!” Văn Chí suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Sợi dây trói Phong Sơ Tuyết nhanh chóng được cởi ra.

“Cô nương, cô có thể ăn rồi!” hai người ngồi xuống, nhìn chăm chăm nàng ăn cơm.

“Hai người các người ngồi nhìn ta, ta làm sao ăn đây?” Phong Sơ Tuyết tức giận nói.

“Nếu như người đói tự nhiên sẽ ăn được!” Văn Chí không có ý định buông lỏng nữa, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì không may thì hai huynh đệ bọn họ cho dù có mấy cái đầu cũng không đủ cho sư phụ hả giận.

Phong Sơ Tuyết bực mình bới một miếng cơm, nhìn hai người bọn họ một chút, lại nhìn về phía Hà Thắng.

“Vị tiểu ca này, làm phiền người tới đây một chút!”

“Ấy!” Hà Thắng vừa tính bước qua thì Văn Chí đã lập tức ngăn cản.

“Sư đệ, cẩn thận nàng ta thì hơn!”

“Không có gì đâu!” Hà Thắng ngơ ngác nhìn nàng, cô nương xinh đẹp như vậy sẽ không có gạt người đâu.

“Sư đệ, người đơn thuần quá rồi!” Văn Chí lại quay đầu về phía nàng “Cô nương, cô tốt nhất là ăn bữa tối nhanh lên một chút, chúng ta không có thời gian hao phí với cô!”

Phong Sơ Tuyết không thèm để ý tới hấn, tiếp tục nhìn xem Hà Thắng.

“Tiểu ca, ta thật sự là có chuyện muốn nói cho người biết, người qua đây chút đi!”

Hà Thắng suy nghĩ nửa ngày, quyết định đi lại phía nàng xem thử.

“Sư đệ, không được!” Văn Chí lập tức bước lên trước, Phong Sơ Tuyết liền thừa cơ hội này vẩy thuốc mê về phía hấn. “Người...” Văn Chí lập tức ngã xuống.

Hà Thắng dừng chân lại.

“Sư huynh...”

“Yên tâm, ta chỉ là làm cho hấn mê man mà thôi, hấn không có sao đâu.” Phong Sơ Tuyết đảm bảo.

“Cô... cô muốn chạy trốn sao?”

“Nếu như là người bị bắt, xin hỏi người có phải hay không muốn chạy trốn?” Phong Sơ Tuyết tức giận hỏi lại.

“Hình như là có!” Hà Thắng suy nghĩ, gật đầu một cái.

“Nếu không phải là nhìn người có vẻ đàng hoàng, không phải người có suy nghĩ xấu thì ta đã làm cho người té xỉu giống như sư huynh người rồi” Phong Sơ Tuyết liếc hấn một cái rồi nói tiếp: “Sư phụ người không phải người tốt, ta xem người nên rời đi sớm một chút, đừng có đi theo hấn nữa!”

“Nhưng mà ông ấy là sư phụ ta.”

“Sư phụ người làm xằng làm bậy, người cũng muốn đi theo hấn làm chuyện xấu sao?” Phong Sơ Tuyết không hề nhẫn nại vừa nói vừa cởi sợi dây trói trên chân mình. “Nghe lời của ta, người cũng thừa cơ hội này trốn đi thôi, nếu không ngày mai Bất Hồi tới thì người nghĩ cũng đừng mong có cơ hội rồi!”

Làm chuyện xấu hình như là rất không nên, nhưng mà hấn không thể bỏ lại sư phụ hấn.

“Ta đi khuyên sư phụ ta.” Vừa nói hấn vừa muốn đi ra, Phong Sơ Tuyết lập tức cản lại.

“Trở lại đây! Người nghĩ muốn hại ta sao?” “ta hỏi người, người còn có người nhà nào không?”

“Chỉ có sư phụ.” Hấn trả lời.

Vậy người muốn tiếp tục ở lại thay sư phụ người làm chuyện xấu hay là đi cùng với ta?” nàng lại hỏi.

“Ách...” hấn gãi gãi đầu, mặt không biết làm sao.

“Ta thấy người đi theo ta là tốt lắm, người làm chuyện xấu sẽ không có kết quả tốt, ta nói Bất Hồi an bài công việc cho người, người có thể bắt đầu lại cuộc sống!” nàng quyết định nói.

“Được!” hần nghĩ nghĩ, gật đầu một cái.

Thừa dịp trời tối, hai người mau chóng rời khỏi.

7. Chương 7

Buổi trưa, Tây Môn Bất Hồi đứng giờ tới bìa rừng bên ngoài thành trấn, bên kia Thanh Thành lão tổ cũng mang theo mười mấy đồ nhi hùng dũng đi tới.

“Không hổ là đường chủ đứng đầu, rất đúng giờ!” Thanh Thành lão tổ cười nói.

“Có thể khiến cho một người đứng đầu môn phái lớn phải phí tâm “Mời”, tại hạ thật là có điểm thụ sủng nhược kinh!” Tây Môn Bất Hồi cũng cười cười đáp lại.

*thụ sủng nhược kinh: nhận được sự sủng ái mà lo sợ.

“Giang hồ có lời đồn đại võ công của bốn đường chủ đứng đầu sâu không lường được, mặc dù không có được vinh danh trong bảng thập đại cao thủ của võ lâm, nhưng bản lĩnh chưa chắc dưới thập đại cao thủ, lão phu đã sớm muốn được lĩnh giáo!” Thanh thành lão tổ tự nhiên nói.

“Tại hạ đối với võ công mặc dù cũng hiểu được 1 vài điều, nhưng đối với việc ai cao ai thấp từ trước tới giờ không quan tâm, phàm là người luyện võ thì chỉ vì cường tráng thân thể, bảo vệ kẻ yếu, không nên vì phân cao thấp!” Tây Môn Bất Hồi thản nhiên nói.

“Lão phu đang muốn thỉnh giáo, Bạch Hổ đường chủ chỉ giáo đi!” kêu mấy đồ đệ lui về phía sau mười bước, Thanh Thành lão tổ gơ tay xin đối phương ra chiêu.

Vốn là hần muốn để Thanh Nhi cùng Bạch Hổ đường chủ ganh đua cao thấp, nhưng không ngờ đồ nhi quật cường đó của hần thể nhưng lại không chào mà biệt, chuyện có nặng nhẹ, hần thấy cuộc chiến sắp tới hần buộc phải tự mình ra sân, chờ giải quyết xong Tây Môn Bất Hồi, rồi phái người đi tìm Thanh Nhi trở về sau.

Võ học phái Thanh Thành của hần có thể thành danh chính là hôm nay rồi!!!

“Nàng đâu rồi?” Tây Môn Bất Hồi hỏi.

“Thắng được lão phu thì người có thể nhìn thấy nàng!” Thanh Thành lão tổ trả lời.

Tây Môn Bất Hồi nhìn về phía mười mấy tên đệ tử phái Thanh Thành một cái, phát hiện trong mắt bọn họ có vẻ chột dạ, lại nghĩ tới trí thông minh của Sơ Tuyết hần lập tức phỏng đoán được kết quả.

“Nàng đã trốn đúng không?” giọng điệu của hần vẫn luôn bình thản.

“Có phải là người không dám cùng lão phu phân chia cao thấp phải không?” Thanh Thành lão tổ vặn lông mày hỏi.

“Nếu như tại hạ thắng, hi vọng Thanh Thành môn chủ đừng tìm ta phiền toái nữa!” hần không muốn tương lai bị người ta theo dõi, cũng không muốn Sơ Tuyết lại vì hần mà gặp nạn.

“Được thôi!” Thanh Thành lão tổ sảng khoái đáp ứng.

“Như vậy, xin chỉ giáo!” Tây Môn Bất Hồi ngang nhiên đứng đó, ánh mắt chuyên chú nhìn quanh.

Thanh Thành lão tổ bước lên phía trước một bước, đầu tiên là sử dụng chiêu pháp, Tây Môn Bất Hồi né được chiêu này, Thanh Thành lão tổ biến chiêu liên tục, hai người dần dần đánh nhanh hơn, đệ tử phái Thanh Thành tập trung xem trận đấu không có phát hiện ra bóng người phía sau bụi cỏ đang nhìn lên.

“Tại sao lại chỉ thủ chứ không công? Hắn lại vẫn còn giữ lễ cái gì?” nàng lẩm bẩm nói thầm trong miệng. Theo nàng thấy thì chiêu pháp của Thanh Thành lão tổ tuyệt đối không thể thắng được hắn.

Quả nhiên, Thanh Thành lão tổ tung ra nhiều chiêu thất bại nên đã tung người lui về phía sau, rút kiếm ở trên người đồ đệ ra, lập tức tiếp tục tấn công.

Tây Môn Bất Hồi tay không tất nhiên là bị bắt lợi, lần này hắn không thêm phòng thủ nữa, ở dưới sự công kích của đối phương hắn tiếp cận lại gần, lấy hai ngón tay kẹp lại mũi kiếm, chuyển tay một cái khiến cho một tiếng “Khanh” vang lên, kiếm bị bẻ gãy làm hai phần.

“Sao?” Thanh Thành lão tổ biến sắc, xoay người rút đao ra, xuất hết công phu của mình ra ứng chiến.

Tây Môn Bất Hồi vẫn thái độ thong dong như cũ, Thanh Thành lão tổ thì càng chiến đấu càng cố gắng hết sức, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Oh!” Thanh Thành lão tổ ra sát chiêu, Tây Môn Bất Hồi không thêm nhanh chóng tránh đi, đồng thời khi đao bổ về phía hắn trong nháy mắt hắn tránh sang bên, phóng một chưởng về phía Thanh Thành lão tổ, Thanh Thành lão tổ tránh không kịp, bả vai bị trúng chưởng, đao trên tay lập tức rơi xuống đất.

Thanh thành lão tổ lập tức vùng chưởng lên phản kích, Tây Môn Bất Hồi giơ chưởng đối kích, chưởng vừa chạm nhau, Thanh Thành lão tổ nhất thời bị chấn động lui lại mấy bước, miệng phun máu tươi.

“Sư phụ!” Đệ tử phái Thanh Thành một hồi kinh sợ, chỉ dám hô to, nhưng không có một ai dám bước lên phía trước.

“Mọi người mau lên!” Thanh Thành lão tổ hạ lệnh, chúng đệ tử vội vàng tuân lệnh, Tây Môn Bất Hồi nhanh chóng xông lên, cán quạt hướng về phía Thanh Thành lão tổ.

“Tất cả không được nhúc nhích!” hắn thấp giọng quát, hiệu quả còn lớn hơn người khác ngàn hô vạn kêu.

Thấy sư phụ bị chế phục, tất cả đệ tử của phái Thanh Thành đều ngưng nhìn xem ta, ta xem người, tất cả đều không biết phải làm sao đứng yên tại chỗ, chỉ có hai người là có chút phản ứng.

“Buông sư phụ của ta ra!” Triệu Thành và Văn Chí đồng thanh lên tiếng.

“Tiểu Tuyết khi nào thì đi mất?” Tây Môn Bất Hồi nói.

“Ngày hôm qua nàng ta đã chạy trốn mất!” Văn Chí trả lời “Mau buông sư phụ của ta ra!”

“Buông hắn ra để cho các người lại tới gây thêm phiền toái cho ta?” hắn cũng không có bị hư não nha, thả cộp về núi, muốn bắt sẽ càng khó khăn hơn.

“Lão phu tài nghệ không bằng người, không có lời nào để nói, muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm!” Thanh Thành lão tổ mới nói xong thì một tràng cười giòn tan lập tức truyền tới.

“Muốn chết cũng không dễ đâu, bản cô nương có thể thành toàn cho người!” Phong Sơ Tuyết từ sau bụi cỏ nhảy ra, sau lưng còn có Hà Thắng.

“Tiểu Tuyết, nàng quả nhiên là đã trốn thoát!” Tây Môn Bất Hồi tự nhiên cười một tiếng.

“Đó là đương nhiên!” nàng tỏ vẻ kiêu ngạo “Muốn ta ngoan ngoãn chờ người tới cứu, chẳng phải là tỏ ra ta rất vô dụng sao? Những người này nghĩ muốn vây khốn ta, còn khuya!”

“Người!” Văn Chí giơ kiếm về phía nàng “Nếu không phải người dùng sắc dụ sư đệ của ta, làm sao có thể chạy thoát được?”

“Dùng sắc dụ ư?” Phong Sơ Tuyết bật cười nói “Bản thân người ngu ngốc bị ta làm cho hôn mê lại còn dám miệt thị ta, hôm nay bản cô nương tuyệt đối không tha cho người!”

Chẳng quan tâm võ công khí giới của hắn có được hay không, Phong Sơ Tuyết liền ra tay trước.

“Sư huynh, huynh đừng nói lung tung, tiểu thư đối với ta rất tốt, nàng còn nói sẽ giúp ta an bài công việc kiếm tiền!” Hà Thắng gấp kêu lên.

Võ công của Văn Chí trong bốn sư huynh đệ cũng đứng hàng thứ hai, Sơ Tuyết tuyệt đối là không thể đánh lại hắn, Tây Môn Bất Hồi biết khuyên là vô dụng nên điểm huyết của Thanh Thành lão tổ, xoay người vừa đúng lúc ngăn trở một kiếm của Văn Chí.

“Bất Hồi!”

Tây Môn Bất Hồi che chở nàng ở phía sau, vung quạt hai ba lần là đánh rút kiếm của Văn Chí khiến hắn lui về.

“Tiễn đưa cho ngươi một chút kỷ niệm!” Sơ Tuyết giơ tay lên, đem một viên thuốc màu xanh ném chính xác vào trong miệng của Văn Chí.

Văn Chí nhất thời không phòng bị liền một ngụm nuốt vào mất.

“Tiểu Tuyết!” Tây Môn Bất Hồi ngăn cản không kịp.

“Hừ! Xem ngươi sau này còn dám nói lung tung hay không!” nàng vỗ vỗ đôi tay, liếc hắn một cái xem thường.

“Nàng cho hắn ăn cái gì?”

“Yên tâm, sẽ không chết cũng sẽ không đau, chẳng qua là khiến cho hắn yên tĩnh một chút thôi!” bị người ta ô nhục ngay trước mặt, nếu như không cho hắn một chút kỷ niệm thì chẳng phải là bôi nhọ uy danh Phong Lăng Cốc của nàng?

Tây Môn Bất Hồi nhìn một chút bộ dáng nói không ra lời của Văn Chí, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Nàng nha!”

“Như thế nào?” nàng làm một bộ dạng hung hăng nhìn hắn, hắn nào dám nói thêm cái gì nữa.

“Không có gì!” nhường nhịn nữ nhân một chút, nể mặt nàng, tuyệt đối là một loại mỹ đức nha!!!

“Không có là tốt nhất!” nàng ra uy với hắn xong mới chịu hỏi hắn tính toán xử lý đám người phái Thanh Thành như thế nào, thì sau đó đột nhiên cảm thấy một luồng chưởng phong phóng tới.

“Tiểu Tuyết!”

Tây Môn Bất Hồi kịp thời kéo nàng ra, phản kích trở về một chưởng, Thanh Thành lão tổ lại chịu chế phục, nhưng Triệu Thành lại nhân cơ hội đâm một kiếm vào vai phải của Tây Môn Bất Hồi.

“Ừh!” Tây Môn Bất Hồi xoay chân đá một cái, Triệu Thành lập tức bay ra ngoài, miệng phun máu tươi. Tây Môn Bất Hồi ngưng mắt nhìn quét qua bọn họ.

Thanh thành lão tổ không dám tham chiến, bởi vì bị hai chưởng, khí huyết trong cơ thể sôi trào không dứt, không để ý tới người khác liền quay người bỏ trốn, thấy sư phụ chạy trốn, các đệ tử khác lập tức chạy đi theo.

“Bất Hồi!” Phong Sơ Tuyết mặt mày trắng xanh vịn lấy hắn.

“Yên tâm, không có... thương tổn vào chỗ hiểm yếu!” Trên trán hắn toát mồ hôi lạnh, một tay hắn điểm trụ huyết đạo chung quanh vết thương, “Thay ta rút kiếm!”

Phong Sơ Tuyết hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn hắn, ngộ nhờ kiếm lệch ra ngoài, máu chảy không ngừng thì làm sao bây giờ?

“Không rút ra thì không có cách nào chữa thương cả!” vẻ mặt hắn nhẹ nhõm bừa bãi giống như thường ngày vậy, chỉ có mồ hôi lạnh trên trán tiết lộ hắn đang đau đớn.

“Nhưng mà...”

“Ta chỉ tin tưởng nàng, thay ta rút kiếm!”

Hắn còn cười được! Phong Sơ Tuyết lau nước mắt đi, gật đầu một cái.

“A Thắng, người qua đây giúp ta giữ chặt hần!” nàng vừa nói, Hà Thắng đứng ở một bên lo lắng không biết phải làm gì cho phải lập tức liền chạy tới giúp đỡ.

“Ta rút đây!” nàng hít sâu một cái, cầm lấy chuôi kiếm.

“Ừ!” Tây Môn Bất Hồi gạt đầu một cái, Phong Sơ Tuyết lập tức đem kiếm rút ra.

Máu tươi lập tức phun ra từ vết thương, Tây Môn Bất Hồi lập tức dè vết thương lại, trước khi hôn mê thì giao phó trước “Đây là kim sang được...”

“Ta biết rõ!” Phong Sơ Tuyết gạt đầu một cái, lập tức nhận lấy bình sứ trong tay hần, đổ thuốc lên vết thương.

“Đến... địa giới Hán Thủy... Phong Lai... khách sạn...” hần rốt cục cũng ngắt đi.

“Bất Hồi...” Phong Sơ Tuyết cắn chặt môi dưới, cố gắng chịu đựng không khóc, cùng Hà Thắng hai người đỡ hần đi.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng sẽ bảo vệ cho hần!

Mướn xe ngựa, Phong Sơ Tuyết cùng với Hà Thắng mang theo Tây Môn Bất Hồi trở về, đến địa giới Hán Thủy tìm đến Phong Lai khách sạn, thì ra là Phong khách sạn ở cách đó không xa.

Trong lúc này, Tây Môn Bất Hồi lúc tỉnh lúc mê, Kim sang được mặc dù hữu hiệu cầm máu vết thương, nhưng bởi vì hần bị mất máu quá nhiều nên rất yếu ớt, xe ngựa dừng ở trước cửa Phong Lai khách sạn, Phong Sơ Tuyết thanh toán tiền xe, cùng Hà Thắng hai người hợp lực đem Tây Môn Bất Hồi dìu vào khách sạn.

“Khách quan...” Phong Lai khách sạn buôn bán rất tốt, cực kỳ... Bên trong tất cả tiểu nhị đều là nữ. Nữ chương quỹ vốn là cười tới sáng lạn, nhưng vừa nhìn thấy Tây Môn Bất Hồi bị thương thì sắc mặt nàng lập tức biến đổi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” nàng đẩy Phong Sơ Tuyết ra, vịn lấy Tây Môn Bất Hồi, vừa hỏi nhưng không đợi đối phương trả lời thì liền lập tức gọi tiểu nhị khác “A Trữ, đi gọi đại trưởng quỹ tới hậu viện!”

Phong Sơ Tuyết cứ như vậy nhìn nàng đem Tây Môn Bất Hồi đi, thiếu chút nữa là quên đi theo.

Đến hậu viện, nữ chương quỹ dìu người vào trong một gian phòng sạch sẽ, thuận miệng sai Hà Thắng “Người đi ra ngoài múc vào một thùng nước sạch!”

“Được!!” Hà Thắng ngơ ngác bước đi.

“Này, người...” Phong Sơ Tuyết còn chưa kịp mở miệng, nữ chương quỹ đã đón đầu trước.

“Cảm ơn người đã đưa hần tới đây, người đi ra ngoài tiểu nhị lĩnh mười lượng bạc đi, nơi này không có chuyện của người, người có thể đi rồi!” nữ chương quỹ chuẩn bị đuổi người đi.

“Người mới đi nha!” Phong Sơ Tuyết tức giận “Người là ai? Cùng hần có quan hệ thế nào?”

“Còn người là ai?” nữ chương quỹ rốt cục cũng thu xếp công việc xong, bốt chút thì giờ quay lại nhìn nàng.

“Hần là vị hôn phu của ta!” Phong Sơ Tuyết nhướng mày trả lời.

Nữ chương quỹ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không khách khí cười to.

“Người cười cái gì?”

“Tiểu cô nương, tự mình đa tình cũng phải có hạn, hần tuyệt đối sẽ không coi trọng người!” coi như tiểu cô nương người cũng có chút thù mị, nhưng trên đời này mỹ nhân cũng không chỉ có một mình nàng.

“Tại sao người lại nói ta tự mình đa tình?” Phong Sơ Tuyết bắt măn hỏi.

Nữ chương quỹ cười kiêu mị “Hần cao ngạo tới cỡ nào, nam nhân xuất chúng trác tuyệt, ngày xưa đã có nhiều mỹ nhân tự cho là đúng theo đuổi hần, cũng bị hần cự tuyệt tất cả, người lấy cái gì để giữ được tâm hần?”

“Ta...” Phong Sơ Tuyết nhất thời cứng họng.

“Tiểu cô nương, ta cảm ơn người đã đưa hần tới đây, người hãy mau lĩnh tiền đi đi, nếu như ngại mười lượng không đủ, ta cho người hai mươi lượng!” Nữ chưởng quỹ không khách khí nói.

“Ta mới không cần tiền của người, nếu nơi này không hoan nghênh ta, như vậy ta đi thì hần cũng đi!” Phong Sơ Tuyết không chịu yếu thế nói.

“Không được!”

“Hần là do ta mang tới, phải đi cùng với ta!” sớm biết đây là “ổ mỵ nhân” của hần, nàng tuyệt đối sẽ không tới nơi này.

“Hần bị thương, người không thể di động hần!”

“Ta muốn!”

“Có chuyện gì ở đây?” đang lúc hai người cãi nhau một chỗ, cửa phòng lại xuất hiện một nữ nhân phong tình vạn chủng, cầm trong tay một cái quạt nhỏ, ở trên người nàng có một loại khí chất phong tình, nhưng cũng có được một cỗ khí chất văn nhã.

“Thúy Bình?” ánh mắt nàng quét về phía nhị chưởng quỹ.

“Phạm tỷ, là đường chủ, hần bị thương!” nữ chưởng quỹ lập tức bấm báo.

Phạm tỷ vừa nghe, lập tức tới gần giường, Phong Sơ Tuyết cũng không để cho nàng ta nhìn hần.

“Người là ai?” nàng phòng bị hỏi.

“Tất cả mọi người gọi ta là Phạm Tỷ, ta là đại trưởng quỹ của nơi này!” nàng ta trả lời.

“Còn nàng kia?” Phong Sơ Tuyết nhìn về phía nữ chưởng quỹ vừa gây gổ với nàng.

“Nàng là Nhị chưởng quỹ.”

“Phạm tỷ, không cần dài dòng với nàng, nàng muốn nhân cơ hội đổ thừa cho đường chủ, ta đuổi cũng đuổi không đi!” nữ chưởng quỹ lập tức nói.

“Hần là do ta đưa tới, ta không thể ở lại thì hần sẽ phải đi cùng ta!” Phong Sơ Tuyết ngẩng đầu nói.

Phạm Tỷ dò xét nàng cẩn thận, trong lòng đoán ra được bảy tám phần.

“Người có thể lưu lại, trước hết hãy để cho ta xem thương thế của hần một chút!” nàng ta cuối cùng cũng nói.

“Người nói chuyện giữ lời?”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!” Phạm Tỷ trả lời.

“Được rồi!” Phong Sơ Tuyết lúc này mới lui ra.

Phạm Tỷ nhìn kỹ thương thế của hần, cùng với Phong Sơ Tuyết cởi áo của hần ra, một lần nữa bôi thuốc và băng bó.

“Vết thương mặc dù sâu, nhưng cũng không có đả thương quá nặng, nghỉ ngơi một thời gian ngắn sẽ không sao!” nàng mới nói xong thì Hà Thắng đã lấy nước tới.

“Nước đã chuẩn bị rồi.”

“Ừ! Hần là...” Phạm Tỷ mới hỏi, Phong Sơ Tuyết lập tức lên tiếng: “Hần là người cùng ta đưa Bất Hồi trở về!”

Bất Hồi? Phạm Tỷ đột nhiên sửng sốt.

Theo nàng biết, trong thiên hạ này có thể tự nhiên thốt lên hai lời này thì nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Nếu như Tây Môn đại ca cho phép nàng gọi hần như vậy... thì quan hệ của hai người...

“Phạm tử, đường chủ bị thương, ta tới chăm sóc hẩn!” Nhị trưởng quỹ Thúy Bình lập tức tự nguyện.

Phong Sơ Tuyết lập tức nghiêm mặt khó chịu. Phạm Tỷ nhìn thấy trong mắt thì trong lòng liền hiểu rõ.

“Thúy Bình, buôn bán bên ngoài còn cần người, người trước tiên ra ngoài chào hỏi khách đi!” Phạm Tỷ lãnh đạm nói.

“Nhưng mà, nàng...”

“Nàng là khách của đường chủ, không được vô lễ!”

“Phạm Tỷ!” Thúy Bình bất mãn, nàng căn bản chỉ là muốn được làm nữ nhân của đường chủ.

“Đi ra ngoài tiếp khách đi!” Phạm Tỷ lại nói nữa “Đừng để cho ta phải nói lần thứ ba!” lời nói tuy êm ái, nhưng ý cảnh cáo đã biểu lộ rõ ràng.

Thúy Bình hận thù trợn mắt nhìn Phong Sơ Tuyết một cái, không cam nguyện nhưng không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài trước. Phạm Tỷ lúc này mới quay người lại nhìn Phong Sơ Tuyết.

“Cô nương xưng hô như thế nào?”

“Tiểu Tuyết!” nhìn nàng ta cũng không có cảm giác uy hiếp, Phong Sơ Tuyết lúc này mới trả lời.

“Đường chủ là bị ai gây thương tích?” Nàng hỏi.

“Người của phái Thanh Thành!”

“Thanh Thành lão tổ? Hẩn có thể đả thương đường chủ sao? !”

“Hẩn là vì cứu ta nên mới bị thương!” Phong Sơ Tuyết nhìn về phía Tây Môn Bất Hồi.

Cô nương này ánh mắt trong suốt, ánh mắt nhìn về phía đường chủ thì có chút đau lòng, có chút bận tâm, còn hàm chứa một loại tình cảm, Phạm Tỷ suy nghĩ sâu xa một chút rồi nói:

“Các người ở chỗ này sẽ rất an toàn, cô cứ chăm sóc đường chủ trước, cần gì thì cứ nói, ta sẽ tận lực không quấy rầy hai người!” Phạm Tỷ xoay người chuẩn bị rời đi.

Phong Sơ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn nàng ta rồi nói: “Cảm ơn, trước tiên có thể cho A Thắng ăn cái gì đó được không?” một đường chạy tới đây, bọn họ cơ hồ không có thời gian dừng lại dùng bữa.

“Không thành vấn đề, ta sẽ sai người đưa tới!” Phạm tỷ khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Mọi người vừa đi, Hà Thắng lập tức bước lên phía trước: “Tiểu thư...”

“Yên tâm, ta sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi, ngươi cứ ngồi ở bên ngoài nghỉ ngơi trước đi, nếu như thức ăn đưa tới ngươi cứ ăn trước đi!” Phong Sơ Tuyết nói.

“Được!” Hà Thắng gật đầu một cái, đi ra ngoài.

Người này thật quá thành thật, đi theo nàng liền nhận thức nàng làm chủ nhân, nghe hẩn nói ban đầu sư phụ hẩn thu nhận hẩn làm đồ đệ thì chỉ cần dùng một chén cơm là hẩn đã bá sư rồi!!! loại người như vậy cũng thật là hiếm có!!!

Nhìn Tây Môn Bất Hồi vẫn như cũ chìm trong hôn mê, Phong Sơ Tuyết canh giữ bên giường, nắm tay của hẩn, trong đầu nghĩ tới cảnh hẩn kéo nàng ra, phản kích một chiêu, nhưng mà lại không tránh khỏi một kiếm kia.

Hẩn có thể mau chóng tránh ra, nhưng mà nếu hẩn tránh ra thì người bị kiếm đâm chính là nàng!

Cha từng nói qua nam nhân chỉ có vì nữ nhân mình yêu mến mới có thể ngay cả tính mạng của mình cũng không cần.

Hẩn hôn nàng, nàng là người trong lòng hẩn yêu thương sao? Hẩn nói... thích nàng...

“Bất Hồi, ta thích ngươi sao? Người bị thương, ta sẽ lo lắng, nhưng mà đối với 1 thân phận khác của ta người định làm như thế nào đây?” nàng thở dài.

Lớn như vậy, nàng luôn luôn vui vẻ vô lo, mà bây giờ lại có thể biết thở dài, nếu như cha mẹ biết nhất định là không thể tin được rồi!!!

“Bất Hối, tốt nhất là ngươi hãy mau tỉnh lại, cái cô nương kia... Nhị trưởng quỹ Thúy Bình, nàng với ngươi rốt cục là có quan hệ gì? Ngươi dám ở bên ngoài có nợ phong lưu... hừ hừ!!!” Hậu quả ngươi tự tưởng tượng đi!!!

Nghĩ tới cuối cùng, lời bên gối nhỏ nhẹ của nàng tự nhiên lại biến thành uy hiếp!!! thật may Tây Môn Bất Hối vốn là đang hôn mê, nếu không lúc này nghe thấy đại khái cũng phải hôn mê luôn rồi!!!

Tây Môn Bất Hối hôn mê một ngày một đêm, Phong Sơ Tuyết vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn, dĩ nhiên tên Nhị trưởng quỹ đáng ghét kia cũng đã tới mấy lần, mỗi lần đều đấu khẩu với nàng, chỉ là lần nào nàng ta cũng bại trận trở về.

Lúc ban đầu, Phong Sơ Tuyết có vẻ tỉnh táo, đối với sự khiêu chiến của người khác nàng hoàn toàn không thêm quan tâm. Nhưng mà Phong Sơ Tuyết luôn miệng lưỡi sắc bén, làm sao có thể để cho người ta lấn lướt được? dù sao việc coi chừng bệnh nhân cũng rất nhàm chán, để tránh cho mình biến thành si ngốc, Phong Sơ Tuyết mới không thêm để ý người ta tới đập phá.

Chỉ là... những thứ này nàng đều nhớ ghi vào sổ sách, người đi vay dĩ nhiên là Tây Môn Bất Hối, chờ hắn tỉnh lại hẳn tuyệt đối là phải giải thích cho thật là tốt rồi!!!

Vào ban đêm thì Phạm Tử an bày hai gian phòng, nhưng Phong Sơ Tuyết kiên trì không rời khỏi bên cạnh Tây Môn Bất Hối, tránh cho những người không có nhiệm vụ có thể tiếp cận hắn, cho nên chỉ có Hà Thắng đi nghỉ ngơi, lúc mệt mỏi nàng liền nằm sắp ngủ ở bên giường của hắn.

Trời sáng ngày tiếp theo, tây Môn Bất Hối liền tỉnh lại.

Mở mắt ra, nhìn thấy một gian phòng thoải mái quen thuộc, mà người đang gối lên cánh tay tê dại của hắn, đúng là tiểu giai nhân mà cho dù hắn ngủ mê man vẫn luôn nhớ tới.

Nơi này hẳn là Phong Lai khách sạn, như vậy hẳn đã hôn mê ít nhất là một ngày.

“Ừm!” hắn không động dậy nhưng ngược lại nàng ngủ không yên ổn, thấp giọng kêu: “Bất Hối... ghét... bại hoại!”

Sao? Tây Môn Bất Hối suýt nữa là trừng lồi con mắt, thế nào nàng lại phát ra câu này? Hẳn lại làm cái gì cho nàng tức giận sao? Sẽ không có chứ?

Hắn đang bị thương, nàng nên đau lòng hắn mới đúng, làm sao lại nhảy ra một câu “Ghét”, phía sau còn đi theo câu “Bại hoại”???

Mới vừa nghi ngờ suy nghĩ thì nàng đã xoa xoa mắt tỉnh lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nàng giống như là ngẩn ra, nhất thời không có cách nào phản ứng, chỉ có thể sững sờ nhìn hắn.

“Ngươi... đã tỉnh rồi sao?” nàng không có nằm mơ chứ?

“Ta tỉnh rồi!” hắn nói nhỏ, nhìn bộ dạng nàng còn chưa có tỉnh hẳn, trong mắt tràn đầy đau lòng “Nàng vẫn luôn canh chừng ta?”

“Ừ!” nàng gật đầu một cái, có chút mềm mại, có chút khờ khạo “Ta lo lắng cho ngươi chứ sao!”

“Ta đã không sao rồi!” hắn bảo đảm, hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đã thương nặng hơn bây giờ hắn cũng đã từng chịu đựng qua, hắn tuyệt đối sẽ không bị vết thương kiếm này đánh bại.

“Ừ!” nàng gật đầu một cái, hốc mắt không nhận được tràn đầy nước mắt.

“Đứa ngốc!” hắn khẽ cười ôm lấy nàng, không để cho nàng có cơ hội rơi lệ “ta đã hôn mê bao lâu?”

“Một ngày một đêm!” nhưng mà sau khi tới được khách sạn này hắn mới chân chính “an ổn hôn mê”, ở trên xe ngựa thì hắn lúc mê lúc tỉnh, còn lo lắng cho an nguy của nàng.

Tây Môn Bất Hối nhìn xuống vết thương của mình.

“Là ai thay ta băng bó vết thương?” hần hỏi.

“Là Ta!”

8. Chương 8

Ở ngoài cửa phòng, Phạm Tỷ mặc không phải là trang phục truyền thống của phụ nữ, chân mang một đôi dép lê phong cách Tây Dương, phong tình vạn chủng đi tới.

“Ta đoán rằng người cũng nên tỉnh lại rồi!” nàng ta tự động kéo ghế ngồi xuống.

“Người không thể để cho ta nghỉ ngơi nhiều một chút, nhất định phải vào thời điểm này quấy rầy ta sao?” Không thèm nhìn hoàn cảnh mà chỉ đơn giản bước vào cửa, hần khẳng định nàng ta tuyệt đối là cố ý.

Phạm tỷ dò xét cẩn thận thần sắc của hần, phát hiện ra hần trừ bỏ sắc mặt có chút nhợt nhạt thì thần sắc đã hoàn toàn khôi phục bình thường, lúc này mới cười nói: “Ta đây là đang quan tâm người, người rất khó có cơ hội bị thương, ta đương nhiên là phải chú ý tới tình huống của người nhiều một chút, nếu không Lôi Quyết hỏi tới ta phải giao phó như thế nào đây?”

“Người không đem chuyện ta bị thương truyền về cung chứ?” Tây Môn Bất Hồi cảnh giác hỏi.

“Ách...” Phạm Tỷ chột dạ.

Tây Môn Bất Hồi ôm trán kêu khổ. “Đừng nói với ta Lôi Quyết cùng với cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn Thạch Vô Quá kia rất nhanh sẽ tới đây?”

“Thật sự trong ngày gần đây bọn họ sẽ tới!” Phạm Tỷ vô cùng tiếc nuối gật gật đầu.

“Thật sự là quá tốt rồi!” Tây Môn Bất Hồi than thở. “Chờ cửa được phòng mở, người lập tức đi hốt mấy thang thuốc nhức đầu tới đây phòng ngừa.” hần tuyệt đối là sẽ cần chúng.

“Ách, ta hiểu!” Phạm Tỷ len lén le lưỡi, nhin cười.

“Lôi Quyết là một trong tứ tỷ, vậy Thạch Vô Quá là ai?” Phong Sơ Tuyết tò mò hỏi.

“Là vị phu quân của Lôi Quyết, cũng là hảo bằng hữu của Tây Môn đại ca.” Phạm Tỷ thay mặt hần đáp. “Hai người này đang trong du lịch tân hôn, nhưng Tây Môn đại ca có thể coi như là một nửa sư phụ của Lôi Quyết, sư phụ xảy ra chuyện làm đồ đệ nhất định sẽ chạy tới!”

“Những chuyện này ta nói là được rồi, người có thể đi ra ngoài rồi!” Tây Môn Bất Hồi lại dè dặt mà nói.

“Vâng!” đáp chần vào đuổi khách đi, Phạm Tỷ ngoan ngoãn đứng lên. “Đồ ăn sáng ta đã sai người đưa tới rồi!”

“Tốt!”

Tây Môn Bất Hồi chỉ trả lại một từ, Phạm Tỷ cũng rất thức thời rời đi, thuận tay đóng cửa phòng lại, không còn người khác, Phong Sơ Tuyết tràn đầy ghen tức nhìn hần chăm chăm:

“Phạm tỷ là ai?”

“Là tổng chủ quỹ của Phong Lai khách sạn, người phía dưới đều là do một tay nàng huấn luyện ra, sáu năm trước nàng được Vô Quá cứu mạng, không có chỗ nương tựa cho nên Vô Quá tìm ta cùng nhau giúp nàng, Vô Quá dạy nàng võ công, y thuật đơn giản, ta dạy nàng cách mở khách sạn kiếm tiền.” Tây Môn Bất Hồi ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy... cái Nhị chủ quỹ kia, gọi là... Thúy Bình thì sao?”

Nhìn vẻ mặt thẳng thắn vô tư của hần, Phong Sơ Tuyết lúc này mới hài lòng một chút, chỉ là nàng nghĩ tới chuyện khác, nàng đập vào vai trái không bị thương của hần, đương nhiên là nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, thì thế nào?” hắn có ý kêu đau.

“Thời điểm ta đưa ngươi tới đây, thiếu chút nữa là bị người ta đuổi ra ngoài, ngươi cũng chỉ biết ngủ mê man.” Hại nàng tự dưng chịu nhiều uất ức.

“Ai dám đuổi nàng ra ngoài?” đừng nói nàng là người của hắn, chỉ tính tới tính khí cùng với miệng lưỡi sắc bén của nàng, người nào có thể đuổi được nàng?

“Nhị chương quý Thúc Bình kia tính lấy 20 lượng cho ta làm tiền tạ lễ, sau đó nói ta cùng với Hà Thắng cút đi, người nói gì đây?”

“Thật có chuyện này sao?”

“Đừng đánh trống lảng, người giao phó chuyện này cho tốt cho ta, bằng không... hừ, bản cô nương lập tức đi ngay!” nàng mới không thêm ở bên hắn!!!

“Không cho phép!” hắn vòng tay ôm chắc hông nàng, để cho nàng không đi được. “Ta sẽ xử lý chuyện này, nhưng nàng không được phép đi. Đúng rồi, chuyện của Hà Thắng là sao?” cuối cùng hắn cũng có rảnh rỗi để hỏi chuyện của cái tên kia.

“Hắn rất chân chất, chỉ là bái nhầm sư phụ, cho nên ta liền thuận tiện dẫn hắn cùng nhau trốn đi. Kết quả hắn coi ta là chủ tử, gọi ta là tiểu thư, lần này ngươi bị thương, hắn cũng giúp đỡ đưa ngươi tới đây đó!” Phong Sơ Tuyết giương mắt nhìn hắn “Bất Hối, ta đáp ứng tìm việc cho hắn, người giúp ta an bày được không? Dĩ nhiên là đãi ngộ không được quá thấp!” Dầu gì cũng là người của nàng, không thể để cho hắn chịu uất ức được.

“Chuyện này không thành vấn đề!” nếu là do nàng yêu cầu, Hà Thắng lại không phải người xấu, hắn đương nhiên là không thành vấn đề.

“Vậy thì tốt!” cuối cùng nàng cũng có thể yên tâm rồi.

Tây Môn Bất Hối tỉ mỉ nhìn nàng. “Lúc ta hôn mê, nhất định là nàng cũng không có nghỉ ngơi thật tốt. Nhìn nàng kìa, túi mắt cũng lộ ra rồi!”

“Bởi vì ta phải chăm sóc ngươi mà!” đầu tiên là nàng ngậy thơ cười một tiếng, sau đó hốc mắt đột nhiên là hồng “Thật ra thì thấy ngươi vẫn hôn mê, ta thật sự rất sợ, ngộ nhờ ngươi bị sao thì ta phải làm sao bây giờ?”

“Đứa ngốc, ta không có chuyện gì rồi” Tây Môn Bất Hối hôn lên trán nàng một cái, để cho nàng tựa vào bả vai hắn.

Hắn từ trước tới giờ sẽ không làm chuyện không có nắm chắc, ngay cả việc bị thương hắn cũng có biện pháp tránh được vị trí chí mạng nhất, nhưng quan trọng nhất là nàng không có sao.

“Thật may là ngươi không có sao, nếu không ta liền đi tìm nam nhân khác thay thế ngươi!” nàng chùi nước mắt đi, cố làm ra vẻ kiêu ngạo nói.

“Tiểu tử, lo lắng thì cứ nói lo lắng cho ta, chớ có ra vẻ uy hiếp, nếu thật sự ta xảy ra chuyện nàng sẽ chỉ biết thương tâm, sẽ không đi tìm nam nhân khác!” hắn nhéo vào lỗ mũi của nàng.

“Cuồng tự đại!” nàng nhú mày xem thường.

“Xứng với tiểu cô nương nghĩ một đằng nói một nẻo, rồi lại thông minh bất phàm rồi!” gian trá chính là gian trá, nói chuyện vẫn không quên thuận tiện ca ngợi nàng rồi.

Nghe hắn nói như vậy, Phong Sơ Tuyết tạm thời không tức giận nữa, chỉ là biểu tình trên mặt nàng toàn bộ là dầm chua “Hơn nữa, nếu ta không luôn ở bên ngươi thì giờ phút này thanh bạch của ngươi đã sớm bị phá hủy rồi!”

“Ta?” hắn nháy mắt mấy cái.

“Nơi này không ít nữ nhân, ta đương nhiên là phải cẩn thận một chút, nếu không ngươi bị ăn tươi nuốt sống thì ta...” nàng chợt im lặng không nói nữa.

“Thì nàng làm sao?” hần đùa.

“Ta... hai mươi lượng tiền công của ta ai sẽ trả!!!” nàng hung hăng đáp lại, thay thế những lời ghê tởm nàng vô tình phát ra.

Tây Môn Bất Hồi đương nhiên là rất thức thời không hỏi tới nữa, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ta đói bụng, nàng đi lấy đồ ăn sáng cho ta được không?”

“Được rồi!” Trượt xuống mép giường, nàng giao phó “Không được cho người khác vào cửa, có biết không?”

“Được rồi!”

Phong Sơ Tuyết lúc này mới hài lòng đi ra khỏi phòng, cũng không quên đóng cửa lại. Tây Môn Bất Hồi bật cười vui vẻ, cuối cùng cũng có thể thoải mái cười rồi.

Bộ dạng ghen tuông của nàng thật đáng yêu!

Thân là bệnh nhân dưỡng thương, Tây Môn Bất Hồi trừ bỏ việc mỗi ngày ở trong phòng đợi đám người ở ngoài thăm bệnh ra thì thật sự không có chuyện gì để làm cả.

Hai ngày sau, thương thế của hần đã tốt lên rất nhiều thì khách không mời cũng tự động mà tới.

“Bất Hồi, nghe nói ngươi bị thương?” Thạch Vô Quá vọt vào trong phòng, hại Phong Sơ Tuyết đang đút cháo cho hần ăn cũng phải ngừng động tác lại, Thạch Vô Quá lập tức nhận thấy được mình tới... hình như không đúng thời điểm lắm!!!

“Xin hỏi cánh cửa kia có thù oán gì với ngươi sao?” Tây Môn Bất Hồi thông thả ung dung nói.

“Không có!” Thạch Vô Quá nghi ngờ nhìn lại hần, tại sao hần lại hỏi cái vấn đề này?

“Vậy tại sao ngươi không thể đưa tay gõ cửa trước, nhất định phải dùng chân đạp cửa đây?” Cánh cửa thật đáng thương, Tây Môn Bất Hồi không khỏi vì số mạng nhấp nhô của nó mà thở dài.

Thạch Vô Quá sững sốt một chút, sau đó bật cười to.

“Còn có thể nói giỡn, bày tỏ người bị thương không hề nặng, hại ta phải chạy nhanh như vậy!”

“Vốn là không hề nghiêm trọng!” Tây Môn Bất Hồi nhàn nhạt hỏi: “Tại sao chỉ có một mình ngươi, người không có dính lấy ‘tiểu thê tử thân ái’ của ngươi sao?”

Thạch Vô Quá không thèm đếm xỉa tới hần, ánh mắt chỉ hiếu kỳ quan sát Phong Sơ Tuyết.

“Tiểu cô nương, cô là ai vậy? tại sao lại thân cận với Bất Hồi như vậy? tính khí của hần không tốt, hơn nữa thời điểm uống thuốc rất là không ngoan có đúng hay không? Thật là uất ức cho ngươi. Khi mà Bất Hồi không có chuyện gì để mà làm, hần liền tuyệt đối sẽ chinh đối phương chết đi sống lại, kêu trời trách đất...”

“Ít tấy nào nàng đi!” gầm lên một tiếng trước, sau đó Tây Môn Bất Hồi lập tức ôm lấy nàng vào lòng rồi mới thấp giọng nói: “Đừng nghe hần nói bậy, người này là tên xấu xa!”

“Này, này! Ta nào có...” Thạch Vô Quá còn chưa có kháng nghị xong thì lời nói lại bị cắt đứt.

“Toàn thế giới này chỉ có một người có thể kiềm chế được hần, nếu như không phải thương hại hần không kiềm được vợ, ta lúc đầu mới không giúp hần, trời mới biết ta đem đồ đệ cưng mà ta xem như tiểu muội gả cho hần, ta đều thay đồ đệ cưng của ta cảm thấy uất ức...”

“Này, này! Bây giờ là người nào đang phá hư danh dự của người nào đây?” Thạch Vô Quá thối hơi trừng mắt, thật là một tên không có nhân tính mà.

“Vô Quá?” ở ngoài cửa xuất hiện một nữ tử cầm kiếm xinh đẹp phi phàm, thật là thần kỳ nàng vừa kêu nhẹ một tiếng thì cái tên nam nhân mới vừa ở trong phòng nói ầu ầu nói tả lập tức vọt ra, cung nghênh nàng ở cửa ra vào, một bộ dạng ngoan ngoãn kính cẩn nghe lời nói:

“Ta ở đây!” thanh âm thật là dịu dàng, cùng với người vừa giơ chân đạp cửa cao giọng rống to kém xa vạn dặm.

“Tại sao lại một mình chạy trước tới đây?” thanh âm nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

“Ta quan tâm thương thế của Tây Môn, cho nên chạy tới trước xem hần.” hần quang minh chính đại nêu ra lý do.

“Nhưng mà, chàng tới âm ỉ Tây Môn đại ca nghỉ ngơi, có đúng hay không?” nàng mới nhẹ giọng trách cứ, Thạch Vô Quá lập tức nhỏ xuống âm lượng, nhỏ giọng phản bác lại:

“Ta không có âm ỉ hần, trên thực tế hần đang không có nghỉ ngơi, ta... ta đang cùng hần nói chuyện phiếm!”

“Vậy sao?” Nàng hoài nghi hỏi, hai người này sẽ vui vẻ cùng nhau nói chuyện phiếm sao????

Trước tiên đề xuống nghi vấn, nàng nhẹ nhàng gõ nhẹ trên ván cửa hai cái: “Tây Môn đại ca, ta có thể vào không?”

“Vào đi!” Tây Môn Bất Hồi cất giọng trả lời, sau đó lại nhỏ giọng nói bên tai của Phong Sơ Tuyết: “Đó là người duy nhất có thể kiềm chế được Vô Quá, chính là Lôi Quyết!”

Nhận được sự đồng ý, Lôi Quyết đi vào trong phòng, Thạch Vô Quá ngoan ngoãn đi theo ở phía sau.

“Tây Môn đại ca, thương thế của huynh có nặng không?” đi tới trước giường, nàng quan tâm hỏi.

“Không có sao!” Tây Môn Bất Hồi cười cười, giới thiệu hai bên: “Đây là ta coi như là thân muội Lôi Quyết, người vừa rồi mới la lối om sòm chính là Thạch Vô Quá, hai người mới thành thân không lâu, còn nàng là người của ta, Tiểu Tuyết!”

“Ai là người của người?” Phong Sơ Tuyết giơ khuỷa tay đập vào ngực hần, Tây Môn Bất Hồi lập tức uất ức ôm ngực.

Lôi Quyết mỉm cười với nàng.

“Ngưỡng mộ đã lâu. Trong thư của Phạm Tử có đề cập tới cô nương rất nhiều. Ta là Lôi Quyết, một trong tứ tỷ của Vân Lưu cung!”

“Ta là tướng công thân ái của nàng ta, Thạch Vô Quá!” Thạch Vô Quá ôm lấy vai thê tử, tự giới thiệu bản thân mình.

“Quy cũ một chút!” Lôi Quyết nhẹ nhàng liếc hần một cái, Thạch Vô Quá lập tức uất ức thu tay lại.

Di? Tình huống này thật giống!!!

Hai người nam nhân này... Phong Sơ Tuyết chợt bật cười, khó trách lại trở thành bạn tốt. chỉ khác ở chỗ, Tây Môn Bất Hồi lại uy nghiêm thêm một chút, đại khái có thể là do di chứng của việc làm đường chủ đã lâu!!!

“Lôi Quyết, muội nên hiểu năng lực của ta, cần gì phải đặc biệt chạy tới?”

“Vừa lúc thuận đường chứ sao!” Lôi Quyết cười cười, rất hiểu cá tính Tây Môn Bất Hồi làm việc không thích liên lụy tới người khác. “Muội cùng Vô Quá phải về nhà bái tổ, đang tính toán thuận đường tới đây thăm Phạm Tử, vừa đúng lúc huynh cũng ở nơi này, liền thuận tiện qua xem một chút Tây Môn đại ca rồi!” thật là hoàn toàn thuận tiện, từ Vân Lưu Cung tới Thạch gia, thực tế là phải đi qua Phong Lai khách sạn. Tây Môn Bất Hồi chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Người trong cung có khỏe không?” Tây Môn Bất Hồi hỏi.

“Thật là thần kỳ, tứ đại đường chủ đứng đầu của Vân Lưu Cung trước sau nói muốn đi ra ngoài làm việc, người này tiếp theo người kia, chắc tiếp theo sẽ đến phiên Bắc Cung đại ca rồi!”

“Lôi Quyết, có chuyện muốn làm phiền muội!” Tây Môn Bất Hồi thận trọng nói.

“Chuyện gì?” Lôi Quyết cũng thận trọng hỏi.

“Có thể giúp ta đi tìm người thay một cánh cửa chắc chắn một chút hay không?”

Cửa? Lôi Quyết quay đầu nhìn lại, ách... cửa bị phá hư, một nửa lão đảo muốn rớt ra, nàng nhìn mà phải cau mày: “Cửa tại sao lại hư thành như vậy?” đồ của Phạm Tử cũng không thể dễ hư như vậy chứ?

“Vậy thì phải hỏi tướng công của muội rồi!” Tây Môn Bất Hồi vô tội nói.

“Vô Quá? Ánh mắt của Lôi Quyết lập tức quét tới, Thạch Vô Quá chợt dạ nói: “Ách... Ta lo lắng cho thương thể của Bất Hồi, cho nên... nhất thời quên gõ cửa...” Tây Môn Bất Hồi ghê tởm, lại dám hăm hại hắn! Thạch Vô Quá len lén ném cho hắn một ánh nhìn giận dữ.

Tây Môn Bất Hồi trực tiếp làm như không nhìn thấy.

“Coi như chàng gấp, cũng không nên lỗ mãng như vậy, ngộ nhờ hù dọa Tây Môn đại ca thì làm sao bây giờ? Huynh ấy còn bị thương, nếu làm cho thương thể nghiêm trọng thêm thì ta xem chàng phải làm sao?” Lôi Quyết nhẹ giọng trách cứ.

“Ách, ta cũng không phải là cố ý mà!” Thạch Vô Quá thẹn thì nói.

“Nếu cửa là do chàng làm hư, vậy thì chàng phải chịu trách nhiệm sửa chữa nó!” Lôi Quyết công bằng nói. Người nào gây ra chuyện thì người đó phải chịu trách nhiệm thôi.

“Được!” Thạch Vô Quá buồn bã gật gật đầu.

“Lôi Quyết, các người tính ở chỗ này mấy ngày?” làm bộ không thấy ánh mắt buồn bã của Thạch Vô Quá, Tây Môn Bất Hồi hỏi tiếp.

“Đại khái là khoảng hai ba ngày, chúng ta chẳng qua là trở về dâng hương, không cần vội vàng!” Lôi Quyết trả lời.

“Vậy làm phiền muội mang Tiểu Tuyết ra ngoài đi chơi một chút!”

“Ta không...” Sơ Tuyết vừa mới lên tiếng kháng nghị thì Tây Môn Bất Hồi đã dùng ngón tay che môi của nàng lại:

“Đi chơi giải sầu! nàng ở nơi này đã mấy ngày rồi, nhất định là buồn bực muốn chết, thương thể của ta đã không còn đáng ngại nữa, nàng không cần phải lo lắng nữa, thừa dịp này đi chơi một chút trong phủ Vũ Xương đi! được không?” để cho nàng ngày ngày phải ở yên nơi này, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Lôi Quyết tự nhiên hiểu được ý tứ của Tây Môn Bất Hồi.

“Tiểu Tuyết cô nương, chúng ta đi thôi, có Vô Quá ở đây, ta đảm bảo Tây Môn đại ca tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Lôi Quyết cười nói.

“Ta?” Thạch Vô Quá nhìn ba người một chút, rất chấp nhận gật gật đầu, hắn sẽ không để cho Bất Hồi có chuyện... ở chỗ này, Bất Hồi còn có thể xảy ra chuyện gì đây?

Phong Sơ Tuyết vẫn còn do dự một chút.

“Đi đi!” Tây Môn Bất Hồi dắt tay của nàng giao cho Lôi Quyết, lấy thêm 1 túi tiền giao cho Lôi Quyết. “Nếu như Tiểu Tuyết muốn mua gì thì liền mua cho nàng!” đồ ăn vặt cùng với những biểu diễn mới lạ từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ kháng cự lại được.

“Ta biết!” Lôi Quyết nhận lấy rồi nói: “Tiểu Tuyết cô nương, chúng ta đi thôi!”

“Vậy chén cháo này ngươi phải ăn xong đó!” nàng không yên tâm nói.

“Ta biết rồi!” Tây Môn Bất Hồi cười gật đầu một cái, lúc này nàng mới cùng với Lôi Quyết sóng vai đi ra ngoài.

Hai nữ nhân vừa đi thì Thạch Vô Quá kéo một cái ghế qua, về mặt lúc này mới chuyển thành nghiêm chỉnh:

“Chuyện gì đã xảy ra?” một tên Thanh Thành lão tổ mà có thể làm Bất Hồi bị thương thì thật là lạ.

“Là có người tìm phiền toái!” Tây Môn Bất Hồi suy nghĩ một chút. “Vô Quá, mấy ngày này ngươi hãy thử tìm vị trí của Thanh Thành lão tổ, ta sợ hắn còn chưa chết tâm, sẽ hạ thủ đối với Tiểu Tuyết!”

“Ta sẽ hết sức!” Thạch Vô Quá gật đầu một cái “Ngươi thật sự thích nàng?”

“Nàng sẽ là đường chủ phu nhân tương lai của Bạch Hồ đường!” Tây Môn Bất Hồi cười một tiếng nói.

“Vậy vị hôn thê của ngươi thì làm sao bây giờ?” Thạch Vô Quá biết mục đích xuất cung của hắn là vì muốn đi tìm vị hôn thê rời nhà trốn đi, hiện tại Bất Hồi đã thích cô gái khác, chẳng lẽ cứ như vậy vứt bỏ vị hôn thê sao?

3 “Nàng chính là vị hôn thê của ta!” Tây Môn Bất Hồi trừng mắt nhìn Thạch Vô Quá, chỉ cần nhìn một cái thì hắn cũng biết tên kia đang nghĩ cái gì.

“Nàng?!” Thạch Vô Quá thiếu chút nữa là trừng lồi mắt, tại sao tên Bất Hồi kia không thèm nói sớm?

“Chuyện này ta không muốn ngươi nói ra, bởi vì Tiểu Tuyết vẫn cho là ta không biết về thân phận của nàng, nếu như mà ta đoán không lầm thì nàng vẫn đang nghĩ cách bỏ rơi vị hôn phu ta đây.” Về phần đáp án chân chính, hắn vẫn còn đang đợi.

“Ách...” nội tình việc này giống như là không phải phức tạp bình thường!

“Nói tóm lại, chuyện này ta tự mình có tính toán, ngươi và Lôi Quyết không cần phải nhúng tay, cứ ở một bên nhìn là tốt rồi.” Tây Môn Bất Hồi cảnh cáo nói, hắn cũng không muốn để đôi vợ chồng này hù dọa nàng sợ chạy.

“Dạ, đại đường chủ!” Thạch Vô Quá nhún nhún vai. Không nhúng tay thì không nhúng tay, có gì đặc biệt hơn người chứ, khi dễ hắn thật rãnh rỗi như vậy sao?

Thấy Tây Môn Bất Hồi bưng chén cháo lên ăn, Thạch Vô Quá suy nghĩ một chút, tự mình cũng nên nhanh đi tìm cánh cửa mới để thay rồi, tránh để cho thê tử thân ái của hắn trở về thấy cửa vẫn chưa được đổi sẽ cảm thấy mất hứng, hắn thương yêu thê tử như vậy, dĩ nhiên là không nên chọc cho thê tử bị tức giận rồi!

Đi dạo phố cả buổi chiều, Lôi Quyết với Tiểu Tuyết giống như đã trở nên vô cùng quen thuộc, Tiểu Tuyết đi mua một đồng đồ ăn vặt, muốn quay về cùng ăn với Bất Hồi.

Bộ dạng ân ái như vậy, Vô Quá nhìn thấy thì cảm thấy một hồi ghen tỵ, hắn và nương tử mới là tân hôn, bàn về ân ái sao có thể thua sút người khác đây? Vì vậy hắn lập tức lôi kéo thê tử về phòng, thân ái cùng nhau dùng bữa, đèn phòng ai nấy sáng, không cần can thiệp lẫn nhau.

Ăn xong đồng đồ ăn vặt, Phong Sơ Tuyết quyết định đi về phòng rửa mặt sạch sẽ một phen. Mấy ngày nay vì chăm sóc cho hắn nàng không thể tắm rửa cho tốt, hiện tại thương thế của hắn đã hồi phục được tám chín phần rồi, nàng cũng có thể thoải mái rồi.

Chỉ là... cái đó rốt cục là Kim Sang được gì, tại sao có thể khiến cho vết thương sâu như vậy lành nhanh đến vậy?

Phong Sơ Tuyết vừa mới bước chân rời khỏi phòng, Thúy Bình ở bên ngoài ẩn núp chờ đợi cuối cùng cũng có được cơ hội liền tiến lên gõ cửa.

“Người nào?” là Sơ Tuyết quên mang cái gì sao?

“Đường chủ, là ta Thúy Bình!”

Tây Môn Bất Hồi đang muốn nằm xuống nghỉ ngơi lại phải ngồi dậy.

“Có chuyện gì không?” Đêm đã xuống, hắn tốt nhất là phải giữ khoảng cách với các cô gái khác, cho an toàn một chút.

“Ta đưa bữa tối tới cho đường chủ, là Phạm Tử giao phó!”

Tây Môn Bất Hồi suy nghĩ thâm than.

“Vào đi!”

Hắn vừa mới đồng ý, Thúy Bình lập tức đẩy cửa phòng ra, sắp xếp bữa tối trên bàn xong liền bước về phía giường chuẩn bị đỡ Tây Môn Bất Hồi xuống giường.

“Bữa tối cứ để đó là được rồi, lát nữa ta sẽ ăn, ngươi cứ đi trước đi!”

Thúy Bình dừng bước chân lại, sâu kín nhìn hắn.

“Đường chủ, để Thúy Bình hầu hạ người dùng bữa có được không?”

“Không cần, ta có thể tự mình ăn!”

“Vậy Thúy Bình thay thuốc cho người!” nói xong, nàng ta cố gắng dùng tay kéo y phục trên người hắn.

“Không cần, vừa rồi Tiểu Tuyết đã giúp ta rồi!” hắn cũng không muốn để cho Tiểu Tuyết nhìn thấy cảnh này!

Có lẽ hắn nên thừa cơ hội này nói cho rõ ràng, tránh cho Tiểu Tuyết lại nghi ngờ hờn dỗi hắn.

“Đường chủ, người không thích Thúy Bình nữa sao?” giọng nói của nàng ta mang theo âm điệu đáng thương như bị vứt bỏ. “Thúy Bình không hiểu, mình có chỗ nào thua kém Tiểu Tuyết cô nương?”

“Thúy Bình, ta chỉ coi ngươi là muội muội của Nguyệt Phong.” Tây Môn Bất Hồi nghiêm mặt nói. “Ngươi là một thành viên của Bạch Hổ đường, Tiểu Tuyết là khách quý của ta, ngươi nên đối xử với nàng lễ phép một chút!”

“Nàng làm sao có thể so sánh với Thúy Bình? Đường chủ hiện chỉ thích nàng, cũng không thích Thúy Bình nữa, Thúy Bình có chỗ nào không tốt, chỉ cần đường chủ nói thì Thúy Bình có thể thay đổi mà!” Nàng ta khẩn thiết nói.

“Ngươi không cần phải thay đổi vì ta, chỉ cần làm việc theo đúng đường quy là được rồi!”

“Thúy Bình... thích đường chủ!” nàng ta thấp giọng lớn mật thổ lộ.

“Thúy Bình, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, cho tới bây giờ ta chỉ xem ngươi là muội muội của Nguyệt Phong, ngươi đối với ta cũng không nên có những ý tưởng khác.” Chuyện tình cảm, Tây Môn Bất Hồi từ trước tới giờ đều rất rõ ràng.

“Là bởi vì thân phận của ta thấp kém cho nên đường chủ ghét bỏ ta sao?” nàng ta nén lệ nói.

“Cái này cùng với thân phận không có liên quan!” Tây Môn Bất Hồi thở dài. “Thúy Bình ngươi là một cô gái tốt, tương lai ngươi sẽ có người tốt với ngươi!”

“Ta không cần tương lai, ta chỉ biết hiện tại thôi.” Nàng ta khẽ hô to. “Đường chủ, Thúy Bình thật sự thích người, thích người rất lâu rồi, Thúy Bình đang nói thật đó!”

“Thúy Bình, ngươi là trợ thủ do một tay Nguyệt Phong huấn luyện, đối với đường quy cũng nên hiểu rõ, chuyện này tới đây chấm dứt, ta hi vọng sẽ không có lần sau.” Tây Môn Bất Hồi lấy đường quy ra lãnh đạm nói: “Về công, ngươi bây giờ là đang dĩ hạ phạm thượng, chất vấn lời nói của bốn đường chủ, về tư, ta đã có người yêu thích, Tây Môn Bất Hồi ta chỉ biết có một thê tử mà thôi! Ngươi hãy nhớ kỹ lấy, lui ra đi!”

Ánh mắt Thúy Bình sâu kín oán oán, tuyệt đối không hề cam tâm.

“Đường chủ, trong lòng người thật... tuyệt đối không hề có ta?”

“Lui ra!” Đã nói rất rõ ràng, Tây Môn Bất Hồi không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa.

Thúy Bình cắn răng một cái, cởi xuống áo ngoài của mình, bỏ nhào lên người hắn, tiếp theo chặn kéo quần áo của hắn, áp thân thể của mình vào.

“Bất Hồi, ngươi xem bộ y phục này là Lôi Quyết đã tặng cho ta đó, có đẹp hay không?” chữ còn chưa nói xong, vừa đẩy cửa ra Phong Sơ tuyết thấy hai người quần áo xốc xếch, đang nằm ở trên giường...

“Tiểu Tuyết!”

Phong Sơ Tuyết một câu cũng không nói, quay người bỏ chạy ra ngoài, thiếu chút nữa là đụng vào Thạch Vô Quá đang đứng ngoài cửa.

Oa, chuyện gì xảy ra? Thật may là hắn nhanh như chớp, nếu không nhất định là sẽ va chạm rồi! Hắn lại nhìn vào phía trong phòng, trợn mắt há mồm tại chỗ!!!

Tây Môn Bất Hồi đem Thúy Bình đẩy ra, cả người tản mát ra hơi lạnh, mặt không chút thay đổi.

“Lôi Quyết!” hắn hướng ra ngoài kêu lên.

“Ồ đây!” Lôi Quyết lướt qua Thạch Vô Quá, lập tức vào cửa.

“Trước ngày mai, ta không muốn thấy nàng ta xuất hiện ở Phong Lai khách sạn, nếu như nàng ta dám tiết lộ chuyện của Bạch Hồ đường thì liền xử theo đường quy.” Tây Môn Bất Hồi lạnh giọng nói xong, kéo áo khoác vào liền phi thân lướt qua hai người xông ra ngoài.

Lôi Quyết càng nghĩ càng thấy không đúng, lập tức nói: “Vô Quá, chèo theo sau xem một chút!”

“Ừ!” Thạch Vô Quá lập tức đuổi theo.

Trong phòng, chỉ để lại Thúy Bình đang kinh sợ, nước mắt khóc lóc. Tại sao một nam nhân bình thường luôn vui vẻ tươi cười, giọng nói hiền hòa lại đột nhiên có thể trở nên đáng sợ như vậy?

“Người không nên chọc giận Tây Môn đại ca!” Lôi Quyết cũng không có đồng tình với nàng ta.

Người ta gọi là Tiểu Diện Hồ Tây Môn Bất Hồi, bình thường có thể rất thân ái vui vẻ, rất không có uy hiếp, nhưng một khi bị chọc giận hậu quả tuyệt đối rất là đáng sợ!!!

9. Chương 9

Trang phục đồ thẩm, da thịt trắng nõn, dáng người mềm mại, nam nhân nào lại không thích? Nữ nhân lấy nhan sắc dụ hoặc, nam nhân có mấy ai có thể làm Liễu Hạ Huệ?

Hắn nói “Sẽ xử lý”, chính là mang lại kết quả này sao? Nhớ tới một màn ở trong phòng kia, ánh mắt khiếp sợ của Tây Môn Bất Hồi, bước chân của Phong Sơ Tuyết càng lúc càng nhanh.

Bất quá nàng vừa rời đi... hắn liền...

Phong Sơ Tuyết không quay đầu, không phân biệt phương hướng, chẳng qua là cứ thẳng tắp bước đi, tới khúc quanh thì quanh, rẽ thì rẽ, cuối cùng tới một hẻm cụt rồi, nàng lại tung người nhảy lên mái hiên nhỏ, thu hai chân lại ngồi ở đó, tay ôm đầu gối, đầu gục xuống buồn bã.

Tây Môn Bất Hồi cái tên sắc lang này!!!

Càng không muốn nghĩ nàng lại càng nghĩ tới một màn kia, nàng vẫn rất tức giận nhưng chỉ là nàng càng nghĩ tới thì nàng lại càng cảm thấy thái độ của hắn rất không đúng!

Mặc dù Thúy Bình quần áo không chỉnh tề nằm trên người hắn nhưng hắn cũng không có vẻ nằm đó hưởng thụ, tay hắn không hề đặt trên người nàng ta, ngược lại là hắn đang chống đỡ để khỏi bị ngã ra!

Hưởng thụ mỹ nhân nhưng hắn lại không hề có vẻ tươi cười, ngược lại trong mắt hắn lại ánh lên một tia chán ghét cùng với tức giận. bọn họ quen biết thời gian không lâu, nhưng đa phần thời gian luôn ở bên cạnh nhau, đối với biểu tình của hắn nàng đã quá quen thuộc, nhưng nàng lại chưa từng thấy hắn nổi giận bao giờ, ngay cả khi từ hắn cứu nàng khỏi tay Thanh Thành lão tổ cũng không có!

Cuối cùng, coi như hắn muốn lên nàng mà ăn vụng cũng không cần chọn thời điểm này, biết rõ nàng đang ở gần đó, sắp tới tìm hắn, theo trí thông minh của hắn thì hắn sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Trừ phi là... hắn cố ý!!!

Tình cảm của Bất Hồi... cũng không phải giả, nếu không hắn sẽ không xả thân bảo vệ nàng, dựa vào một điểm này thì hình như là nàng nên cho hắn một cơ hội giải thích!

“Tiểu Tuyết, nàng đang ở đâu!” bên ngoài ngõ hẻm, một bóng trắng vội vàng xẹt qua, tiếng kêu vang lên không ngừng.

Ngu ngốc, cũng chỉ biết ở ngoài phố chạy tới chạy lui, không biết quẹo vào hẻm xem một chút sao? Nàng mắng ở trong lòng. Hắn không có tìm vào thì nàng cũng không có ý định đi ra ngoài.

Tỉnh táo lại thì thật ra thì nàng cũng tin tưởng hẳn trong sạch, chỉ là nàng vẫn còn rất tức giận! biết rõ nữ nhân kia có ý đồ đối với hẳn, hẳn còn cho cô ta vào cửa, đáng đời hẳn bị người ta thiết kế, nếu như nàng dễ dàng tha thứ cho hẳn như vậy thì sau này hẳn sẽ trở nên hư hỏng!!!

Cho nên, Phong cô nương đã quyết định trốn đi cho hẳn tìm, để cho hẳn gấp gáp một chút thì tốt lắm!!!

“Bất Hồi!” lại một bóng người đuổi theo sau.

Là Thạch Vô Quá!

Nhìn tới hẳn, nàng liền nghĩ tới Lôi Quyết thẳng thắn phóng khoáng thì ra một cô gái cũng có thể hào tình, không câu nệ tiểu tiết như vậy! nghe nói Thạch Vô Quá yêu nàng là bởi vì tính cách này của nàng!!!

Nghĩ tới Lôi Quyết, nàng quyết định đi tìm Thạch Vô Quá là tốt nhất, để cho hẳn không cần để ý tới cái tên ngu ngốc kia, có thể bỏ về khách sạn nghỉ ngơi! Nếu không, dứt khoát nàng cũng trở về khách sạn nghỉ ngơi, cứ để cho tên ngu ngốc kia tiếp tục đi tìm nàng là được rồi! Cứ quyết định như vậy đi!!!

Mới vừa nhảy xuống đất, nàng lại do dự.

Thương thế của hẳn... vừa mới khá hơn một chút, lại trải qua cả đêm bên ngoài, có thể lại bị nặng hơn hay không? Nghĩ tới đây, Phong Sơ Tuyết đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng.

Nàng nên giận hẳn, nhưng lại lo lắng cho hẳn, giống như mẹ đã từng nói bởi vì mẹ yêu cha cho nên bất kể cha làm chuyện gì chọc giận mẹ thì mẹ cũng đều tha thứ cho cha, thậm chí còn tìm lý do bào chữa cho cha!!!

“Tuyệt Nhi, thời điểm khi con yêu một người, con sẽ hiểu loại cảm giác đó!!!”

Nha!!!

Nàng... nàng yêu Tây Môn Bất Hồi rồi sao?

Nhưng mà... nàng còn muốn hẳn từ hôn!!!

“Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt!” đầu hẻm bị hai bóng người chiếm giữ, thanh âm vô cùng quen tai.

“Lại là các người!” Phong Sơ Tuyết nheo mắt lại “Hai thầy trò các người cảm thấy mình chưa đủ thất bại sao? Giờ lại muốn tìm thêm thất bại nữa?”

“Tiểu cô nương, lần này không giống như lần trước, ở chỗ này không có ai có thể cứu người!” đứng ở sau lưng Thanh Thành lão tổ chính là tên háo sắc Triệu Thành.

“Chuyện cười!” Phong Sơ Tuyết xua xua tay nói “Phong Sơ Tuyết ta lúc nào cần có người tới cứu? Hai người các người võ công có thể cao hơn ta, cũng không có nghĩa là hai người có thể bắt được ta!”

“Tiểu cô nương, tốt nhất là người nên ngoan ngoãn chịu trói, bản lão tổ không muốn để mọi người phải nói ta khi dễ hậu sinh văn bối như người!” Thanh Thành lão tổ tự tin nói.

“Bây giờ người uy hiếp ta đi với người không phải là người đang khi dễ ta sao?” Giả từ bi!!!

“Tiểu cô nương, đừng phí thời gian của bản lão tổ, ngoan ngoãn theo ta đi!”

“Muốn ta bó tay chịu trói ư, không dễ dàng như vậy đâu!” Phong Sơ Tuyết tung người lên mái hiên, le lưỡi làm mặt quỷ với bọn họ rồi bỏ chạy!

“Nha đầu thú!” Thanh Thành lão tổ lập tức đuổi theo.

Mới vừa rồi là tự mình chạy, bây giờ là bị người đuổi theo, gần đây hình như là nàng đặc biệt có duyên với việc “chạy trốn”!

Không cần phải nói Phong Sơ Tuyết cũng biết, ngộ nhỡ bị đuổi kịp sẽ không dễ dàng thoát như trước, bởi vì nàng vừa mới tắm rửa xong, qua gặp hẳn tức giận liền chạy đi, đồ bảo bối gì cũng không có mang theo, trừ việc chạy trốn nàng còn có thể làm gì???

Tên Bất Hồi đáng ghét, mới vừa đuổi theo nhanh như vậy, lúc này sao không nhanh một chút trở lại đây chứ???

Phong Sơ Tuyết chạy về hướng khách sạn, khách sạn có Lôi Quyết ở đó, ít nhất có thể ngăn cản một chút, trời cao phù hộ nàng có thể bình an về tới khách sạn đi!

Đáng tiếc, trời cao không có nghe thấy lời cầu nguyện của nàng, Thanh Thành lão tổ đã nhanh hơn nàng một bước, mà cái tên đồ đệ dẫn đòn chậm chạp kia lại chậm chạp chặn sau lưng nàng!

“Nha đầu thúì, đùa giỡn xong rồi, ngoan ngoãn đi theo ta đi!”

“Lão đầu thúì, ngươi đừng mơ tưởng ta ngoan ngoãn nghe lời ngươi, có bản lĩnh thì tự mình tới bắt ta đi!” biết rõ mình đang gặp nguy hiểm nhưng nàng vẫn không thể chịu đi vào khuôn khổ được.

Đùa sao? Muốn giết thì giết, Phong Sơ Tuyết này không thể chịu nhục, coi như là nhất định sẽ bị bắt nhưng nàng không thể ngoan ngoãn chịu bị bắt dễ dàng như vậy, Phong Lăng cốc không có người nhát gan như vậy!

Luận về võ công, trong hai người đương nhiên là võ công của tên Triệu Thành kia thấp hơn, Phong Sơ Tuyết liền rất nhanh ra chiêu với hắn, khi Triệu Thành nhanh nhẹn phản ứng tránh ra thì nàng lại lập tức thi triển khinh công, tiếp tục chạy trốn!

“Đừng hòng mơ tưởng!” Thanh Thành lão tổ đuổi theo, tung ra một chưởng, Phong Sơ Tuyết nghe thấy sau lưng hô to một tiếng, nàng khẽ quay người ra sau nhìn, thì vừa đúng lúc tránh khỏi một chưởng của hắn đánh vào ngay tim của nàng, thế nhưng một chưởng đó vẫn nặng nề đánh vào trên vai nàng!

“A!!!” Phong Sơ Tuyết thất thanh kêu lên, máu tươi phun ra khỏi khóe miệng, thân thể nặng nề rơi xuống.

Đi lên phía trước tìm người không thấy nên Tây Môn Bất Hồi quay trở lại tìm, thì nghe thấy tiếng đánh nhau chạy đến, không ngờ lại nhìn thấy cảnh Sơ Tuyết trúng chưởng!!! hắn lao lên phía trước, kịp thời ôm lấy thân thể của nàng!

“Sơ Tuyết!” Tây Môn Bất Hồi không thể tin, mới vừa rồi còn là một giai nhân cười nói tức giận vui vẻ, thế nhưng lúc này lại không chút sinh khí nằm trên cánh tay hắn, miệng đầy máu tươi!!!

“Thanh Thành lão tổ!” Hắn trợn mắt lên hét to một tiếng, nội lực mạnh mẽ không hề che giấu, hướng thẳng về phía hai thầy trò Thanh Thành lão tổ tấn công!

Thanh Thành lão tổ vội vàng vận chân khí bảo vệ tâm mạch, là “Hổ Khiếu”, âm thanh vang dội đủ để người ta điếc tai mất thính giác, hắn may mắn không có sao nhưng Triệu Thành lại phát ra tiếng kêu đau.

“A sư. Sư phụ!” đôi mắt trợn trắng, thất khiếu chảy máu, cả người hắn lung lay.

Thạch Vô Quá nghe tiếng liền lập tức chạy tới, vẻ mặt lập tức biến đổi, một khi Bất Hồi đã ra tay thì cũng sẽ không lưu tình, lúc này không ai có thể cứu được phái Thanh Thành rồi, phái Thanh Thành hôm nay nhất định là bị diệt môn!!!

Tây Môn Bất Hồi vừa hô to rống giận vừa đồng thời truyền chân khí cho Phong Sơ Tuyết, nếu không người đầu tiên không chịu nổi chính là nàng. Thanh Thành lão tổ chờ tiếng hô ngừng lại thì lập tức phi lên công kích, Thạch Vô Quá phi thân ra ngăn cản: “Bất Hồi, trước tiên mang Sơ Tuyết về chữa thương đi, nơi này giao cho ta!”

“Không!” Tây Môn Bất Hồi đặt Phong Sơ Tuyết xuống một bên, ánh mắt lãnh khốc, tung người bay qua khỏi Thạch Vô Quá, Thạch Vô Quá không thể làm gì khác hơn là lui ra.

Tây Môn Bất Hồi ra tay nhanh chóng, tuyệt đối không cho đối phương một cơ hội phản kích hay thở dốc, Thanh Thành lão tổ bị tấn công chặt vật không đánh trả được, Tây Môn Bất Hồi dùng ngón tay hóa thành chiêu kiếm, ngưng khí bắn thẳng vào trong miệng của Thanh Thành lão tổ.

“AAA!” Thanh Thành lão tổ nhất thời lui ra mấy bước, cả người lay động không dứt “Ngươi... ngươi...” tim cốt hắn chảy máu, đau đớn trong nháy mắt xỏ xuyên qua tất cả tri giác của hắn.

“Ta vẫn luôn nhân nhện, ngươi không nên đả thương nàng!” Tây Môn Bất Hồi lạnh lùng băng giá nói, chậm rãi thu hồi lại kiếm chiêu.

“Người... Oa!!!” Một tiếng kêu phá vỡ sự yên tĩnh của đêm, Thanh Thành lão tổ phun ra máu tươi, cả người đổ sập xuống đất.

Về mặt của Thạch Vô Quá rất nghiêm trọng, hắn vẫn biết thành tựu kiếm thuật của Bất Hồi rất cao, nhưng không nghĩ tới lại cao tới trình độ này, mà hắn hôm nay lại tự nhiên dùng phương thức này để giết người!!!

Tây Môn Bất Hồi không nói lời nào, xoay người ôm lấy Phong Sơ Tuyết phi thân về khách sạn.

Bả vai thật là đau, cảm thấy xương giống như muốn vỡ ra vậy... đau quá... cha, mẹ, thật là đau!!!

Chợt thấy một hồi không khí nóng thổi mái xuyên vào cơ thể, bả vai bị đau lại có cảm giác mát mẻ thoải mái, về mặt đau đớn của nàng lại dần dần bình thản lại.

Tiếp theo, trong miệng nàng lại được đút thuốc!!!

Không cần, thật là đáng! Nàng ngậm chặt miệng không chịu mở ra.

Sau đó, hai cánh môi ấm áp lại phủ xuống, ép môi nàng mềm mại tách ra, sau đó một hồi thuốc đắng được đổ vào miệng nàng!

Không cần, không muốn!!! nàng muốn phun ra!!!

Giống như là sớm biết nàng sẽ có phản ứng này, đôi môi kia không hề rời khỏi, ngược lại còn dán vào môi nàng thật chặt, lại thăm dò trong miệng nàng, khiến cho cổ họng nàng không thể không mở ra, nuốt hết thuốc đắng vào trong bụng!

Cử chỉ như vậy tái diễn nhiều lần thuốc mới được uống xong.

Uống thuốc xong, môi hắn lại chụp xuống, nhưng lúc này trên môi hắn lại là nước đường ngọt, nàng làm theo bản năng mút chặt, ngậm vào tất cả vị ngọt trên môi của hắn.

Rồi sau đó, cảm giác mát mẻ biến mất, bả vai lại mơ hồ bắt đầu đau...

Nàng vẫn hỗn loạn, mê mê mang mang, nàng bị đánh trúng rồi, chết chắc!!!

“Ta không muốn chết...” Nàng lẩm bẩm. nàng còn chưa có tính xong sổ sách với Tây Môn Bất Hồi, còn chưa có giận hắn đủ, nàng không muốn chết!!!

“Nàng sẽ không chết, ta sẽ không để cho nàng chết!” nàng cảm thấy mình giống như là trôi trong mây, lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc, giống như thề hứa thì thầm bên tai nàng.

Bả vai lại đau rồi!

Nàng cau mày, cố gắng chịu đựng không kêu gào ra tiếng, nàng đã không còn một chút sức lực nào nữa.

Nhưng mà, giống như là có người biết nàng đau, không ngừng vuốt ve vết thương nàng, chậm rãi xoa dịu nỗi đau của nàng, đau đớn dần dần lui đi, rốt cục nàng cũng có thể bình an ngủ thiếp đi.

Khi rốt cục nàng cũng tỉnh táo mở mắt ra, ánh hoàng hôn từ cửa sổ chiếu vào trong phòng, nàng nhìn thấy ánh hoàng hôn chiếu vào đầu giường quen thuộc, bản năng biết được mình không có chết.

Trong phòng không có bất kỳ người nào, trực giác nghĩ muốn đứng dậy, nhưng mới vừa động thì bả vai lập tức truyền tới cảm giác đau đớn.

“Ừm...” nàng chịu không nổi lại nằm trở về.

“Đừng động!” Tây Môn Bất Hồi ở ngoài cửa nghe thấy nàng kêu lên một tiếng, lập tức đẩy cửa đi vào.

“Hừ!” vừa nhìn thấy hắn, oán giận lúc trước lại nổi lên, Phong Sơ Tuyết lập tức quay mặt vào trong, không thèm nhìn hắn.

Tây Môn Bất Hồi mỉm cười bước lại gần nàng.

“Rất đau sao?” hắn dịu dàng hỏi.

Nàng ngay cả câu “hừ” cũng không thèm nói, không thèm để ý tới hắn.

“Vết thương của nàng ta đã trị tốt, qua mấy ngày nữa sẽ không sao, cũng sẽ không đau đớn nữa!” nàng không phản ứng hấn lại lại tiếp tục nói.

Nàng vẫn không phản ứng, cũng không thèm quay đầu lại.

Tây Môn Bất Hồi sờ sờ lỗ mũi, người ta không để ý tới hấn, hấn chỉ có thể tự mình động, vì vậy hấn vươn tay về phía vai của nàng...

“Người muốn làm gì?” nàng lập tức phản ứng.

Không có gì, ta chỉ muốn giúp nàng xoa đi đau đớn thôi!” hấn nhẹ giọng giải thích.

“Không cần người làm bộ tốt bụng!” nàng bướng bỉnh đáp, nhện đau chống người ngồi dậy.

“Thương thể của nàng còn chưa khỏi, hiện tại nếu không trị liệu thì nàng sẽ rất đau đớn!” ai, xem ra một cuộc ngủ mê man cũng không thể khiến cho cô gái nhỏ này quên đi tức giận.

“Không cần người lo!” coi như nàng có chết vì đau cũng không cần hấn quan tâm.

“Ta không quan tâm thì ai quan tâm đây?” hấn cười một tiếng “Nàng bị thương thì ta sẽ đau lòng!”

“Lời ngon tiếng ngọt!” nàng hừ nói, cố gắng không cử động, nhưng đôi má tái nhợt lại toát ra vẻ đỏ ửng “Ta không thèm tin tưởng lời người nói nữa!”

“Được, nàng không cần tin lời của ta, nhưng ít ra để cho ta giúp nàng chữa thương được không?” hấn lại tiến lên một bước, ngồi bên cạnh nàng.

“Không cần người nhiều chuyện, người đi ra ngoài... ta không muốn gặp người!” Phong Sơ Tuyết kéo chăn chui đầu vào, co người nằm vào cuối giường, đôi mắt căm tức nhìn hấn.

Xem ra nếu không giải thích xong hiểu lầm này trước thì nàng sẽ không chịu cho hấn chữa thương rồi.

“Lúc hôn mê nàng tương đối đáng yêu hơn!” hấn thở dài nói. Ít nhất khi đó nàng sẽ ngoan ngoãn để cho hấn trị liệu, sẽ không gây sự.

Phong Sơ Tuyết quay đầu đi nơi khác không thèm nhìn hấn.

“Tiểu Tuyết, nàng phải hiểu ta, nếu như thật sự ta ham mê nữ sắc, thì trên đường khi chúng ta đi chung ta đã có rất nhiều cơ hội tìm nữ nhân, không cần phải chờ về tới đây!” Hấn không bao giờ phải giải thích hành vi của mình với bất kỳ ai... nhưng việc nào cũng có lần đầu tiên, cái lệ này không biết có phải là tốt hay không nữa!!!

Nàng cũng không lên tiếng.

“Nàng thật sự tin tưởng ta có quan hệ gì đặc biệt với Thúy Bình sao?” hấn dừng lại một hồi lâu sau lại hỏi.

Nàng tiếp tục im lặng.

“Nếu như nàng nghĩ ta là loại nam nhân trong lòng đã có nàng lại vẫn còn đi ôm nữ nhân khác thì hiện tại ta lập tức rời đi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt của nàng nữa!” Giọng nói của hấn chuyển sang lạnh lùng, chờ đợi đáp án của nàng.

Khi hấn không hề mỉm cười nữa, giọng nói càng lúc càng bình thản thì đó chính là bày tỏ hấn đang nghiêm túc, nói được sẽ làm được.

Nàng vẫn chưa trả lời thì hấn lại cười tự giễu, đứng dậy cất bước muốn rời đi.

“Đứng lại!” nàng rốt cục cũng mở miệng, hấn dừng lại nhưng không quay đầu lại. “Bất Hồi xấu xa, người không thể ngừng uy hiếp ta sao?” lại còn dám uy hiếp ngược lại nàng, một chút cũng không ôn nhu gì cả!

Tây Môn Bất Hồi cười, quay người trở lại.

“Nàng nghĩ ta làm sao uy hiếp nàng?” hấn hết sức lễ độ hỏi.

Đỗ nữ nhân luôn luôn không phải là sở trường của hắn, chính xác mà nói bốn đường chủ bọn họ cũng là bốn người bạn tốt, bọn họ có một điểm chung lớn nhất chính là: không có thời gian cho chuyện nam nữ. Hắn là bởi vì sớm có hôn ước, mà ba người kia thì... là nguyên nhân gì thì rất khó nói.

Nàng nhìn hắn chăm chăm, càng nghĩ tới hắn càng giận, tức tức nước mắt của nàng tự nhiên từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Tiểu Tuyết!” Tây Môn Bất Hồi sợ hết hồn hô lên.

Nàng cũng bị chính mình làm cho giật mình, sau đó giơ tay lên lau nước mắt, nhưng càng lau đi thì càng rơi ra nhiều hơn, càng lau càng tức giận.

“Ghét...” nàng cảm giận cảm gối làm vũ khí, ném về phía hắn.

“Tiểu Tuyết!” hắn dịu dàng gọi, chụp được cái gối, bước lên phía trước ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào ngực.

“Ô... người ghê tởm!” không ngừng được, nàng dứt khoát khóc lớn!!!

Thời điểm khi hắn bị thương, nàng không dám khóc, sợ vừa khóc sẽ không ngừng được, chỉ có thể nghĩ tới phải chữa thương cho hắn, phải chăm sóc cho hắn bình phục!

Hắn bị thương... là bởi vì nàng. Phút chốc khi hắn bị trúng nhất kiếm kia, khi nàng rút kiếm, khi máu hắn phun ra, nàng cái gì cũng không thể suy nghĩ, cái gì cũng không muốn, trong lòng chỉ có một ý niệm đó là nếu như hắn có mệnh hệ gì, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ hắn cô đơn nơi địa phủ, khi đó nàng mới biết đối với nàng hắn đã trở nên quan trọng tới như vậy!

Nhưng mà... người này thương thế vừa chuyển tốt một chút lại cùng nữ nhân khác thân cận như vậy, còn bị nàng nhìn thấy, bất kể đó là thật hay giả nàng chỉ cần nghĩ tới là lại tức giận.

“Được rồi, là lỗi của ta!” Nhưng mà hắn cũng là người vô tội, vì hắn căn bản không hề muốn mấy loại mỹ nhân kia.

“Ô... biết rõ nàng ta có ý đồ với người, ô ô... Người còn cho nàng ta tới gần người, ô ... người dần!!!” Vừa khóc vừa mắng, nước mắt của nàng cứ lau trên người hắn.

“Là ta thiếu thận trọng!” hắn chấp nhận thở dài.

Đúng phải thời điểm này, nam nhân trừ việc nhận sai ra chẳng lẽ lại cùng một nữ nhân đang khóc lóc giảng đạo lý sao? Chớ có ngu ngốc như vậy!!!

“Người hại ta...” nàng đánh hắn “Hại ta...hại ta thương tâm... ô.... Bại hoại, xấu xa!”

“Thật xin lỗi!” Ba chữ này là hắn rất có thành ý!

Nếu như hắn đủ cẩn thận, nàng sẽ không hiểu lầm, sẽ không đơn độc chạy ra ngoài bị Thanh Thành lão tổ đả thương, là hắn hại nàng chịu thương tích này!

“Ô... Bất Hồi ngốc...”

Chờ nàng mắng xong thì cả áo của Tây Môn Bất Hồi cũng đã ướt đẫm nước mắt của nàng.

Nàng vẫn còn khóc, nhưng tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, tâm tình cũng bình tĩnh hơn, Tây Môn Bất Hồi vẫn như cũ ôm lấy nàng, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng.

“Đừng khóc nữa ,được không?” nàng không khóc thì thôi , vừa khóc là kinh người. Chẳng qua là tim của hắn bị tiếng khóc của nàng làm cho rất đau!

“Không cần... người quan tâm...” nàng nấc cục, nước mắt dần dần ngừng lại.

“Nếu có thể không quan tâm thì ta đã sớm bỏ nàng lại, nhưng mà ta không bỏ được!” hắn nâng mặt nàng lên, lau đi nước mắt của nàng.

Nàng hít mũi một cái, giương mắt nhìn hắn. lời ngon tiếng ngọt của hắn thật rất kém cỏi, nhưng lại động lòng nàng, một lời nói của hắn khiến cho nàng không còn tức giận nữa.

“Về sau không cho phép người để cho những nữ nhân có ý đồ với người tới gần người nữa!” nàng mạnh mẽ ra lệnh.

“Được!” hắn gật đầu.

“Người thê?”

“Còn phải thê?” hắn nhướn mày hỏi.

“Dĩ nhiên!” nàng làm một bộ dáng không thương lượng, Tây Môn Bất Hồi không thể làm gì khác hơn là thê.

“Trời cao chứng giám, Tây Môn Bất Hồi ta sẽ cùng những nữ nhân có ý đồ với ta giữ một khoảng cách, nếu như mà làm trái...”

“Phạt người quay vào vách tường suy nghĩ, không bước chân ra khỏi nhà ba ngày!” nàng tiếp lời hắn.

Tây Môn Bất Hồi thiếu chút nữa là bật cười, thật may là kịp thời nhìn được, ngoan ngoãn nói: “Phạt ta úp mặt vào tường sám hối, không bước chân ra khỏi nhà ba ngày!” cái này không biết là lời thê gì.

“Cái này thì còn được!” cuối cùng nàng cũng hài lòng.

“Bây giờ có thể để cho ta chữa thương chưa?” Tây Môn Bất Hồi kiên nhẫn hỏi.

“Có thể” nàng buông chân ra.

Tây Môn Bất Hồi xoay người nàng lại, kéo y phục của nàng xuống, mắt nhìn thẳng, đắp thuốc lên vai nàng. Phong Sơ Tuyết không hề phản đối, khi nàng hôn mê thì nàng đã mơ hồ cảm thấy được những chuyện này.

Nàng cúi đầu che giấu thẹn thùng. Mặc dù nàng ở trong cốc từ nhỏ, nhưng vẫn hiểu được nam nữ khác biệt, hiện tại ngay cả thân thể của nàng hắn cũng nhìn qua.

Từ khi quen biết tới giờ, biến chuyển của hai người... hiện tại là thời điểm nói rõ thân phận rồi sao?

“Bất Hồi?”

“Ừ?” hắn lơ đãng lên tiếng.

“Người có nhớ ta đã nói muốn yêu cầu người một chuyện sao?”

“Nhớ!” Rất tốt, được liệu thoa lên mấy ngày này vết chường trên người nàng đã phai đi rất nhiều rồi.

“Người có muốn biết là chuyện gì hay không?”

“Nàng nói đi!” trị liệu xong, hắn kéo thẳng lại y phục cho nàng.

“Từ hôn?” hắn không hiểu hỏi lại.

Nàng quay người lại, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Người cùng Phong Sơ Tuyết của Phong Lăng Cốc có hôn ước, Phong Sơ Tuyết không muốn gả cho người nên mới rời nhà trốn đi!”

“Ta biết!” phản ứng của hắn thật bình tĩnh.

Đường chủ tiền nhiệm của Bạch Hổ đường là nghĩa phụ của hắn, cùng Phong Kế Quang là bạn hữu tri giao, hai bên đã cùng nhau lập nên hôn ước này, lời của nghĩa phụ nói hắn không bao giờ quên.

“Phụ mẫu làm chủ, cũng không thể đại biểu cho hai người đồng ý, hai người không quen biết có thành thân cũng sẽ không hạnh phúc, cho nên ta muốn người từ hôn!” nàng giống như không nghe thấy lời hắn nói, tiếp tục nói.

“Tại sao?” tại sao nàng muốn từ hôn?

Ánh mắt của nàng lấp lánh, kiêu ngạo lại tự tin.

“Bởi vì ta chính là Phong Sơ Tuyết, là vị hôn thê của người, mà ta không cần bất kỳ ai thay ta an bày hôn nhân, ta muốn gả cho người mà ta tự chọn!”

10. Chương 10

Bởi vì không muốn bị gả đi sớm, bởi vì không muốn gả cho một người chưa từng gặp mặt, cho nên nàng mới rời nhà trốn đi, quyết định đi xông xáo giang hồ!

Bởi vì biết hần là Tây Môn Bất Hồi mới đáp ứng đi theo hần!

Bởi vì muốn hần chủ động từ hôn, cho nên mới ra điều kiện...

Phong Sơ Tuyết đem mọi chuyện từ đầu tới cuối nói với hần, Tây Môn Bất Hồi vẫn duy trì vẻ mặt không thay đổi lắng nghe nàng nói.

“Chuyện chính là như vậy!” nàng nhìn hần, nhưng mặt hần vẫn không hề thay đổi một chút nào.

“Như vậy kết luận...?” hần vô cùng lễ độ hỏi.

Nàng hít sâu một cái rồi nói: “Nếu như mà ta nói không gả thì cha mẹ nhất định sẽ không đồng ý, cho nên người hãy từ hôn đi!”

Tây Môn Bất Hồi hỏi lại một lần nữa: “Nàng thật sự muốn ta từ hôn, hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta?” trong giọng nói của hần ẩn chứa một chút cảm giác xiết chặt.

“Ừ!” nàng rất khẳng định gật đầu, coi như tình huống bây giờ đã thay đổi nàng cũng vẫn duy trì ý muốn như lúc đầu.

Tây Môn Bất Hồi nhìn nàng một lúc lâu, sau đó mới gật đầu một cái.

“Ta hiểu!” hần đứng lên khỏi mép giường, thối lui ra một khoảng cách với nàng. “Ta đã nói rồi, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, cho nên hiện tại, ta sẽ làm theo mong muốn của nàng!”

“Thật?” vẻ mặt của hần có cái gì đó không đúng, mà theo nàng dự đoán, hần không nên dễ dàng đồng ý như vậy mới đúng, ít nhất cũng sẽ phản bác lại, nhưng cái gì hần cũng không có, hần đã đồng ý!!!

“Chờ sau khi vết thương của nàng lành lại, ta sẽ phái người tiễn đưa nàng trở về Phong Lăng Cốc, hơn nữa ta sẽ viết một phong thư cho lệnh tôn và lệnh đường, qua một thời gian thì ta sẽ tự mình tới cửa bái phỏng, sẽ đem cuộc hôn ước này chính thức giải trừ!” hần nói.

“Bất Hồi...” Thái độ của hần thật là kỳ quái.

“Phong cô nương, xin nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ gọi người đưa cơm tới!” lễ độ gật đầu một cái, hần xoay người nhảy ra khỏi cửa phòng, từ đó không bước vào phòng nữa.

Ba ngày sau đó, Bất Hồi phái người đưa Phong Sơ Tuyết trở về Phong Lăng Cốc, đó là lần cuối cùng Phong Sơ Tuyết được nhìn thấy hần.

Hần nói... “Xin nàng đừng nên giữa đường chạy đi, bằng không hôn ước không giải trừ được, nguyện vọng của nàng đừng mong đạt được.” Phong Sơ Tuyết không thể làm gì hơn là tức giận bỏ đi ý định trốn đi của mình.

Bất kể nàng đang suy nghĩ gì, hần hình như đều có thể lập tức biết được, sau đó chỉ cần dùng một câu nói liền đem nàng đánh trở về nguyên hình, khiến cho nàng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Phong Sơ Tuyết bực mình rời đi.

Đến thời điểm cuối cùng Lôi Quyết và Thạch Vô Quá mới phát hiện ra có gì không đúng. Hai người kia... phải là chuẩn bị thành thân nha, tại sao lại một người đi, một người ở lại, hơn nữa thấy được rõ ràng là họ chia tay không vui vẻ chút nào?

Trong vòng vài ngày chữa thương đã xảy ra chuyện gì mà họ không biết sao???

Thật là làm cho người ta tò mò, Lôi Quyết và Thạch Vô Quá quyết định lên tiếng hỏi cho rõ. Cho nên vào ngày thứ ba, bọn họ rốt cục không nhịn được nữa quyết định đi tới phòng của Tây Môn Bất Hồi.

Kết quả, cửa vừa đẩy ra bọn họ liền thấy Tây Môn Bất Hồi đang viết thư pháp.

Oa!!! Đến lúc nào rồi mà hắn còn có tâm tình luyện tập thư pháp, Thạch Vô Quá nhìn qua thiếu chút xíu nữa là té xỉu. nhớ ngày đó hắn không tìm thấy Lôi Quyết, hắn đã lo lắng tới ăn không đủ no, ngủ không ngon, chỉ có thể ôm lấy kiếm của Lôi Quyết bên ba một ngày một đêm đi tìm Tây Môn Bất Hồi, suy nghĩ biện pháp tìm được Lôi Quyết, nhưng Tây Môn Bất Hồi lúc này lại không giống vậy.

Phong Sơ Tuyết đã đi về nhà thế mà hắn lại ở chỗ này tỉnh táo cầm bút lông luyện thư pháp???

Thật là quỷ quái nha!!!

“Tây Môn đại ca!” Lôi Quyết đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

“Vào đi!” Tây Môn Bất Hồi không quay lại cũng không ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói cũng thật là bình tĩnh. “Các người đặc biệt tới tìm ta cũng không phải vì muốn đứng ở cửa chứ?”

Người này tâm tình thật là không tốt! Thạch Vô Quá âm thầm nghĩ. Ít nhất chuyện Phong Sơ Tuyết rời đi cũng có ảnh hưởng đối với Bất Hồi, vậy hắn cũng sẽ không còn cảm giác mình là người nam nhân duy nhất trầm mê trong tình yêu.

“Tây Môn đại ca, tại sao huynh lại để Sơ Tuyết rời đi?” Lôi Quyết làm việc luôn chính trực, không quanh co lòng vòng, cho nên vừa vào cửa liền trực tiếp hỏi.

“Không phải là do ta khiến cho nàng rời đi, là nàng lựa chọn muốn rời khỏi ta!”

“Tại sao?” rõ ràng là hai người chàng có tình, thiếp có ý, tại sao còn phải tách ra??? Lôi Quyết thực sự không hiểu.

“Nàng không muốn nhượng bộ hôn ước, gả cho người nàng được chỉ định, cho nên đã yêu cầu ta giải trừ hôn ước, ta đã đáp ứng cho nàng một cam kết, cho nên hiện tại đúng hẹn để cho nàng đi!” Vì vậy, hắn đã thả tiểu nữ nhân lạnh lùng đi.

“Nàng nói muốn giải trừ hôn ước người liền giải trừ hôn ước, sau đó một mình trốn ở chỗ này... luyện thư pháp???” Thạch Vô Quá thiếu chút nữa cà lăm nói.

Ông trời làm chứng, hắn biết người này gần 10 năm, chưa từng thấy qua Bất Hồi có hành động không phù hợp với lý trí tỉnh táo, nói cách khác, nếu như Phong Sơ Tuyết không hề có một chút quan trọng gì với hắn, Tại sao Tây Môn Bất Hồi lại có hành động thất thường như vậy???

“Tây Môn đại ca, nếu như Sơ Tuyết đối với huynh rất quan trọng vậy thì huynh cũng không nên để cho cô ấy đi!” Bất kể là có hôn ước hay không, bọn họ hiện tại là lưỡng tình tương duyệt không phải sao???

“Một người như con chim nhỏ từ nhỏ độc lập tự chủ, không chịu câu thúc, chắc chắn sẽ không bị bất luận kẻ nào trói chặt.” Tây Môn Bất Hồi vẫn như cũ viết thư pháp của hắn, giọng nói bình thản tỉnh táo, giống như là chuyện đang nói không có liên quan gì tới hắn, Lôi Quyết và Thạch Vô Quá mới là nhân vật chính.

“Cho nên, người tính toán để cho con chim nhỏ mà mình mến yêu bay một mình?” Thạch Vô Quá quả thật không thể tin được. Tây Môn Bất Hồi, người được người ta gọi là Tiểu Diện Hồ, được xưng là Bạch Hồ đường chủ tức trí đa mưu, lại có thể làm ra được loại chuyện ngậy ngô này???

Nam nhân trở mặt để nữ nhân mình yêu thích đi xa, đã là ngu ngốc, mà cái tên nam nhân còn hộ tống người nữ nhân mình yêu mến đi lại càng là người ngu ngốc hơn!!!

“Tây Môn đại ca, ta thấy rằng trong lòng Phong Sơ Tuyết cũng có huynh, tại sao huynh không giữ nàng lại?” Lôi Quyết vẫn không thể nào giải thích được.

“Đắc đo giữa ‘thu’ hay ‘phóng’ cũng là một loại trí tuệ.” Tây Môn Bất Hồi chậm rãi viết xuống một câu “Các người không phải là đang muốn trở về quê hương giỗ tổ sao?” Bọn họ nói muốn chờ thêm 2, 3 ngày nữa, bây giờ đã qua 2, 3 ngày rồi, kết quả bọn họ vẫn còn ở lại nơi này, hơn nữa còn mang một bộ dáng không hề có ý định bước đi.

“Chuyện của chúng ta thì chúng ta sẽ an bày, bây giờ chuyện của người thì tương đối là phiền toái!” đâu chỉ là phiền toái, quả thực là một vấn đề khó khăn, coi như cung chủ có ở chỗ này cũng chưa chắc có thể giải quyết được!!! Thạch Vô Quá đa nghi suy nghĩ.

“Chuyện tình cảm giữa nam và nữ chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết!” Tây Môn Bất Hồi trả lời.

“Nhưng mà người một chút cũng không có dáng vẻ muốn giải quyết!!!” Thạch Vô Quá trừng hăn một cái.

“Tình cảm cũng là một loại tiền đánh cuộc, một ván quyết định thắng thua!” Tây Môn Bất Hồi lại viết xuống trên giấy một câu.

“Tây Môn Đại ca!” Lôi Quyết ngồi xuống chỗ trống bên cạnh hăn, vẻ mặt vô cùng lo lắng “Rốt cục huynh muốn làm như thế nào?”

“Kết quả chỉ có hai loại, ‘thắng được tất cả’ hay ‘mất hết tất cả!’” hăn lại viết xuống trên giấy một câu cuối cùng. Hăn lấy việc rời xa để đánh cuộc lòng của Phong Sơ Tuyết!!!

Trong lòng của Thạch Vô Quá cảm thấy oán thâm, rốt cục cũng đã có chút hiểu ra.

“Bất Hồi, ta cảm thấy người đang ở đây đùa bốn người khác!” hăn oán hận nói.

Lôi Quyết vẫn ngẩn ngơ không hiểu được chân tướng.

Tây Môn Bất Hồi để bút xuống, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười.

“Có sao?” hăn nở nụ cười tuần nhã xem ra vạn phần vô tội.

“Các người đang nói gì?” Lôi Quyết không hiểu được hỏi.

“Được rồi, xem ra ta và Lôi Quyết đã thật phí công lo lắng cho người!!!” Thạch Vô Quá lắc đầu liên tục, thật là bạn xấu mà!!!

“Đa tạ đã quan tâm.” Tây Môn Bất Hồi rất có lễ nói cảm tạ.

“Nói như vậy ta quả nhiên là hiểu người rất rõ!” Thạch Vô Quá tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Cuộc sống mà không có tri kỷ thì sẽ rất là tịch mịch!” Tây Môn Bất Hồi cười cười nói.

“Rốt cục là hai người đang nói cái gì?” Lôi Quyết ngẩn người hỏi, nhìn qua lại hai người bọn họ.

Thạch Vô Quá ôm lấy thê tử, ai da!!! Ai bảo trời sinh nàng tính tình chính trực, vĩnh viễn nàng sẽ không hiểu được những nam nhân trong bụng đầy kế bọn họ đang nghĩ cái gì!!!

“Thật ra thì đáp án chỉ có hai câu!” Thạch Vô Quá giải thích “Bất Hồi nói giải trừ hôn ước, nhưng hăn không có cam kết sẽ không lại tới cầu hôn!”

Theo tính toán của Tây Môn Bất Hồi, Sơ Tuyết kiên trì giải trừ hôn ước chứ nàng không có nói là sẽ không gả cho hăn!!

.....

Trong Phong Lăng Cốc, chim hót hoa thơm, bây giờ đang là mùa xuân, trong cốc trăm hoa đua nở, bất luận là đi tới chỗ nào cũng có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở tươi mát ngọt ngào.

Nhưng mà Phong Sơ Tuyết không hề có loại sức sống đó, từ sau khi nàng trở về Phong Lăng Cốc, tâm tình của nàng càng lúc càng không tốt, càng nghĩ càng tức giận.

Hăn cứ như vậy dễ dàng đáp ứng giải trừ hôn ước, sau đó đem nàng tổng về nhà, giống như là đưa đi một cái phiền phức lớn!

Hơn nữa, vào thời điểm chia tay, hăn không hề có một chút lưu luyến, không có một chút giữ lại, cứ như vậy thoải mái đưa nàng đi, còn tặng kèm thêm cho nàng một câu uy hiếp. Đây chính là biểu hiện cần có của một nam nhân vừa nói thích nàng sao???

Hơn nữa, quan trọng nhất là hăn chỉ nói thích nàng nhưng không có nói yêu nàng. Phong Sơ Tuyết đột nhiên cảm thấy rất dễ ý tới những lời này.

Nghĩ ngược lại, còn nàng thì sao?

Nếu như nàng rất để ý tới lời nói của Bất Hồi, có phải hay không đó chính là vì nàng đã yêu hắn?

Đứng ở trước vườn hoa trăm hoa đua nở, Phong Sơ Tuyết không để ý kéo đứt vài cánh hoa.

Nếu như hắn yêu nàng, nàng lại kiên trì giải trừ hôn ước như vậy, có phải là trong lúc vô tình nàng đã làm tổn thương hắn, có phải là nàng đã làm sai không?

Phong Sơ Tuyết dừng lại nghĩ, biểu tình có chút buồn bã.

Nếu như hắn thực sự thích nàng, rất để ý tới nàng, vậy tại sao hắn lại muốn đưa nàng về nhà, còn đáp ứng giải trừ hôn ước, có phải là hắn không hề thực tâm với nàng?

Ghét, ghét, ghét!

Tại sao hắn lại không đuổi theo!!!

Lại lần nữa đi tới Phong Lăng Cốc, Tây Môn Bất Hồi vẫn với phong tác nhanh nhẹn, tiêu sái, không có một chút khẩn trương hay bất an, vẫn tĩnh táo thông dong như cũ!

Vợ chồng Phong gia đối với người con rể tương lai này thật ra rất hài lòng, nhưng nhìn hành động của nữ nhi sau khi trở về, hai vợ chồng quyết làm mặt lạnh, không giống như lần trước hắn tới vui cười đón tiếp nữa.

“Tại sao lại giải trừ hôn ước với con gái ta?” Phong Kế Quang vừa thấy hắn liền hỏi.

Khi ông thấy con gái trở về, trong tay là phong thư giải trừ hôn ước thì thiếu chút nữa ông đã nổi điên rồi, nếu không phải là thê tử trấn an ông, muốn ông nhẫn nại một chút, tin tưởng rằng Bất Hồi làm như vậy là có lý do thì ông đã sớm đi ra khỏi cốc tìm tên tiểu tử này tính sổ rồi!!!

Coi như phong thư từ hôn kia văn phong viết rất tốt, nhưng tên tiểu tử này vẫn cần phải ăn đòn mới được!!!

“Đó là do lệnh ái yêu cầu!” Tây Môn Bất Hồi khách khí nói.

“Nó yêu cầu!!!” Phong Kế Quang lại càng thêm nổi giận “Nó yêu cầu thì ngươi liền làm theo, đến cùng thì ngươi có phải là nam nhân hay không??”

“Một người đàn ông đối mặt với lời thỉnh cầu của nữ nhân mình yêu mến bình thường rất khó cự tuyệt...” hắn tạm ngừng rồi nói “Nhạc phụ đại nhân tạm thời không có duyên, ngài so với ta càng rõ ràng chuyện này hơn!”

Phong Kế Quang nghe được nửa đoạn trước vốn là có chút bực giận, nhưng nghe thêm một câu sau thì cơn giận lại nổi lên.

“Cái gì gọi là ‘nhạc phụ đại nhân tạm thời không có duyên’??? ” mắt hắn híp lại hỏi.

“Vốn là có hôn ước, cho nên gọi là ‘nhạc phụ đại nhân’, hiện tại giải trừ hôn ước, cho nên gọi là ‘nhạc phụ đại nhân không có duyên’, nhưng chuyện này ta tới cũng là muốn cầu hôn. Tổng hợp ba loại tình trạng trên, mới gọi ngài là ‘nhạc phụ đại nhân tạm thời không có duyên.’” Có câu hỏi thì phải trả lời, Tây Môn Bất Hồi vô cùng tường tận giải thích.

Phong Kế Quang cau mày.

“Ngươi tới cầu hôn? Đây là ý gì? Còn nữa, ngươi cho rằng lấy chuyện cầu hôn làm cớ ta sẽ liền quên chuyện ngươi từ hôn, sau đó một lần nữa gả con gái cho ngươi sao?”

“Ta cầu hôn không vì một lý do gì, đó chỉ là một tấm lòng thành ý của ta!” Rốt cục Tây Môn Bất Hồi cũng có một vẻ mặt thành khẩn. “Hy vọng nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân có thể thành toàn!”

Phong Kế Quang vỗ bàn rống to:

“Ngươi cho rằng con gái của Phong Kế Quang ta là người muốn cưới thì cưới, nói không cưới thì liền hủy hôn sao? Cái tên tiểu tử xấu xa này, hôm nay ta mà không dạy dỗ ngươi một chút thì ngươi thật sự cho là

người của Phong Lăng Cốc ta rất dễ khinh thường!” nói xong, Phong Kế Quang cầm lấy cây gậy bắt đầu tấn công, khiến cho thê tử ngay cả chuyện muốn ngăn cản cũng không kịp.

“Tướng công...” nhìn hai người bay ra ngoài phòng, Tần Nguyệt Ngữ chỉ có thể lắc đầu thở dài. Người cũng đã mấy chục tuổi rồi, tại sao tính khí tướng công của bà lại nóng tới như vậy?

Theo tình hình này, tìm con gái tới xem trò vui thì tốt lắm, thuận tiện cũng tìm hiểu thử xem nguyên nhân việc sau khi trở về con gái luôn buồn rầu, nản chí, có phải là do Tây Môn Bất Hồi hay không???

“Tiểu tử, ngươi chạy trốn ở đâu!” Phong Kế Quang ra tay không chút lưu tình, một gậy một quyền cái nào cũng ẩn chứa uy lực cực lớn.

Nghĩ đối thủ là nhạc phụ đại nhân tương lai, nên Tây Môn Bất Hồi không có đánh trả, chẳng qua là ngăn cản, tránh né, nhưng mà Phong Kế Quang cũng không phải tầm thường, Tây Môn Bất Hồi chỉ thủ chứ không tấn công bị đánh cho rất khổ cực.

Khi Tần Nguyệt Ngữ lôi kéo được con gái tới đại sảnh thì chính là nhìn thấy cảnh này, phản ứng của Phong Sơ Tuyết so với Tần Nguyệt Ngữ tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

“Dừng tay!” Nàng liền linh xông vào cuộc chiến, vừa đúng lúc một cơn của Phong Kế Quang bổ tới, nàng liền đứng ngăn cản ở phía trước mặt của Tây Môn Bất Hồi.

“Sơ Tuyết!” Vốn là muốn mau tránh ra, Tây Môn Bất Hồi thấy nàng vọt tới liền đưa tay ôm lấy nàng, xoay ngược người lại, chống một cánh tay lên đỡ cơn!

Gậy cơn đánh tới liền đứt đoạn!!

“Bất Hồi!” Phong Sơ Tuyết lập tức lách ra, kéo cánh tay của hắn ra không ngừng kiểm tra, lo lắng tới nước mắt đảo quanh “Bất Hồi, ngươi sao rồi, có đau hay không?”

Tiếng cơn gậy lớn như vậy, cha nhất định là dùng hết hơi sức, Bất Hồi bị đánh như vậy nhất định là đau chết thôi!!!

“Ta không sao!” hắn khẽ cười, nhìn nàng. “Tại sao mà mới có mấy ngày không gặp sắc mặt của nàng liền biến xấu như vậy?”

Nàng nước mắt rùng rùng nhìn lại hắn.

Ai kêu ngươi không chịu tới, ai kêu ngươi đưa ta đi giống như đưa đi một cái phiền phức lớn vậy, một chút giữ lại cũng không có!”

“Là nàng yêu cầu!” hắn dịu dàng nói, ngón tay lau lau nước mắt của nàng.

“Vậy ngươi cũng không cần nghe lời như vậy, ghê tởm nhất là ngươi còn uy hiếp ta, sắp đi rồi mà ngươi còn uy hiếp ta, bại hoại!” nàng nghẹn ngào mắng.

“Nhưng mà hiện tại ta đã tới!”

“Ta biết, ngươi tới là muốn nói xin lỗi kiêm từ hôn phải không?” nước mắt đã lau khô, nàng không hề khóc nữa.

“Sai rồi, ta là tới cầu hôn!” hắn cải chính, khẽ nhéo cái mũi nhỏ đang nhăn lại của nàng.

“Cầu hôn?” nàng nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Đúng, ta tới xin lệnh tôn và lệnh đường gả nàng cho ta!” hắn trầm giọng nói, trong tiếng nói mang theo thâm tình cùng dịu dàng, hai hốc mắt của Sơ Tuyết lại đỏ hồng lên.

“Ngươi biết rõ... hôn ước giữa chúng ta đã giải trừ rồi!”

“Nhưng mà không có ai quy định ta không được cầu hôn thêm một lần nữa” hắn khẽ cười nói “Cái này không phải là ý muốn của nàng sao, theo ý nguyện của mình, chọn lựa người nam nhân mình nguyện ý gả?”

“Ngươi hiểu?” nàng không thể tin hỏi.

“Nếu như không hiểu, tại sao ta lại đứng ở đây?” hấn dứt khoát lên tiếng bật cười. “Nếu như không hiểu nàng cho là ta sẽ sáng khoái như vậy đưa nàng về nhà sao?”

“Nhưng mà... ta cho là...”

“Cho là ta đáp ứng giải trừ hôn ước, giữa chúng ta sẽ không có dây dưa nữa?” hấn nói thay cho nàng “cho là ta lời ta nói ‘thích nàng’ chỉ là lời ngon tiếng ngọt nói xong không chịu trách nhiệm?”

Mặt nàng đỏ lên, quả nhiên là nàng đang suy nghĩ cái gì đều bị hấn phát hiện ra.

“Nàng đó!” hấn lắc đầu, vòng tay quanh eo nàng, vuốt ve cái mũi nàng.

“Ai kêu người làm ta tức giận chi!” nàng nũng nịu nói. Hấn ta cứ làm vẻ mặt nghiêm chỉnh xa lánh, ai biết trong lòng hấn đang nghĩ gì??

“Như vậy, nàng nguyện ý gả cho ta sao, Sơ Tuyết?” hấn thấp giọng hỏi, hai người chăm chú nhìn nhau.

“Là ta chọn chàng, Tây Môn Bất Hồi, chàng dám lấy ta sao?” nàng hỏi ngược lại, vẻ mặt khiêu khích ngọt ngào.

“Có cái gì không dám?” hấn cười ha ha nói.

Lúc này, vợ chồng Phong gia đứng một bên xem cuộc vui thấy đủ rồi mới bắt đầu lên tiếng:

“Tiểu tử, ở trước mặt chúng ta mà dám thân cận với con gái ta như vậy, trong mắt người có còn nhạc phụ nhạc mẫu chúng ta không? Thiệt là, muốn bắt cóc khuê nữ nhà người ta cũng phải có một chút kỹ xảo có được không?”

“Cha, cha nên hỏi con gái cha là tại sao dám cùng người đàn ông này thân cận như vậy!” Phong Sơ Tuyết cau mày nói.

“Vậy là sao?” Phong Kế Quang không hiểu nhìn nàng chằm chằm.

“Hấn là trượng phu do con gái người tự mình chọn!” Phong Sơ Tuyết ra vẻ trả lời.

“Đây là chủ ý quý gì nữa?” Phong Kế Quang ra sức trừng mắt nhìn con gái.

“Con mới không cần để cho người khác thay con ai bày tất cả, trượng phu của con thì con muốn do con tự chọn.” Nói tóm lại, nàng chính là không cần để cho người khác an bày tất cả cho nàng.

Phong Kế Quang cùng thê tử nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng có chút hiểu hai người trẻ tuổi này đang diễn trò gì rồi.

“Như vậy, từ hôn chỉ là giả trang?”

“Không, từ hôn là thật. chỉ là bây giờ hấn tới xin cưới lại một thôi.” Không thể không nói, Bất Hồi thật hiểu nàng rất rõ, mới ở bên nhau không lâu, hấn đã nhìn thấu được nàng!!! A! như vậy thì hơi có chút kinh dị!!!

“Vậy là người đem cha mẹ ra đùa giỡn đúng không?” hai người bọn họ vẫn cứ lo lắng cho nàng!!!

“Không có, chúng con rất là nghiêm túc!” Phong Sơ Tuyết nhìn qua Tây Môn Bất Hồi, vui vẻ mỉm cười.

Phong Kế Quang vẫn còn nhìn bọn họ chằm chằm.

“Tướng công, thôi được rồi!” Tần Nguyệt Ngừ cười khuyên nhủ: “Con gái đã tự có hạnh phúc của mình, chúng ta vui vì việc đã thành là tốt rồi, từ khi Bất Hồi dùng thân bảo vệ Tuyết Nhi, đỡ một cơn của chàng, thì chàng nên tin tưởng Bất Hồi đối với con gái của chúng ta là tuyệt đối không hề giả dối, hấn sẽ bảo vệ Tuyết Nhi, thương yêu nó cả đời!”

“Tốt nhất là như vậy, nếu không thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!” Phong Kế Quang lầu bầu nói.

“Hai người các người, cũng thật quá cần quấy, ngay cả hôn ước cũng có thể lấy ra chơi.” Tần Nguyệt Ngừ lại chuyển sự chú ý sang hai người bọn họ, nhẹ giọng trách “Tuyết Nhi, về sau không cho phép con cần quấy nữa, Bất Hồi, con cũng không cần cưng chiều nó quá, tránh cho lại đem nó làm cho hư hỏng mất!”

“Mẹ!” Phong Sơ Tuyết giận dỗi la lên. Tại sao mẹ lại có thể hủy đi danh tiếng của con mình!!!

“Ta đây là cảnh cáo Bất Hồi trước, tránh cho con sau này lại đi gây họa, hấn sẽ oán trách nhạc phụ nhạc mẫu chúng ta không dạy dỗ tốt con gái!” Tần Nguyệt Ngữ không khách khí nói. Đối với con gái của mình bà hiểu rất rõ, chuyên nghiêm chỉnh thì không làm, ngược lại bản lĩnh làm xằng làm bậy, gây chuyện thị phi lại cực kỳ cao siêu.

“Nhạc mẫu đại nhân, ta sẽ không dám trách cứ đâu!” nếu không thể quản lý được thê tử, thì Tây Môn Bất Hồi này cũng không dám cười đâu!!!

“Những lời này là người nói đó, hãy nhớ cho kỹ!” Tần Nguyệt Ngữ rất thích con rể này, liền vui vẻ kéo tướng công đi vào nhà. “Tướng công, chúng ta đi viết thư, hỏi cung chủ Văn Lưu Cung khi nào thì phái người tới rước dâu đi!”

“Sau này người không phải là sẽ đem ta quản lý gặt gao chứ?” sau khi cha mẹ đi rồi, Phong Sơ Tuyết lo lắng hỏi

Lấy trình độ hiểu biết về nàng của hấn, nếu như về sau nàng không cẩn thận gây sự thì khẳng định sẽ không thể nào thoát khỏi được pháp nhãn của hấn, nếu cuộc sống về sau lúc nào cũng phải ngăn nắp thứ tự thì còn gì là niềm vui thú nữa chứ??

“Nàng cứ nói đi?” không cam kết gì, Tây Môn Bất Hồi chỉ cười nhìn nàng.

Phong Sơ Tuyết cong môi lên nói: “Nếu như người thật sự quản lý ta thật là gặt gao thì ta liền không thèm lấy chồng đâu!”

Tây Môn Bất Hồi bật cười to.

“Tiểu tử, bản lĩnh uy hiếp người của ta nàng cũng học xong rồi sao?” hấn nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn nàng tới ý loạn tình mê.

“Không được, cha mẹ...” Phong Sơ Tuyết giãy dụa nói.

“Bọn họ ở trong phòng, không nhìn thấy đâu!” hấn tiếp tục hôn nàng. giả bộ lạnh lùng nhiều ngày như vậy lại xa nàng nhiều ngày như vậy, ngoài mặt tuy hấn không có việc gì, nhưng trên thực tế là nhớ nàng tới phát điên rồi!

“Không được!” nàng khê đẩy hấn ra, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển. “Ta, ta còn có một vấn đề chưa có hỏi, người không thể hôn ta nhanh như vậy được!”

“Chuyện gì?” hấn nheo mắt lại, hơi có cảm giác quyền lợi chính đáng của mình bị tước đoạt.

“Bởi vì người vừa hôn ta, đầu của ta liền tối om một mảnh, thật là không thể suy nghĩ gì được cả!” Giọng điệu của nàng giống như là đang lên án hấn vậy.

“Nếu như không có gặp được ta, có phải người sẽ yêu nữ nhân khác không?” Nàng rất trịnh trọng hỏi.

“Nghĩa là sao?”

“Khi đó, người người gặp gỡ là ta, nếu như lúc ấy ở cửa thành, người không có giải vây giúp ta, mà là một nữ nhân khác, thì có phải người sẽ thích người khác hay không?”

Hôm nay, người hấn gặp gỡ là nàng, mà nàng là vị hôn thê của hấn, nếu như ngày đó hấn gặp gỡ là nữ nhân khác thì sao? Có phải là sẽ thích người khác hay không?

Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng nàng, cũng là nguyên nhân chủ yếu mà nàng kiên trì đòi giải trừ hôn ước, bởi vì nàng muốn biết tâm ý của hấn.

Hấn ôm nàng, khê bật cười: “Tại sao lại không nói sớm, nàng là vì loại chuyện không đáng này mà giận ta sao?”

“Đây không phải là chuyện không đáng, chuyện này đối với ta mà nói là rất quan trọng!” biết rõ suy nghĩ trong lòng hấn, nàng mới có thể buông xuống hết hoài nghi, nàng thà phải cô độc cả đời cũng không muốn một tình yêu không hoàn toàn!!!

“Nếu như lúc ấy không phải là nàng thì ta sẽ yêu thích!” hấn nói.

“Nói vậy, tình cảm căn bản là không thể khống chế. Yêu chính là yêu, tuyệt đối không phải là do lý trí nói không yêu thì có thể không yêu.” Hấn căn bản là muốn trả lời qua loa, nàng không muốn nghe nữa nên xoay người muốn bỏ đi.

“Trước khi gặp nàng ta đã biết nàng!” hấn nói.

“Ý người là sao?” nàng cảnh giác hỏi.

“Trước khi gặp gỡ nàng, ta đã trước Phong Lăng Cốc, đã gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu rồi, nhạc mẫu đại nhân cho ta xem bức họa của nàng, cho nên vừa gặp là ta liền nhận ra nàng.” Tây Môn Bất Hồi giải thích “Ta biết rõ nguyên nhân nàng trốn nhà đi là vì muốn cự tuyệt hôn ước, ta muốn biết lý do nên mới nhân cơ hội giữ nàng lại bên cạnh ta!”

“Nói như vậy, tất cả đều là âm mưu của người?” Nàng nheo mắt lại hỏi.

“Tuyệt đối không phải!” hấn trịnh trọng phủ nhận “Tất cả chẳng qua là trùng hợp.” mà hấn, chỉ là tận dụng sự trùng hợp mà thôi.

“Tây Môn Bất Hồi, người quá gian trá rồi!” nàng dậm chân, muốn bỏ đi nhưng bắt đắc dĩ lại bị người ta ôm chặt, nàng chỉ có thể bực mình nghiêm mặt trừng hấn.

“Có sao?” hấn giả ngu hỏi.

“Ta không lấy chồng...” nàng vừa lên tiếng lập tức bị chặn lại, Tây Môn Bất Hồi áp môi vào môi nàng.

“Nói lại lần nữa là nàng không chịu gả, ta sẽ khiến cho nàng không có cách nào gặp người ta!” hấn uy hiếp nói.

“Nếu như ta càng muốn nói thì sao?” nàng không sợ chết hỏi ngược lại, nhưng trong lòng lại thấy run run.

“Như vậy...” hấn đột nhiên cười một tiếng, vung tay túm lấy tóc nàng, ở ngay vành tai nàng mút ra một dấu đỏ hồng.

Phong Sơ Tuyết chỉ cảm thấy hơi tê dại lại có chút đau, không nhịn được rụt vai lại, căn cứ vào mấy dấu ân ái mà cha mẹ thỉnh thoảng không cẩn thận lộ ra trước mặt nàng thì nàng lập tức nhận ra hấn vừa làm chuyện tốt gì.

“Chàng, chàng, chàng.” “Nàng che tai lại, đừng mắt nhìn hấn.

“Có lấy chồng hay không ta?” hấn vô cùng hi vọng nàng sẽ lại lần nữa nói không lấy chồng.

“Gả nha! Vô lại!”

Phong Sơ Tuyết chỉ có thể dậm chân một cái, cảm giác rằng suy nghĩ trước đây của mình thật là đúng, chuyện hấn hiểu biết nàng quá rõ như vậy thật là không tốt chút nào, hấn biết nàng yêu tranh mạnh, liền lấy thể diện của nàng để trị nàng, ô ô ô... Nàng tương lai sẽ bị quần giáo gắt gao rồi!!!

“Như vậy mới ngoan!” Tây Môn Bất Hồi rất hài lòng, cúi đầu xuống hôn nàng, rất dịu dàng, rất triển miên.

Phong Sơ Tuyết cũng đành phải... theo hấn rồi!!!

Thật ra thì, ở bên nhau nhiều ngày như vậy, ít nhiều gì thì nàng cũng hiểu được hấn một chút!!!

Người này không biết mồm mép, hấn chỉ nhẹ nhàng không dấu vết ở bên cạnh quan tâm bảo vệ nàng, che chở nàng khỏi mọi hiểm nguy.

Mà quan trọng nhất là hấn chưa từng xem nàng là một hài tử không có năng lực, hấn luôn cho nàng tự do, dung túng nàng gây chuyện.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, ngay cả cha mẹ cũng chưa từng cưng chiều nàng tới như vậy!!! gả cho hấn, cũng không phải là chuyện quá tệ!!!

Được rồi, không sao. Tiểu nữ nhân báo thù thì mười năm cũng không phải là muộn, đừng để cho nàng có cơ hội, nếu không đến lúc đó hấn đừng có mơ tưởng nàng sẽ dễ dàng bỏ qua cơ hội chính hấn!!!

Suy nghĩ thấu đáo xong, nàng cũng nhắm mắt lại, hưởng thụ nộ hôn của hắn.

Nhưng Tây Môn Bất Hồi thật sự không biết nàng đang suy nghĩ cái gì sao?

Ha, xem ra cuộc sống cùng nàng sau này của hắn sẽ rất thú vị đây, rốt cục ai sẽ là người thắng cuộc cuối cùng đây???

Hắc hắc... vợ chồng, không phải là luôn như vậy sao!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-mon-bach-ho>